

Nửa Viên Kẹo Ngọt Ngào Đến Đau Thương

Contents

Nửa Viên Kẹo Ngọt Ngào Đến Đau Thương	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	22
4. Chương 4	31
5. Chương 5	43
6. Chương 6	53
7. Chương 7	65
8. Chương 8	74
9. Chương 9	85

Nửa Viên Kẹo Ngọt Ngào Đến Đau Thương

Giới thiệu

Tình yêu không thể diễn tả bằng lời, cũng không thể đo đếm được, những gì mắt thấy không nhất định là thật.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nua-vien-keo-ngot-ngao-den-dau-thuong>

1. Chương 1

Hạ tuần tháng sáu, tiết trời chính hạ nóng nực oi ả khó mà chịu nổi, nắng rọi chói chang gay gắt xuống đỉnh đầu. Lúc này kì thi tốt nghiệp trung học cơ sở vừa kết thúc, bầu không khí chẳng có lấy một hơi gió mát, vừa nóng lại vừa khô.

Mấy đứa bạn thân chúng tôi vừa mới được giải phóng khỏi kì thi tốt nghiệp, đi tụ tập đàn đúm một phen là lẽ đương nhiên. Bên trong quán karaoke mát lạnh, cậu mập ôm mic gào rú bài “Có chết cũng phải yêu”, lại còn làm ra vẻ đang say sưa mê đắm lắm. Nói theo cách của cậu ta thì – mỗi khi cầm mic lên, cậu ta

chính là thần ca hát tái thế — nghe xong câu này, tôi chỉ muốn lên đá vào cặp mông béo múp của cậu ta mấy phát cho xong.

Đương nhiên, tôi không dại gì mà xông lên thật đâu. Có những chuyện đối với tôi mà nói thì chỉ tồn tại trong tưởng tượng. Nhưng mà La Lịch Lệ thì lại là một đứa hoàn toàn theo trường phái hành động, chẳng nói chẳng rằng, tung ngay một cú đấm khiến đầu cậu mập hếch lên bốn mươi lăm độ, ngã bổ nhào xuống ghế sofa của quán karaoke theo tư thế chống bốn vó cực kì thảm hại. Chiếc ghế đáng thương không ngờ còn bị đâm cho thủng luôn một lỗ, bọn tôi trông thấy thế, đứa nào đứa nấy tức tức rút lui, tránh xa cậu ta ra.

Đến lúc tiếng nhạc trong phòng hát lại vang lên, tôi ngã vật trong một góc sofa cười lăn lộn, cười đến nỗi chảy nước mắt.

Màn hình ti vi đang phát bài hát gốc, giọng nam trầm ấm cất tiếng ca: “Chia tay vì oán hận, tha thứ cho anh em nhé ...” Cảm giác mê đắm thân quen hòa tan dần vào tận trái tim tôi cùng với tiếng nhạc đinh tai nhức óc.

Tôi hốt hoảng chỉ lên màn hình, hét lên với La Lịch Lệ đang đứng trước máy chọn bài: “La Lịch Lệ, mau lên, mau lên, chuyển sang bài khác ngay cho tót.” La Lịch Lệ khinh bỉ liếc nhìn tôi: “Cậu nhìn lại mình đi! Kém cỏi đến thế là cùng! Thất tình thì có gì ghê gớm chứ? Bớt đi một gã Trần Tử Dật thôi chứ có phải trời sập xuống đâu!”

Bị nó cửa đúng chỗ đau thế này, trái tim tôi đau nhói, khuôn mặt Trần Tử Dật lại hiện lên trong đầu một cách vô thức: dưới ánh nắng chói chang, chiếc áo sơ mi trắng, đường cong nơi cổ nhảu nhui và sáng sữa, cả mái tóc màu nâu hạt dẻ nữa ... mỗi khi bật cười, chân mày của anh ấy lại dương lên, chiếc mũi thẳng cùng với đôi môi mỏng khê nhếch, trông anh ấy rạng rỡ mát lạnh hết như một cơn gió biển.

Tôi hít mạnh một hơi thật sâu, ngẩng đầu ngả lưng xuống ghế sofa, tiện tay cầm một lon Sprite đã khui nắp lên tu một hơi dài.

Đã miệng quá!

Một năm trước, vào bữa tiệc sinh nhật của tôi, Trần Tử Dật đã gọi cả đám người đến mừng sinh nhật. Trong quán karaoke, anh ấy đã nắm tay tôi hát một khúc tình ca trước mặt tất cả mọi người. Tiếng vỗ tay và huýt sáo trong phòng bùng lên như sấm dậy, mặt tôi đỏ lựng cả lên, nhưng Trần Tử Dật chỉ nhìn tôi cười. Sự ấm áp từ ánh mắt anh ấy truyền sang tôi nóng bỏng. Cho đến tận bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ, anh ấy đã nói với tôi bằng giọng thật dịu dàng: “Thái Thái, anh muốn được nắm tay em mãi mãi.”

Tôi rụt rè vắn về gấu áo, hỏi Trần Tử Dật: “Nếu có ngày em đi lạc mất thì sao?”

Anh trêu mếu vuốt tóc tôi: “Ngốc ạ, chỉ cần em đứng yên tại chỗ không đi đâu hết, nhất định anh sẽ tìm thấy em.” Đôi mắt anh lấp lánh ánh sáng nhu hòa như nước, long lanh tựa những ngôi sao trên trời.

Tiếc thay, con đường đi đến những điều tốt đẹp lung linh ấy quá dài xa xôi, cuối cùng hai chúng tôi vẫn lạc mất nhau khi còn chưa đi tới đích.

Vừa nghĩ đến Trần Tử Dật, toàn thân tôi liền bắt đầu nhức mõi, lồng ngực căng ra, đỉnh đầu tôi chợt bị một luồng hơi nóng bùng lên xâm chiếm. Tôi nhìn kĩ lại lon nước trong tay mình, đúng là nước ngọt có ga mà, sao tôi uống Spite cũng say được nhỉ?

La Lịch Lệ ngồi bên lạnh lùng hừ một tiếng: “Thôi đi, Trần Tử Dật với cậu chia tay nhau được mấy tháng rồi, giờ cậu còn mong chờ gì ở anh ta nữa? Cũng chỉ có những đứa ngốc nghếch như cậu mới dễ bị gạt thế thôi.”

“Tớ có ngốc đâu?”

La Lịch Lệ nhảy dựng lên: “Cậu còn chối à? Thế cậu nói xem, có ai ngốc đến mức bị bạn trai lừa xong lại còn bị cả mấy ATM lừa nữa?”

Ngay sau đó, tôi ngược nhìn trần nhà, nước mắt chan hòa. Nếu coi chuyện tôi bị Trần Tử Dật đá mà không hiểu vì sao là một trò hề, vậy thì việc bị cái máy ATM chơi khăm đúng là một bi kịch.

Thì xong tôi mời mọi người đi hát karaoke, hôm ấy tôi đang định rút 200 đồng từ máy rút tiền tự động, kết quả tiền thì không thấy đâu, lại còn bị nuốt thẻ luôn nữa chứ. Sau lưng tôi còn cả một dãy dài đang xếp hàng chờ đến lượt mình, tôi chỉ còn biết ôm lấy cái máy ATM mà rên rĩ.

Chú bảo vệ khu vực quát: “Làm ồn gì ở đây? Nói cô đấy, cái cô đang rú lên như quỷ khóc sói tru kia kìa.”

“Chú ơi, thẻ của cháu bị nuốt mất rồi ...” Về mặt tôi như đưa đám.

Chú bảo vệ ngăn người, nhìn đồng hồ rồi nói: “Giờ này nhân viên làm việc đều nghỉ cả rồi, chắc nhanh nhất thì phải đến mai mới giải quyết được.”

Vừa nghe nói thế, tôi liền xông lên túm lấy tay áo chú bảo vệ: “VẬY CÒN THẺ CỦA CHÁU THÌ SAO? NHỚ LÁT NỮA CHÁU ĐI RỒI CÁI MÁY ATM NÀY LẠI NHẢ 200 ĐỒNG ĐÓ RA, THẺ THÌ CHẮNG PHẢI CHÁU MẤT TIỀN OAN Ư?”

Chú bảo vệ cũng không biết phải xử lý thế nào. Còn tôi thì lập tức mũi cay mắt đỏ, nước mắt tuôn ra như nước lũ. Tôi ôm lấy cái máy rút tiền khóc lóc thảm thiết: “Gian lận! Ngân hàng như thế này rõ ràng là hành vi gian lận!” Khóe miệng chú bảo vệ giật giật, mặt nhăn nhó, đành phải dán một mảnh giấy “Máy bị lỗi, tạm ngừng sử dụng” lên trên chiếc máy ATM.

Cuối cùng cũng bình tâm lại, tôi quay người thì bắt gặp ngay ánh mắt oán hận xuất phát từ những người đang đợi rút tiền, tôi chỉ biết cúi đầu chuẩn bị cho lệ.

Sau chuyện đó, tôi tự an ủi mình rằng: cứ coi như là của đi thay người vậy, huống hồ chuyện này cũng chỉ là tạm thời. Cơ mà tiền bị nuốt, nhưng hát thì vẫn phải hát chứ. Làm sao đây, khắp người tôi gom cả lại còn chả đủ tiền đi xe! Trong cơn nguy khốn, tôi đành cúi đầu nhờ vả La Lịch Lệ.

La Lịch Lệ nhìn tôi cả nửa ngày, đột nhiên cất cao giọng lên trên quảng tám: “Cậu nói xem, còn chuyện gì bị kịch hơn cùng lúc bị bạn trai đá và bị máy ATM lừa không?”

Tôi đau đớn quá, hai mắt lại đỏ lên, nước mắt sắp rần ra rồi. Tôi túm lấy tay La Lịch Lệ lắc lắc lắc để: “Loli (biệt danh của La Lịch Lệ), tại sao chứ? Tại sao? Tại sao ông trời lại bắt công với tôi như vậy? Rốt cuộc thì tớ đã mắc lỗi gì?”

La Lịch Lệ nổi khùng gạt phất tay tôi ra, cô nàng đưa hay tay lên chống hông, găm lên giận dữ: “Cậu định diễn bị kịch tình yêu đau khổ đấy hả? Cậu tưởng cậu là Quỳnh Dao chắc? Còn nữa, lần sau còn dám gọi tớ là Loli, tớ sẽ khiến cậu khỏi phải nhìn thấy ánh mặt trời luôn!”

Tôi bước lùi một bước, hình ảnh La Lịch Lệ trước mặt bắt đầu nhạt nhòa. Tôi lắc đầu thật mạnh hỏi: “La Lịch Lệ, hình như tớ hơi vắng đầu.”

La Lịch Lệ không thèm chớp mắt: “Vắng đầu xong thì nhớ trả tiền karaoke cho tớ.”

Tôi lập tức tròn mắt nhìn cô nàng, cất tiếng cười nghe cực kì ngớ ngẩn: “Hi hi, yên tâm đi, tớ sẽ không quên đâu. Bây giờ tớ đang tỉnh táo lắm.”

La Lịch Lệ đưa tay lên cốc đầu tôi: “Cậu tỉnh táo cái con khỉ. Tớ thấy cậu bị sốt đến lẩn thẩn luôn rồi. Hồi xưa khi cậu bắt chập tất cả theo đuổi Trần Tử Dật, tớ đã từng khuyên cậu con gái con đũa mà chủ động quá, chắc chắn sẽ phải chịu thiệt thòi. Bây giờ cậu ra nông nổi này, đúng là đáng kiếp.”

Bên trong phòng hát, màn hình tivi không ngừng biến đổi, ánh sáng lập lòe, tôi nghe thấy tiếng La Lịch Lệ thở dài thật khê, lồng ngực tôi cũng theo đó run lên. Trái tim tôi chưa xót. La Lịch Lệ quả đúng là La Lịch Lệ, luôn luôn đội thúng một gáo nước lạnh xuống đầu tôi mỗi khi tôi choáng váng, khiến tôi tỉnh lại. Tôi hiểu chứ, đó mới thực sự là người thật lòng muốn tốt cho tôi.

Chỉ là ... có những lúc hồi ức quá rõ ràng lại chẳng khác nào đang tự giày vò bản thân mình vậy.

Tôi co người trong chiếc sofa, miệng lưỡi tôi khô ran nóng rát, tôi nhắc lon sprite lên uống tiếp.

Dưới ánh đèn vàng mờ sáng, ai đó đang cầm mic hát câu được câu chăng. Đám con trai con gái hòa vào trong tiếng nhạc, dưới ánh đèn mờ ảo trông sao mà mê đắm.

La Lịch Lệ kêu lên: “Thái Thái, cậu điên rồi à? Vừa nãy cậu mập đã đổi nước ngọt có ga trong lon thành bia dứa, cậu nhảy cảm với cồn, nhấp môi là say đấy.” Cô nàng vừa nói vừa giành lấy lon sprite từ trong tay tôi: “Chết tiệt! Cậu còn uống nữa à? Lát nữa tớ biết đưa cậu về nhà thế nào đây?”

La Lịch Lệ còn chưa nói hết câu, ý thức của tôi đã bắt đầu nhạt dần. Trong cơn mơ hồ, tôi giơ cao lon nước trong tay lên cười ngu ngơ với La Lịch Lệ: “Lịch Lệ, đừng dọa tớ chứ! Đây rõ ràng là spite mà.”

Tiếng nhạc che lấp mất giọng nói của La Lịch Lệ, tôi chỉ thấy ánh sáng xanh đỏ tím vàng ánh lên mặt cô nàng. Lúc tiếng nhạc chậm lại, cuối cùng tôi cũng nghe rõ La Lịch Lệ hét toáng lên: “Điên Thái Thái, người mà Trần Tử Dật thích không phải là cậu, cậu có hiểu không? Bây giờ bởi vì người anh ta thích đã trở về, thế nên anh ta mới vứt bỏ cậu không thương tiếc! Đến bao giờ cậu mới tỉnh ra đây!”

Sở trường của La Lịch Lệ chính là khơi lên nỗi đau của người khác, mà cô nàng còn chuyên môn chọn những chuyện đau nhất để khơi.

Nụ cười trên mặt tôi đông cứng ngay lập tức. Tại sao đến cả việc tự lừa dối bản thân mình cũng khó khăn đến vậy? Giống hệt như một ấm nước sôi trút thẳng lên trái tim tôi, vết thương trong tim bỏng rát. Có câu chó cùng cắn dậu, huống chi là người! Tôi nhảy bật lên đứng trên mặt ghế sofa, chỉ tay xuống La Lịch Lệ lớn tiếng nói: “Ai bảo không có Trần Tử Dật thì tớ không sống được? Nói cho cậu biết, La Lịch Lệ – cậu – cậu chính là một đứa Loli giả tạo.”

Bất kì ai cũng có điều cấm kị của mình, nếu như điều cấm kị của tôi là Trần Tử Dật, thế thì điều là Lịch Lệ cấm kị nhất chính là kẻ khác gọi cô ấy là Loli. Tuy rằng Lịch Lệ là một cô gái ngọt ngào xinh đẹp, nhưng hề là người thân với cô nàng, không ai không biết La Lịch Lệ và hai chữ “Loli” kia lệch pha đến đâu. Cô ấy là ai chứ? Chính là người có thể khiến cậu mập ngã lăn quay chỉ bằng một cú đấm!

Tôi nói liên thanh một hồi khiến áu nóng trong người sôi lên sùng sục, nhấc lon nước trong tay lên tu liền một hơi, nói tiếp: “Còn nữa, Trần Tử Dật thì có gì hay ho chứ? Một thằng con trai chứ to tát gì? Hạng người đó tớ tiện tay vợ bầu cũng ra một mớ.”

La Lịch Lệ vẫn còn đang đắm chìm trong cơn sốc, tôi vội vàng nhảy khỏi ghế sofa, xông ra ngoài.

Xuyên qua sảnh lớn của tầng ba, đúng lúc ấy tôi đụng phải một đám người đang nói cười hỉ hả bước lên lầu. Trong mắt tôi lúc này, hình ảnh đám người ấy lác lư xiêu vẹo và lồng vào nhau thành một khối.

Tôi ngoái đầu nhìn, hai chân bắt đầu mềm nhũn ra – La Lịch Lệ đã đuổi giết đến nơi rồi. Con bé đang nhe nanh múa vuốt, rít lên the thé: “Điên Thái Thái, cậu chán sống rồi hả? Nhân danh mặt trăng, hôm nay bà đây phải tiêu diệt nhà ngươi!”

Tôi chỉ thấy sau ót nặng như đá dè, tim đập tình thích như sắp bay khỏi lồng ngực. La Lịch Lệ đã đuổi theo sát nút, tôi run như cây sậy, không còn biết chạy về đâu nữa, chỉ muốn nhảy thẳng xuống dưới cầu thang cho xong.

“Làm ơn tránh đường nào.” Một giọng nói trong trẻo bất chợt vang lên. Tôi ngoái đầu nhìn, phát hiện ra hình như từ phía đám đông có một ánh đang lạng lẽ liếc sang phía tôi. Đôi mắt ấy lấp lánh một thứ ánh sáng nhẹ nhàng, tôi thấy tim mình dường như lỡ nhịp.

Tôi còn chưa kịp mở miệng nói gì, kẻ đứng sau lưng gã ta đã lên tiếng trước: “Kỷ Nghiêm, cẩn thận đấy, con nhỏ đó uống say rồi, đang lơ mơ kia kìa. Cứ kệ xác cô ta.”

Tôi vốn định làm ra vẻ trấn tĩnh, nhưng hai tai lúc này cứ ong ong như sấm rền vang, đất trời trước mặt bắt đầu xoay tít. La Lịch Lệ đã bắt kịp tôi: “Điên Thái Thái, cậu định gạt ai đấy hả? Cậu bị Trần Tử Dật xoi tãi luôn rồi, còn đòi vợ cả mớ cái con khỉ.” Giọng nói của La Lịch Lệ cứ lặp đi lặp lại trong tai tôi, nghe như tiếng vọng.

Cảm giác ngọt ngọt khiến tôi không thở nổi.

Trần Tử Dật ... trong lòng tôi thầm gọi cái tên này. Một Trần Tử Dật đã từng cười và máng yêu tôi là nhóc con ngốc nghếch, một Trần Tử Dật từng ủ ấm cho đôi tay tôi giữa trời đông giá lạnh, một Trần Tử Dật từng quệt khế lên mũi tôi, đưa cho tôi que kem mát lạnh trong một buổi trưa hè ... một Trần Tử Dật đã bá chiếm toàn bộ kí ức của tôi, từng thuộc về tôi ... Một Trần Tử Dật ra đi không trở lại ...

Hồi ức tựa như một ly rượu mạnh, khiến con người ta say mềm không sao tỉnh nổi.

Dần dần, cảnh vật trước mắt tôi trở nên nhạt nhòa mờ ảo, tôi không còn nhìn rõ mặt La Lịch Lệ nữa, khóe mắt bị dính nước soda cay xè, nhưng miệng tôi vẫn không quên biện hộ ỉn: “Ai nói tớ không được yêu người khác chứ?”

Xung quanh ồn ào quá, đến cả giọng nói của tôi cũng bị nhiễu loạn. Có lẽ tôi say thật rồi, cả người tôi mềm nhũn rồi ngã nhào về phía sau.

Nhưng mà có người tỉnh táo hơn tôi nhiều, người đó đỡ lấy tôi, hỏi: “Cậu không sao chứ?” Giọng nói ấy nghe như một làn gió thổi mơn man vào tai tôi, vì ngược sáng nên tôi không nhìn rõ khuôn mặt ấy, chỉ có thể thấy đó là một khuôn mặt với những đường nét rõ ràng.

“Thái Thái, em có sao không?” Trần Tử Dật cũng đã từng nói với tôi như thế, khi tôi ngược lên nhìn anh ấy, ánh mắt anh kiên định, khuôn mặt điển trai, ngữ khí vốn luôn cao ngạo cũng hơi dịu lại. Anh cúi đầu, từ từ buông lỏng tay tôi, còn tôi thì chỉ biết vịn vào tay mình, không dám ngẩng lên nhìn anh ấy nữa. Đó là lần cuối cùng chúng tôi nói chuyện với nhau. Có điều thật nực cười, người đề nghị chia tay là anh ta, vậy mà anh ta lại hỏi tôi “Em có sao không?”

Khuôn mặt Trần Tử Dật cũng bắt đầu nhạt nhòa dần. Nếu nói chỉ có kẻ ngốc mới say sprite, thế thì lần này tôi thực sự muốn làm kẻ ngốc đó lắm, bởi vì chỉ có kẻ ngốc mới không cần chịu trách nhiệm vì những lời mình nói.

Ai bảo tôi không tìm được người khác chứ?

Không hiểu sao lời nói của La Lịch Lệ lại khiến tôi kích động thế này. Tôi ngoác miệng cười với người đang kéo tay tôi, vòng tay lên cổ anh ta, môi kề môi và ... hôn đắm đuối. Nhưng sao tim tôi lại đau đến tái tê.

Có ai đó kéo tay tôi ra, trong tai tôi là những âm thanh xen kẽ vào nhau. Có tiếng nhạc, tiếng con trai kêu sững sốt và cả tiếng con gái la hét chói tai. Cố mở mắt nhìn xem kẻ oan uổng vô duyên vô cớ bị tôi lôi xuống nước là ai, đập vào mắt tôi là một đôi mắt sáng bừng sâu thẳm. Lòng tôi se lại, trước mắt tối sầm, tôi rơi vào trong bóng tối vô biên, còn những chuyện về sau thì tôi chịu không sao nhớ nổi.

Mơ mơ màng màng ngủ một giấc, sáng hôm sau tỉnh lại, tôi phát hiện ra mình đang nằm trên giường ngủ trong nhà. Tôi bật dậy nhấc điện thoại lên nhìn, màn hình hiển thị mười mấy cuộc gọi nhỡ, toàn bộ đều của La Lịch Lệ. Đang định gọi lại thì con bé đã gọi đến cho tôi. Tôi vừa day huyệt thái dương vừa nhấn nút nghe điện.

Ngay lập tức, bên tai tôi vang lên tiếng gầm của La Lịch Lệ từ đầu dây bên kia: “Diễn Thái Thái, cậu càng ngày càng giỏi đấy! Đã bảo cậu đừng uống nữa mà cậu bỏ ngoài tai! Bảo cậu có trách nhiệm với bản thân mình cậu cũng không thêm đếm xỉa! Cậu không coi những lời tớ nói là cái cóc khô gì hết!”

Tôi chột dạ gật đầu: “Tớ biết rồi, biết rồi, tớ nhận lỗi còn không được sao? Hôm qua tớ không có ấn tượng gì về những chuyện xảy ra sau đó ... à đúng rồi, cậu đã giải thích với mẹ tớ như thế nào?”

La Lịch Lệ ở đầu dây kia vẫn tiếp tục mắng như tát nước vào mặt tôi: “Cậu còn dám mở mồm ra hỏi à? Cậu lăn ra ngủ như heo, làm tớ phải nói dối với mẹ cậu hôm qua là sinh nhật tớ, cậu chơi vui quá nên đã uống một chút nước ngọt có cồn. Cậu nói xem, cậu làm thế này chẳng phải là đã bôi một vết nhơ lên hình tượng học sinh ngoan ngoãn của tớ hay sao?” La Lịch Lệ ngừng lại lấy hơi, rồi dường như sức nhớ ra điều gì, thái độ đột nhiên quay ngoắt một trăm tám mươi độ, nó cười âm hiểm nói: “Nhưng mà, hôm qua cậu vớ bẫm rồi đấy — anh chàng mà cậu chủ động hôn ấy, đúng là cực phẩm trong cực phẩm luôn! Này, Thái Thái, khai thật đi, có phải cậu cố ý không hả?”

Đầu tôi chột đau như búa bổ, tôi cúp máy luôn mà không thèm trả lời La Lịch Lệ.

May mà thi xong được nghỉ, tuy rằng không tránh được chuyện bị mẹ ca nhạc một bài, nhưng mà thời gian trước tôi học hành chăm chỉ lắm, mẹ cũng chẳng có cơ gì để nói tôi.

Chỉ là trong lúc uống sữa, tôi bỗng dưng nhớ đến từ cực phẩm trong lời La Lịch Lệ, nhớ đến nụ hôn kia, rồi không kìm được thấy xấu hổ ê chề, thậm chí làm mừng vì khi đó tôi đã say túy lúy.

Sau này nhớ lại những chuyện xảy ra trong quán karaoke, tôi phát hiện ra mình đúng là không tài nào nhớ được hình dáng anh chàng bị tôi cưỡng hôn đó. Vả lại La Lịch Lệ cũng nói anh ta là một người hoàn toàn xa lạ, thế nên tôi cũng chỉ coi như mình đã mơ một giấc mộng hoang đường, cứ để ọi chuyện trôi đi, thế thôi.

Những ngày chờ đợi kết quả thi tốt nghiệp phải nói là sóng yên gió lặng. Nhưng mà đến hôm công bố điểm thì mọi chuyện hoàn toàn bước sang ngã rẽ, cuối cùng tôi cũng chờ đợi được ngày khổ tận cam lai – Tôi đã đỗ vào trường điểm trực thuộc của tỉnh với điểm số cao hơn mức điểm chuẩn tận mười điểm, khiến cho ai nấy kinh ngạc muốn rớt tròng mắt.

Cùng đỗ vào trường trực thuộc với tôi còn có La Lịch Lệ.

Với thành tích của La Lịch Lệ, thi đậu vào trường điểm trực thuộc của tỉnh không có gì đáng ngạc nhiên, về phần tôi, từ xưa đến nay thành tích học tập luôn lững lờ ở mức trung bình khá, bố mẹ tôi chẳng hi vọng gì vào chuyện tôi thi đậu trường điểm trực thuộc của tỉnh này, giờ bố mẹ cứ gọi là sướng ngất ngây, hàng xóm láng giềng biết tin này lại còn khen tôi lên tận mây xanh trước mặt bố mẹ tôi nữa.

Chỉ có một mình tôi thấy thật nực cười. Tôi thở dài nói với La Lịch Lệ khi nó sang chơi nhà tôi: “Ban đầu liệu mạng học hành là vì muốn được học cùng trường với Trần Tử Dật, giờ thì cuối cùng tớ cũng đỗ rồi, nhưng hai đứa lại chia tay ... Tại sao mọi chuyện cứ luôn đi ngược lại những gì tớ mong muốn thế?”

La Lịch Lệ thất vọng kêu lên: “Cậu đúng là hết thuốc chữa rồi! Chia tay thôi mà, có đáng phải rầu rĩ thành cái dạng này không? Chẳng lẽ không có Trần Tử Dật thì cậu không sống được chắc?”

“Ai bảo tớ rầu rĩ vì anh ta chứ?” Tôi hít thở sâu, cố bình tĩnh lại: “Cậu không biết chứ dạo này bố mẹ tớ càng ngày càng kỳ vọng cao vào tớ! Nói ngay sáng nay thôi, bố mẹ không ngờ đã tự ý mời gia sư về dạy kèm cho tớ, bảo là sợ tớ không theo kịp bài vở ở trường trực thuộc, muốn tớ học phụ đạo hè. Bố mẹ còn nói thầy dạy kèm chính là học sinh xuất sắc trong trường trung học trực thuộc kia ... tớ đang rối hết cả đầu óc lên đây.”

“Chuyện này là thế nào?” La Lịch Lệ hỏi.

Tôi xì mặt, cúi đầu tiu ngưu đáp: “Bố tớ bảo, tớ phải tranh thủ dịp này, chả mấy khi tớ bứt phá được một lần, phải làm một hơi thi vào lớp chọn của trường trực thuộc. Cậu nói xem thế này thì khác gì dồn tớ vào chỗ chết chứ? Ban đầu chúng mình đã hẹn nhau được nghỉ một cái là hai đứa sẽ đi du lịch, giờ phải làm sao đây?” Tôi ngẩng phắt đầu lên, khí thế hùng hồn đứng dậy gồng hai cánh tay, cổ nặn ra một tí xiu cơ bắp: “Hay là tớ tấn cho ông thầy dạy kèm đó một trận, để ông ta biết khó mà lùi?”

La Lịch Lệ ngheo đầu nhìn tôi, ánh mắt đầy khinh bỉ. Nó chìa ngón tay út vào tôi: “Dựa vào cái dáng nhỏ thó đó của cậu á, thôi đi nàng ạ. Nói cậu bị người ta tấn ột trận tớ còn tin được. Cậu liệu mà nghĩ cách nịnh bợ lấy lòng người ta đi thì hơn, để người ta mau chóng kết thúc đợt phụ đạo này, trả lại tám thâm tự do cho cậu!”

Tôi không biết phải cãi lại thế nào, mãi lâu sau mới thốt nổi một câu: “Nhờ anh ta không chịu thì sao?”

“Cậu ngốc chứ người ta không ngốc đâu. Tiền công vẫn thế, lại được giảm thời gian làm việc, chuyện tốt thế này có ai chê cơ chứ?” – La Lịch Lệ nói xong còn liếc nhìn tôi một cái, cuối cùng không quên bổ sung tiếp một câu: “Bạn Điền Thái Thái ơi, chuyến du lịch lần này tớ chắc chắn phải đi đấy. Cậu không đi là tớ đi một mình ... cậu tự chúc phúc ỉnh đi.”

Tôi chả buồn tranh cãi với La Lịch Lệ, hai tay ôm đầu lăn lông lốc trên giường.

Việc quan trọng nhất bây giờ chính là giải quyết chuyện anh chàng gia sư kia đi! Mà La Lịch Lệ nói cũng có lý đấy chứ ...

Tôi nằm vật trên giường, mắt nhìn chăm chăm trần nhà, bắt đầu tưởng tượng ra vẻ mặt của anh chàng gia sư. Nhưng bất kể tôi có nghĩ kiểu gì thì trong đầu cũng toàn là hình ảnh về một gã con trai cao gầy, mặt mày vô cảm, lại mọc đầy mụn trứng cá với cặp kính gọng đen dày sụ trên sống mũi — đây là hình ảnh kinh điển về mấy tên mọt sách mà! Tôi không muốn trải qua kỳ nghỉ hè tươi đẹp của mình với một con mọt sách đâu!

“Hãy đợi đấy, ta sẽ chinh phục được con mọt đó!” Tôi ngồi bật dậy khỏi giường, tỏ rõ quyết tâm của mình bằng một câu nói ngắn gọn và đanh thép.

Sau khi La Lịch Lệ đi, tôi mở máy tính lên mạng. Trên QQ, avatar của Trần Tử Dật vẫn tối đen, trên status vẫn là câu “Chấm dứt ở đây.” Đọc câu nói đó mà lòng tôi đau như dao cắt. Sau khi chia tay, Trần Tử Dật biến mất một cách cực kì triệt để, còn tôi thì từ đầu đến cuối vẫn không sao dần lòng chuyển anh ta vào danh sách cấm.

Lòng tôi rối bời, thôi thì lên trang chủ của QQ xem bói chòm sao vậy. Tôi làm liền mấy bài trắc nghiệm, kết quả phần lớn đều là — Sau cơn mưa trời lại sáng, vận đào hoa sẽ kéo đến ừn ừn.

Tôi hài lòng với kết quả này lắm, vì thế tôi tắt máy chuẩn bị vệ sinh cá nhân rồi đi ngủ. Trước khi ngủ không ngờ lại nhận được một tin nhắn, câu nói giản đơn trong nháy mắt xuyên thấu qua bóng hình trong kí ức của tôi, khiến mắt tôi ướt nhoe, còn trái tim thì dậy lên từng cơn sóng.

Người gửi tin nhắn không phải ai khác mà chính là Trần Tử Dật, anh ta nói với tôi: “Thái Thái, chúc mừng em đã thi đỗ vào trường trung học trực thuộc.”

Kí ức lại hồi hải ủa về.

Tính ra thì tôi và Trần Tử Dật chia tay nhau cũng sắp được nửa năm, kí ức cuối cùng chính là hôm anh ta và tôi cùng đi xem bộ phim điện ảnh mới nhất lúc bấy giờ “Harry Potter”. Trong rạp chiếu phim, tôi vỗ vai anh để anh quay sang nhìn tôi dùng miệng đỡ những hạt bắp rang bơ được tung lên không trung. Anh cười xoa đầu tôi, nhắc nhở: “Nhóc con ngốc nghếch, em khờ quá.”

Đôi môi đẹp của Trần Tử Dật khẽ nhếch lên, nụ cười vị tha và chiều chuộng .

Phòng chiếu tối om, ánh sáng le lói hắt lên mặt Trần Tử Dật, cách qua một bịch bắp rang bơ, ánh mắt anh dịu dàng tựa như mặt hồ tĩnh lặng. Cảm giác ấm áp chảy khắp người tôi như một dòng nước ấm êm.

Mọi thay đổi bắt đầu từ khi tiếng chuông điện thoại của anh vang lên đột ngột.

Quên tắt máy khi xem phim trong rạp, Trần Tử Dật hiếm khi phạm phải lỗi này.

Tôi cứ tưởng anh chỉ nhất thời sơ suất, nhưng thực tế đã chứng minh, tôi sai mất rồi.

Anh đưa tay chặn ống nghe rồi nói với tôi: “Anh ra ngoài nghe điện một lát.” – Lòng tôi thoáng bất an – Trần Tử Dật chưa bao giờ tránh tôi khi nghe điện thoại. Tôi kéo áo anh trong vô thức, anh ngoái đầu nhìn tôi, nói khẽ: “Ngoan nào, đợi một lát anh sẽ trở lại ngay.”

Tôi không ngừng nhét bắp rang bơ vào miệng, nhìn theo bóng lưng Trần Tử Dật dần mất hút bên ngoài phòng chiếu.

Trần Tử Dật nói không sai chút nào, tôi khờ thật, khờ đến mức để anh ta đi mà không chút nghi ngờ. Hôm đó, đến tận khi phim chiếu hết mà vẫn không thấy anh ta quay lại, một mình tôi bị bỏ rơi trong phòng chiếu tối om, lòng tôi lạnh ngắt. Cả thế giới của tôi chỉ còn lại dòng chữ trắng nhá sáng trên màn hình điện thoại: “Thái Thái, chúng ta chia tay đi. Anh xin lỗi, cô ấy đã trở về.”

Tôi cúi đầu, tóc mai chọc vào trong mắt đau đến mức tôi gần như rơi lệ. Bặm chặt môi, tôi cố ngăn mình khóc thành tiếng, thế mà nước mắt cuối cùng vẫn ứa ra, từng giọt từng giọt tuôn theo gò má rớt xuống thấm đẫm bịch bắp rang bơ.

Cả một tuần liền tôi không trông thấy bóng dáng Trần Tử Dật.

Đến khi gặp lại, anh ta áy náy nói với tôi: “Thái Thái, em là một cô gái tốt, nhưng anh yêu cô ấy, từ nhỏ đã yêu cô ấy rồi.”

Cô ấy là người bạn thanh mai trúc mã của anh ta, hai người lớn lên bên nhau từ bé. Anh yêu cô ấy, nhưng cô ấy lại không đón nhận. Sau ngần ấy năm cãi vã rồi xích mích, cuối cùng cô ấy cũng đáp lại tình cảm của người vẫn luôn đứng sau lưng lặng lẽ ủng hộ mình – bạn trai Trần Tử Dật của tôi.

Tình tiết mới nhàm chán làm sao, thế mà chính bản thân tôi lại là người trong cuộc.

Tôi nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, lật lên lật xuống không biết bao nhiêu lần, cuối cùng cũng vẫn không trả lời lại tin nhắn đó. Tôi nhắm mắt bấm nút tắt nguồn.

Có tiếng nói vang lên trong tim tôi: mình không buồn đâu, xem tử vi chòm sao đã nói là mình sắp có chuyện may mắn kia mà.

Thế là, với tâm trạng thấp thỏm bất an, tôi bước vào những ngày nóng nực nhất của kì nghỉ hè dài đằng đẵng.

Hôm anh chàng gia sư đến, tôi dậy từ sáng sớm để tác chiến bước đầu tiên trong kế hoạch của mình. Ấn tượng tốt đẹp ban đầu chính là mẩu chốt để thành công.

Tiếng chuông cửa reo lên, mẹ tôi còn chưa kịp lên tiếng thì tôi đã tức tốc lao ra ngoài mở cửa, không quên vuốt lại tóc và nở nụ cười cực kì lễ phép.

Có tia nắng rọi thẳng vào mắt tôi, tôi nheo mắt.

Người ngoài cửa dường như hơi khựng lại, vẻ ngạc nhiên trong mắt thoáng qua rồi biến mất ngay, thần sắc lập tức trở lại bình thường, anh ta nhìn tôi mỉm cười thật khẽ.

Anh chàng trước mặt trông trắng trẻo thư sinh, sống mũi thẳng tắp, mặt mày sáng sủa. Ánh nắng mai vàng nhạt rọi vào trong đôi mắt sâu thẳm của anh ta lấp lánh sáng như một dòng lốc xoáy, tôi bị cuốn hút ngay tức khắc. Chân mày anh ta hơi nhướn lên, bờ môi mỏng khẽ nhếch một cách vô thức thành nụ cười khiến trái tim tôi dồn nhịp. Anh ta chỉ cần lặng im đứng đó thôi cũng đủ toát lên vẻ ưu nhã khác hẳn người thường.

Trong đầu tôi chỉ có một cách hình dung duy nhất – một nụ cười làm điên đảo chúng sinh! Cái đó ... nói thế nào nhỉ ...? Cứ ngỡ như tiên trên trời, khiến tôi sững sốt xém chút nữa thì trào máu mũi. Ngay khi hai mắt tôi sắp sáng bừng như đèn pha ô tô, một giọng nói trong trẻo vang lên: “Sao, không định mời anh vào à?” Anh ta khẽ hất hàm, nhìn tôi bằng ánh mắt mê muội lòng người đến cực độ.

Một thiếu niên linh động tuấn tú dường này chẳng khác nào cơn gió mát hiếm hoi thổi qua ngày hè oi ả, khẽ khàng xua tan những đám mây trắng trên bầu trời xanh cao vút. Một nụ cười nhẹ như mây khói càng khiến khuôn mặt thêm vẻ điển trai, ánh sáng trong mắt anh ta rọi thẳng vào trái tim tôi cùng với ánh mặt trời, thế giới của tôi bừng nở ngàn hoa trong nháy mắt. Đây nào phải là con một sách xuất thân từ trường điểm chứ? Với tướng mạo này, có nhét vào đâu cũng trở thành cực phẩm trong chốn nhân gian!

“Mời vào! Mời vào! Chào anh, em là Điền Thái Thái. Anh là thầy dạy kèm mới đến đúng không ạ?” Tôi vội vàng nở nụ cười đơn đả mời anh ta vào nhà.

Anh ta có vẻ hơi bất ngờ, nhưng cũng chỉ khẽ gật đầu rồi đi thẳng vào. Anh ta đi trước tôi, còn tôi thì bám theo sau, ánh mắt từ đầu đến cuối dừng lại ở trên tấm lưng thẳng tắp đó – thực ra thì trong đám nữ sinh, chiều cao của tôi cũng không tính là lùn, nhưng so với anh ta, tôi thấp hơn hẳn một cái đầu.

Anh gia sư mới đến có vẻ rất nhã nhặn và điềm đạm, tôi không khỏi mừng thầm. Còn nhớ tối qua mẹ tôi kể: anh gia sư này cực kì ưu tú, ngoan ngoãn, lại chín chắn, thành tích tốt nữa, đoạt giải nhất Olympic vật lý toàn quốc, học ở trường trực thuộc phải nói là một mạch trơn tru.”

Giờ nghĩ lại, có một người không bối đâu ra được một tí khuyết điểm này làm gia sư cho tôi quả là một chuyện tốt đệp biết bao. Tôi thầm nhủ trong lòng: chỉ cần anh không chọc đến em thì dù có đi du lịch muộn hơn một chút cũng không phải là không thể.

Vừa vào phòng khách, bố tôi đã tươi cười ra đón: “Kỷ Nghiêm, cháu đến rồi à? Mau ngồi xuống đây, mau ngồi xuống.”

Đoạn bố quay sang bảo tôi: “Thái Thái, đây là con trai chú Kỷ, Kỷ Nghiêm, lớn hơn con một khóa. Mau gọi anh Kỷ Nghiêm đi.”

Tôi ngẩn người, vội cúi đầu chào: “Anh Kỷ Nghiêm, sau này mong anh chỉ bảo nhiều ạ.”

Khóe miệng anh ta khẽ nhếch lên: “Không cần khách sáo đâu.” Giọng nói của anh ta cực kì khiêm tốn.

Bố tôi vỗ vai Kỷ Nghiêm nói: “Kỷ Nghiêm, sau này chuyện học hành của con bé nhà chú giao cả cho cháu đây, cháu cứ quản thật nghiêm khắc vào cho chú.”

Kỷ Nghiêm mỉm cười liếc nhìn tôi: “Thực ra bên cạnh việc học hành còn cần có thời gian giải lao đúng mực, phải vừa học vừa chơi ạ”

Nghe được câu này, tôi có cảm giác như trông thấy con đường nghỉ hè tươi sáng đang đợi chờ mình phía trước, lúc ấy tôi cảm động đến suýt khóc. Thấy chưa, một ông anh mới dịu dàng và chu đáo làm sao.

Mẹ tôi từ trong bếp đi ra chào hỏi, sau đó sai tôi: “Thái Thái, mau vào mang dưa hấu mẹ mới bỏ ra mời thầy giáo đi chứ.”

Kỷ Nghiêm bước lên từ chối khéo: “Cô chú không cần khách sáo thế đâu ạ. Cháu muốn kiểm tra trình độ của Thái Thái trước.” Anh ta quay sang nhìn tôi cười: “Thái Thái, em không ngại đưa anh lên phòng em chứ?”

Sự cảm động vừa rồi lại được khuếch đại thêm trước vẻ lễ phép lịch sự của anh ta, tôi ngược nhìn lên Kỷ Nghiêm cao hơn mình một cái đầu, cảm thán: anh ta đúng là thiên nhân hạ phàm!

Hai mắt tôi biến thành hình ngôi sao, đưa anh ta lên phòng mình. Sau khi mở ra cánh cửa cuối cùng, tôi có chút ngại ngùng giới thiệu: “Đây là phòng em, mời anh vào.”

Kỷ Nghiêm bước vào nhìn quanh một lượt, mỉm cười khen ngợi: “Gọn gàng ngăn nắp ghê. Thái Thái, em cừ lắm.”

“Hi Hi” Được khen khiến tôi hơi chột dạ, tôi cười ngu ngơ hai tiếng mà trong lòng thì vui như mở hội. Không ngờ ông trời lại ban cho tôi một anh gia sư tể nhị thế này, xem ra tôi chỉ cần lấy lòng anh ta thêm chút nữa, kỳ nghỉ hè này nhất định anh ta sẽ tha cho tôi một con đường thoát.

Ngoài cửa sổ, những tán lá cây xanh rì đung đưa xào xạc, in xuống những cái bóng lốm đốm trên nền đất. Anh ta bước đến bên cửa sổ, cả người tắm trong ánh nắng mặt trời, thân hình như được dát vàng sáng chói. Chiếc cổ áo trắng tinh bị gió thổi phất lên, thoáng lộ ra làn da như ngọc khơi gợi muôn vàn ảo tưởng. Quả đúng là tuần mỹ tuyệt luân!

Tôi nuốt nước miếng, tay vân vê gấu áo khê gọi một tiếng: “Ồ ... anh Kỷ Nghiêm ...”

“Gọi anh là Kỷ Nghiêm được rồi, anh chỉ hơn em một tuổi thôi, không cần khách sáo quá.” Anh ta mỉm cười dịu dàng ngắt lời tôi.

Không ngờ anh ta lại hiền và dễ tính thế, tôi thoáng ngẩn người.

“Ồ .. Kỷ Nghiêm, được một người ưu tú như anh dạy kèm, em vui quá đi mất.” Viên thuốc độc bọc đường cần một thời gian mới phát huy tác dụng.

Anh ta ngoái đầu nhìn tôi, tựa như phát hiện ra điều gì đó: “Hả? Sao em biết là anh ưu tú?”

Bước 2 của kế hoạch tác chiến, biết địch biết ta trăm trận trăm thắng – từ mấy hôm trước tôi đã moi từ chỗ bố mẹ tất cả mọi điều liên quan đến anh ta.

Tôi tung tăng chạy đến trước mặt anh ta, cố làm ra vẻ thẹn thùng: “Trước một nhân vật truyền kỳ như anh, em phục sát đất đây ạ.”

Anh ta khê cười nói: “Nói xem nào, em đã biết những gì?”

Vừa thấy anh ta cười, tôi biết ngay là mình đã thành công. Anh chàng này ưa nịnh đây, tôi vội vàng cười nịnh bợ: “Anh luôn giữ vững ngôi vị đệ nhất toàn trường với thành tích vượt xa người thứ hai tận ba mươi điểm. Tính ra anh đã tham dự tổng cộng năm cuộc thi Olympic toàn quốc, bốn lần liền đoạt danh hiệu quán quân, lần cuối cùng vắng mặt do bị viêm dạ dày cấp nên đã không đoạt giải. Hình tượng rực rỡ của anh giống như mặt trời mọc giữa hừng đông, soi sáng tận đáy sâu trong trái tim em, lòng kính ngưỡng của em dành cho anh dạt dào bất tận như nước sông đổ về biển lớn, không cách nào thu về được ...” Tôi say sưa tuôn một tràng những lời lẽ nghe nể da gà, còn không quên trưng ra bộ mặt sùng bái, hai mắt lấp lánh sao nữa.

Kỷ Nghiêm nhìn tôi tựa cười tựa không: “En sùng bái anh thật hả?”

Tôi lắc đầu như gà mổ thóc, đôi môi run run cả nửa ngày, tay nắm chặt khăn giấy vắt cao đầu: “Đương nhiên là thật chứ! Nhưng mà, để một người tựa thần linh như anh đến dạy học cho em thì chẳng khác nào bi kịch! Quá bi kịch! Cho nên”

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, tựa như đang ngẫm nghĩ: “Cho nên....”

“Cho nên, một nhân tài như anh không thể lãng phí quá nhiều tâm tư vào việc dạy gia sư cho em được, có hơi thừa thãi một chút cũng không sao.”

Trầm ngâm giây lát, anh ta ngồi xuống bàn học chống cằm nhìn tôi, thông thả nói: “Thế ư ... nhưng mà nếu bố mẹ em hỏi thì phải làm sao?”

Mắt thấy thắng lợi ở ngay trước mắt, lòng tôi thầm tung hô vạn tuế nhưng ngoài miệng vẫn thành khẩn nói: “Anh yên tâm đi, trước mặt bố mẹ em nhất định sẽ khen anh là một gia sư đỉnh cấp trăm năm khó kiếm ... chỉ cần anh nói với bố mẹ em cho em kết thúc khóa học trước nửa tháng thôi.”

Kỷ Nghiêm mỉm cười nhìn tôi: “Chuyện đó cũng không phải là không thể, nhưng em định cảm tạ anh thế nào đây?”

“Hả?” Tôi ngẩn người.

“Anh giúp em cũng rủi ro lắm chứ. Nhỡ ra đến lúc đó thành tích của em không có chút khởi sắc gì, cô chú trách móc em lại kể tội anh, nói anh dạy dở không đến nơi đến chốn thì sao?” Anh ta nửa đùa nửa thật.

Chuyến du lịch này cả tôi và La Lịch Lệ đều đã trông đợi từ rất lâu rồi, để có thể đặt một dấu chấm tròn tria cho kỳ nghỉ hè cuối cùng trước khi lên cấp ba của tôi, đành liều vậy. Tôi chỉ tay lên trời mà thề: “Em thề tuyệt đối sẽ không nói xấu anh dù chỉ nửa câu, hơn nữa chỉ cần anh kết thúc toàn bộ khóa học trong vòng nửa tháng, anh muốn em làm gì cũng được.”

Kỷ Nghiêm nhìn tôi, hồ hững nhắc lại một lần: “Làm gì cũng được à?”

Tôi gật đầu lia lịa.

Anh ta đột nhiên đứng dậy, khoe miệng nhếch lên một nụ cười kì lạ: “Nếu như em đã thành khẩn thế, vậy cứ làm như em nói đi.”

Đôi mày của anh ta và cả khoe miệng nửa đều uốn cong lên, nụ cười ưu nhã vô cùng, thế nhưng tôi lại thấy rừng mình ớn lạnh, bốn chữ lớn hiện lên trong đầu – tiểu lí tàng đao Chắc không phải chứ...

“Vậy thì... sau này mong em quan tâm chiếu cố.” Kỷ Nghiêm nhìn tôi cười thật khê, hết như một cơn gió mát rượi giữa ngày hè.

Trong lòng tôi chấn động vô cùng, tôi há hốc miệng, gật đầu: “Ồ .. mong anh chiếu cố.”

Buổi tối hôm đó, mẹ hỏi tôi với vẻ mặt hiền từ: “Thái Thái, anh Kỷ Nghiêm làm gia sư cho con thế nào?”

Nhớ đến anh chàng Kỷ Nghiêm với nụ cười dịu dàng nhất trần gian đó, tôi gơ ngón cái lên nức nở khen: “Hài lòng lắm ạ, cực kì hài lòng!”

Mẹ tôi mừng ra mặt: “Con bé này, mấy hôm trước còn làm ầm lên có chết cũng không chịu học phụ đạo, bây giờ thay đổi nhanh gọn. Thái Thái, sau này con phải học hỏi anh Kỷ Nghiêm nhiều vào đấy, nghe chưa?”

“Con biết rồi ạ.” Tôi gật đầu thề thốt, trong lòng thầm nghĩ lần này nào chỉ có hài lòng thôi, phải nói là hả lòng hả dạ mới chuẩn xác.

Bây giờ sáng hôm sau tôi nhận được điện thoại của Kỷ Nghiêm, anh ta thông báo cho tôi rằng hôm nay bắt đầu học. Tuy cú điện thoại quấy rối giấc mộng đẹp của tôi, nhưng vì tuân thủ ước định đã đặt ra từ trước, tôi vẫn lồm cồm bò dậy khỏi giường. Cứ nghĩ đến chuyện cùng trải qua nửa tháng với một chàng trai tuyệt vời như vậy tôi lại thấy vô cùng khoái trá và hưng phấn, cảm giác mừng rỡ này kéo dài mãi đến khi anh ta chính thức bắt đầu dạy phụ đạo cho tôi.

Kỷ Nghiêm mỉm cười chỉ tay vào hai cuốn vở luyện tập dày cộm tôi để trên bàn nói: “Làm hết những bài tập này là khóa học của chúng ta đã cơ bản over rồi đó.”

Tôi nhìn hai cuốn vở chồng lên nhau dày đến cả xentimet, hai tay ôm mặt, miệng hạ hốc thành hình chữ O: “Oh my god!” Tôi cố sức kiềm chế bản thân mình không đâm đầu vào tường, chớp chớp mắt nhìn Kỷ Nghiêm: “Anh ơi, em muốn hỏi, anh có nhầm lẫn gì không vậy? Hôm qua chúng ta đã thỏa thuận xong xuôi rằng sẽ kết thúc khóa học trong vòng nửa tháng cơ mà.”

Anh ta gật đầu với tôi: “Đúng thế.”

Tôi thu lại nụ cười ngay lập tức, bối rối nuốt nước miếng: “Thế mấy cuốn vở bài tập kia là thế nào?”

Trước sự dị nghị của tôi, Kỷ Nghiêm thong thả tựa lưng vào chiếc ghế cạnh bàn học, nhìn tôi cười nói: “Mấy cuốn này đều do anh cất công lựa chọn ra đó, với trình độ của em hoàn thành trong vòng một tháng, có lẽ sẽ có hi vọng thi đỗ vào lớp chọn của trường.”

Cơ mặt của tôi lập tức co giật lên kịch liệt.

Tôi chỉ vào hai cuốn vở luyện tập: “Anh nói là làm hết toàn bộ trong vòng nửa tháng mà mới chỉ có hi vọng thi đỗ thôi sao?”

Kỷ Nghiêm hơi ngẩng đầu lên mỉm cười với tôi lúc ấy đang rưng rưng sắp khóc: “Đúng thế, học lực của em đúng là hơi kém một chút.”

Tôi nuốt nước miếng: sao mới có một hôm mà tôi đã rơi từ thiên đường xuống địa ngục vậy hả trời...

Làm thế này thì khác gì muốn chơi xỏ tôi chứ? Kể sỡ thà chết chứ không chịu nhục, tôi vỗ bàn đứng dậy, tức giận gầm lên: “Đùa kiểu gì chứ! Hai cuốn này thừa sức đè chết em rồi, đừng nói là nửa tháng, có cho em nửa năm em cũng không làm hết!”

Kỷ Nghiêm đưa tay lên gõ bàn, ánh mắt lướt ra ngoài cửa sổ: “Hôm qua ai đã thề thốt là chỉ cần kết thúc khóa học trong vòng nửa tháng thì chuyện gì cũng chấp nhận làm hết?”

Tôi thảm la hét trong lòng: làm ơn đi! Em muốn giảm thời gian khóa học đi nửa tháng chứ có muốn hoàn thành bài vở cả tháng trong nửa tháng đó đâu?

Không ngờ anh ta lại chơi chữ với tôi, khiến tôi phải làm nhiều bài tập như vậy trong vòng nửa tháng! Chơi xấu quá đi mất!

Tôi có cảm giác cay cú vô cùng, vì thế nụ cười trên mặt trở nên cực kỳ mất tự nhiên. Tôi nói thẳng luôn ý định: “Em nghĩ có lẽ trước đó em nói chưa rõ ràng cho lắm, thực ra ý em là anh chỉ cần làm bộ làm tịch dạy em thôi, không cần phải dạy dỗ nghiêm túc gì đâu.”

“Lại đây.” Kỷ Nghiêm mỉm cười, ngoắc ngón trỏ gọi tôi lại gần.

Tôi ngẩn ra, thử nhích lại một chút xíu.

Anh ta kéo tay tôi khiến tôi hụt chân suýt ngã, sau đó thì lại đột ngột buông tay, đẩy tôi về phía bức tường cạnh cửa sổ, một cánh tay của anh ta chống lên tường ngay bên cạnh tôi, nhốt tôi ở giữa góc tường và lồng ngực anh ta.

Tôi trở mắt ra nhìn, vẻ sợ hãi không gì che giấu nổi: “Làm ... làm ... làm cái gì thế?”

Khóe miệng khẽ nhếch một nụ cười, anh ta đưa tay tóm lấy cằm tôi nâng lên khiến cho hai đôi mắt nhìn thẳng vào nhau, giọng nói nhàn nhã thanh thoi pha chút khiêu khích: “Không phải em rất thần tượng anh sao? Thế nào, chẳng lẽ em không vui khi được anh phụ đạo cho ư?”

“Sao... sao có chuyện đó được chứ?” Mồ hôi lạnh túa ra ướt đầm lưng, tôi cuống quýt gật đầu: “Đương nhiên là em vui, vui lắm.”

Anh ta đứng yên nhìn tôi không động đậy, rồi bất chợt cúi đầu, hai vai run lên bần bật, cuối cùng phá ra cười ha hả. Cười được một lúc anh ta mới ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt ngỡ ngàng của tôi, khóe miệng nhếch lên thật cao — lần này nụ cười của anh ta có phần tà ác.

Trong căn phòng khép kín, anh ta bất chợt cúi thấp xuống, cánh tay chống trên tường vuốt qua mặt tôi, hơi nóng từ miệng phả lên tai tôi, cất giọng nói trầm thấp đầy dụ hoặc: “Cô nhóc, em thực sự tưởng rằng em có thể dọa nạt anh dễ thế sao? Em nghĩ Kỷ Nghiêm này là ai cơ chứ?”

2. Chương 2

Giọng nói của Kỷ Nghiêm trầm thấp như vang lên từ địa ngục – lúc khuôn mặt anh ta ghé sát tai tôi phả hơi nóng, tôi thực sự đã nghĩ như thế!

Anh ta nói: “Đây mới chỉ là bước khởi đầu thôi! Nếu em muốn yên ổn qua kỳ nghỉ hè này, anh khuyên em hãy ngoan ngoãn làm theo những gì anh nói, hiểu chưa hả?” Anh ta bất ngờ dùng sức bóp chặt cằm tôi.

Tôi kêu khẽ lên một tiếng, hai mắt rơm rớm ngay ngốc gật đầu rồi lại gật đầu.

Có vẻ như khá hài lòng với biểu hiện của tôi, khóe miệng anh ta nhếch lên một nụ cười dịu dàng cực độ, buông lỏng tay ấn tôi ngồi xuống bên bàn học, cúi đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đang đờ đẫn của tôi, nói: “Được rồi, chúng ta bắt đầu học bài thôi.”

Đến lúc ấy tôi mới hiểu rằng, chuyện đáng sợ nhất không phải là hành động của anh ta khi nãy, mà là việc anh ta đã biết tổng ý đồ của tôi ngay từ đầu, nắm đằng chuôi chắc chắn tôi không dám phản kháng.

Bỗng dưng tôi thấy chẳng còn chút sức lực nào, cứ nghĩ đến những ngày nghỉ hè tiếp đó là lòng tôi lại đau như cắt: ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại mắc lừa anh ta cơ chứ! Lại còn tưởng vớ được một tên hiền lành như đất, thừa sức xử gọn anh ta nữa! Ai ngờ tôi lại bị gây ông đập lưng ông, cái gọi là hiền lành đó chỉ là vẻ bề ngoài, anh ta là một tên ác ma mặt người dạ thú! Thế nên cuối cùng tôi cũng đành giác ngộ, con người ta gốc cũng được, xấu cũng được, nhưng tuyệt đối không được tự cho rằng mình đúng!

“Bắt đầu từ cuốn này nhé!” Kỷ Nghiêm rút ra một cuốn từ trong xấp vở chồng lên dày cả xentimet kia ném cho tôi.

“Anh ...” Trong lòng tôi liều mạng gào lên “Em phản đối”, nhưng lời nói ra lại hạ thấp mấy phần bởi lúc này đã quá ư kinh sợ, “Anh định chơi em đây phải không?”

“Không sai.” Kỷ Nghiêm thốt ra hai tiếng này mà không cần mảy may suy nghĩ, tiếp đó, anh ta lại nhếch miệng lên, ngẩng đầu nói: “Muốn phản kháng ư? Chẳng lẽ em không muốn kết thúc khóa học sớm hơn một chút hay sao? Hay là ...” Anh ta ghé sát mặt lại gần tôi, nhìn tôi đầy thâm ý: “Hay là em sợ anh rồi?”

“Nói ... nói linh tinh ... em .. em còn lâu mới sợ anh nhá!” Cố dằn nỗi sợ hãi trong lòng xuống, tôi ép mình nhìn thẳng vào mắt anh ta nhưng vẫn không tìm được nuốt nước miếng khan, chớp mắt: “Hai cuốn vở bài tập kia cộng lại dày cả xentimet, thực sự em không làm hết được đâu, hay là anh giảm đi một nửa nhé?” Tôi nở nụ cười nịnh bợ, thử thương lượng với anh ta.

Kỷ Nghiêm nhướn mày: “Kháng nghị là tăng gấp đôi.”

Tôi thầm rú trong lòng, thôi thì ta hóa đau thương thành sức mạnh, liều mạng với anh ta vậy. Đáng tiếc, tay tôi còn chưa chạm được đến gấu áo anh ta đã bị anh ta tóm lấy, còn bị anh ta ấn đầu xuống mặt bàn nữa.

“Đừng có nghĩ nữa, em không phải là đối thủ của anh đâu.” Kỷ Nghiêm hừ lạnh một tiếng rồi buông tôi ra.

Nước mắt tôi chan hòa: lần này tôi đi đứt thật rồi, không ngờ tên ác ma đó lại đọc được tâm tư người khác!

Hai mắt rưng rưng lệ, tôi cầm lấy cuốn vở luyện tập Kỷ Nghiêm đưa cho, bỏ rập lên bàn bắt đầu chiến đấu, vừa làm vừa nhắm tính trong đầu: nửa tháng, mười lăm ngày, ba trăm sáu mươi tiếng ... được, ta nhin, ta nhin.

Nhìn bộ dạng kim nén đau thương của tôi, Kỷ Nghiêm không quên đổ thêm dầu vào lửa: “Lúc làm bài mà mắt tập trung thì sẽ phải làm thêm gấp đôi!”

Ác ma! Đúng là đồ ác ma! Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh ta. Thôi vậy, tôi nhin, ba trăm sáu mươi tiếng đồng hồ chẳng mấy chốc mà hết, vì chuyển du lịch nửa tháng sau, vì ánh sáng sau đêm dài tăm tối,

tôi tạm để cho tên ác ma kia hoành hành bá đạo. Sau khi nghĩ thông suốt, tôi cũng không còn tiêu cực như trước nữa.

Tôi vừa mới cầm ly nước trên bàn lên uống một hớp, tiếng Kỷ Nghiêm đã vang lên bên tai: “Anh khát rồi, em đi pha cho anh cốc nước cam, phải là nước ép cam tươi!”

Ngậm nước vừa vào miệng bị tôi phun ra hết sạch.

Tôi vừa lau mặt vừa nói: “Anh có nhầm nhọt gì không đấy? Em biết đi đâu kiếm nước ép chanh tươi bây giờ?”

Anh ta nhìn tôi không chớp mắt, trầm giọng nói: “Tăng gấp đôi.”

“Em đi ngay đây ạ.” Mặt tôi xanh lè, cắn răng khốn khổ chạy ra khỏi nhà.

Tốn bao nhiêu công sức, tay trái tôi cầm cái máy vắt cam tự động, tay phải cầm một túi cam, mồ hôi mồ kê nhễ nhại chạy về nhà. Vừa vào đến cửa, tôi ngẩn ra ngay tức khắc – bố, mẹ và cả Kỷ Nghiêm, ba người đang vui vẻ ngồi quây quần bên bàn ăn cơm.

Mẹ thấy tôi vào liền bắt đầu trách móc: “Hơn mười hai giờ trưa rồi, cơm nước đã sắp lên cả, con đi siêu thị mua nước uống thôi sao mà lâu thế?” Nói rồi mẹ quay sang cười títt mắt với Kỷ Nghiêm: “Kỷ Nghiêm, con bé Thái Thái này lẩm trờ lẩm, cháu nhất định phải yêu cầu thật nghiêm khắc với nó.”

Sao tự nhiên bảo tôi lẩm trờ vậy? Chẳng hiểu mô tê gì hết, tôi chỉ vào Kỷ Nghiêm nói: “Không phải con muốn đi, là anh ta ...”

Không để tôi nói hết câu, Kỷ Nghiêm đã thừa nhận trước: “Là cháu bảo em ấy đi đấy ạ.”

Lẽ nào lương tâm ác ma trỗi dậy hay sao? Tôi gật đầu lia lịa theo lời anh ta nói. Kỷ Nghiêm nhìn tôi cười: “Thái Thái nói muốn uống nước ép cam, cháu thấy bài vở buổi sáng cũng tương đối rồi nên cũng đồng ý cho em ấy đi.”

Tôi trợn mắt há mồm nhìn Kỷ Nghiêm, sắc mặt tức thì sa sầm xuống. Tôi đang định phân bua thì bắt gặp ánh mắt Kỷ Nghiêm, trông thấy ánh nhìn lạnh ngắt xẹt qua trong đôi mắt đó, tôi rùng mình cấp tốc cúi đầu.

“Con bé này, chẳng biết phép tắc gì nữa, sao cứ đứng ngậy ra đó mãi thế, còn không mau đi rửa tay ăn cơm!” Mẹ tôi hơi nổi giận.

Tôi niệm mười lần câu thần chú trừ bỏ tâm ma học được trên mạng xong sắc mặt mới hòa hoãn lại, đáp một tiếng: “Dạ.” May mà cuối cùng buổi sáng hôm nay cũng trôi qua, còn ba trăm năm trăm tiếng nữa, tôi nhịn tiếp.

Ăn xong cơm trưa, mẹ tôi nghiêm túc hỏi Kỷ Nghiêm: “Kỷ Nghiêm, Thái Thái nhà cô thi đậu được vào trường trực thuộc là cô chú đã bắt ngờ lắm rồi, nhưng không biết để vào lớp chọn của trường thì hi vọng có lớn không?”

Kỷ Nghiêm suy nghĩ cẩn thận một hồi, gật đầu nói: “Hy vọng chắc chắn là có, chỉ cần em ấy cố gắng hơn thôi.”

Mẹ vừa nghe nói có hi vọng thì hai mắt liền sáng rỡ lên, kích động hỏi: “Kỷ Nghiêm, không biết cháu có đồng ý dạy em nó nhiều hơn nữa không?”

“Cháu thì thế nào cũng được, chỉ sợ Thái Thái thấy bài vở nhiều quá không kham nổi thôi.” Kỷ Nghiêm giả vờ như vô tình liếc nhìn tôi, khiến tôi sợ đến nổi vội vàng xích sắt vào bên cạnh mẹ, lắc đầu nguây nguây.

Mẹ ơi, mẹ là mẹ đẻ của con đấy, không thể trơ mắt ra nhìn người khác đẩy con gái mẹ xuống hố lửa như thế được đâu!

Mẹ đẩy tôi ra, đáp một cách nhanh gọn nhẹ: “Có gì mà không kham nổi chứ, học thêm mấy tiếng thôi mà, cứ làm như là lấy mạng nó không bằng. Sau này phải phiền cháu rồi, Kỷ Nghiêm.” Mẹ tôi cười díp mắt. Kỷ Nghiêm cũng cười, chỉ có tôi nhìn hai người đang cười títt mắt này, ngoài miệng thì cười nhưng trong lòng thì đang nức nở. Chỉ một câu cố gắng hơn thôi đã khiến cho 355 tiếng biến thành 710 tiếng ... Bấy trăm

linh mười tiếng đồng hồ kia đây! Lẽ nào tôi phải sống kiếp không bằng chó lợn trong suốt hơn bảy trăm tiếng đồng hồ hay sao? Thế thì chẳng thà giết quách tôi đi!

Kể từ hôm Kỷ Nghiêm bắt đầu phụ đạo cho tôi, tôi liền biết kỳ nghỉ hè hoàn mỹ của mình đã tan tành mây khói, chỉ còn lại hai cuốn vở luyện tập dày cả xentimet cùng với sự giày xéo vô cùng của gã ác ma kia.

Tôi đã từng nghĩ đến chuyện phản kháng, cũng từng nghĩ đến chuyện nịnh bợ anh ta, thế nhưng lần nào cũng bị anh ta tương một câu “ừm, chi bằng tăng gấp đôi bài tập để thể hiện lòng quyết tâm của em nhé” đánh cho lộ nguyên hình.

Thế là hằng ngày trước khi Kỷ Nghiêm đến dạy, tôi đều “chủ động” mua đồ ăn sáng cho anh ta, khi anh ta đến còn khom lưng nhún gối hai tay dâng bữa sáng lên: “Kỷ Nghiêm, đồ ăn sáng của anh đây ạ. Bánh trứng và sữa đậu nành. Sữa đậu nành còn ấm, nhân bánh không có hành, không có ớt. Anh đã nói bữa sáng ăn ngọt không ăn cay.”

Kỷ Nghiêm hài lòng nhận lấy, tiện tay xoa đầu tôi: “Khá lắm, rất nghe lời.”

Đến trưa, tôi còn nhanh nhẩu giành lấy bát cơm không trong tay anh ta: “Để em xới cơm cho anh.”

“Cảm ơn em, Thái Thái.” Kỷ Nghiêm cười khê.

Thông thường thì trước mặt người lớn, Kỷ Nghiêm luôn không quên bổ sung một câu: “Thái Thái, em thật hiểu chuyện.”

Rồi sau đó cả bố và mẹ đều vô cùng cảm động: “Có Kỷ Nghiêm đúng là bớt lo được bao nhiêu.”

Tôi muốn khóc quá! Nhưng mà trước mặt bố mẹ tôi đã dâng bốc Kỷ Nghiêm lên tận mây xanh rồi, Kỷ Nghiêm cũng nịnh cho bố mẹ tôi hả lòng hả dạ, tôi làm sao dám nói rõ ban đầu mình có ý đồ bất chính.

Tôi nhìn chính mình trong gương, hai mắt thâm quầng sắp theo kịp quốc bảo gấu trúc rồi. Lại len lén liếc sang Kỷ Nghiêm, anh ta đang nhàn nhã tựa lưng trên ghế, cầm một cuốn tạp chí lấy ra từ trên giá sách của tôi tùy ý giở xem. Đường như cảm giác được ánh mắt của tôi, anh ta ngẩng đầu liếc nhìn cuốn vở của tôi một cái rồi cất giọng đều đều: “Tính sai rồi.”

Bài toán tôi tính mất cả một trang giấy nháp, thế mà anh ta chỉ mới liếc mắt đã phủ nhận luôn sao?

Tôi ngẩn người: “Sai chỗ nào chứ?”

Anh ta lật một trang tạp chí, đọc ra đáp án mà không cần ngẩng đầu lên: “Em quên khai căn, kết quả là 24.”

Tôi vốn định tranh cãi lại, nhưng khi giở đáp án ở phần phụ lục ra, sự thực chứng minh chỉ cần ác ma Kỷ Nghiêm lên tiếng là tôi liền bị đánh bại hoàn toàn – kết quả không phải 24 thì còn là gì nữa? Kiểm tra kỹ lại một lượt, quả nhiên tôi đã quên mất không khai căn.

Tôi dậm chân vỗ ngực: “Sao mình có thể phạm một sai lầm ngớ ngẩn thế này chứ?”

“Không cần rầu rĩ, mắc những lỗi ngớ ngẩn kiểu này vốn là phong cách của em mà.” Kỷ Nghiêm nhếch miệng lên thành một đường cong tuyệt đẹp.

Tôi nhìn Kỷ Nghiêm mà khóc không ra nước mắt: “Anh đã nói em ngốc, thế tại sao cứ bắt em làm một đồng bài tập khó thế này?” Trải qua một thời gian ở cạnh anh ta, da mặt tôi càng lúc càng dày, thậm chí không thêm phản kháng nữa mà trực tiếp quay đầu cúi gập giờ tay hàng vô điều kiện.

Kỷ Nghiêm buông cuốn tạp chí trên tay, nhìn tôi nói: “Khá lắm, thừa nhận mình ngốc tức là vẫn còn biết thân biết phận, chưa đến nỗi hết thuốc chữa.”

Nước mắt của tôi đã cạn kiệt từ lâu rồi....

Kỷ Nghiêm thấy mặt tôi bí xị, nụ cười trên mặt anh ta càng trở nên nồng đậm. Bất chợt anh ta vẫy tay ra hiệu bảo tôi lại gần thêm một chút, sau đó luồn mười ngón tay thon dài vào trong mái tóc tôi, vuốt ve cực kì nhẹ nhàng âu yếm. Ánh nắng lách qua ô cửa sổ mở toang chiếu rọi vào phòng, nắng trải lên người anh ta khiến cho chiếc áo sơ mi trắng bình thường lấp lánh ánh hào quang lóa mắt.

“Anh thích em ngốc nghếch như thế đấy.” Kỷ Nghiêm véo khê lên gò má phúng phính của tôi, khóe miệng nhếch lên một đường cong đẹp mê người. Giây phút đó không ngờ tôi lại có cảm giác nụ cười lấp lánh trong đáy mắt anh ta ngập tràn thương yêu và chiều chuộng.

Mặt tôi đỏ bừng lên, chỉ hận sao không thể ngã lăn ra ngất. Lẽ nào bọn ác ma ai cũng thích nói mấy câu khiến người ta không biết phản ứng ra sao như thế này ư? Có điều khi nhìn đôi mắt trầm tĩnh pha lẫn ý cười của Kỷ Nghiêm, trong đầu tôi đột nhiên lại hiện lên một đôi mắt đen sâu thẳm khác.

Mùa đông nửa năm trước, lúc ấy tôi còn lẻo nhèo bám đuôi Trần Tử Dật cả ngày, lần nào anh ấy ra quán internet chơi game với đám bạn, tôi cũng luẩn quẩn ở bên mê neho đòi anh ấy cho chơi cùng.

Bất đắc dĩ, Trần Tử Dật đành chơi trò đập bong bóng với tôi. Nhưng lần nào tôi cũng là đứa bị nổ tanh bành trước, thế là tôi lại gào lên: “Trần Tử Dật, anh mau lại đây cứu em.” Sau đó Trần Tử Dật liền nhanh tay nhanh mắt chạy đến cứu tôi. Thật bi kịch là mỗi lần khi tôi vừa mới động đậy được vài giây đã lại bị nổ tanh bành tiếp ... Trần Tử Dật đành vừa giải quyết đối thủ, vừa đến cứu tôi.

Về sau ai cũng phát hiện ra tôi là nhược điểm lớn nhất trong đội, chúng tôi là một tổ hợp cực kì không ăn ý – một người quá mạnh còn một kẻ yếu xiu, mọi người thấy mất hứng quá, hoặc là tự động rời khỏi đội, hoặc đá cả hai đứa chúng tôi ra ngoài.

Đội chơi tự thành lập kẻ ra người vào, cuối cùng chỉ còn lại hai đứa tụi tôi nói chuyện trên kênh chat riêng. Tôi rú lên điên cuồng: “Tại sao chứ? Sao lần nào em cũng không giành được đạo cụ gì, lại còn phải trở mặt ra nhìn chính mình bị người ta cho nổ nữa!”

Trần Tử Dật cười: “Ai bảo em hành động chậm, lại còn không biết tránh bóng? Người khác nhìn một cái là biết ngay em là đứa dễ giải quyết nhất, tội gì mà không tấn công em?”

Tôi xiu mặt hỏi: “Em thực sự ngốc thế sao?”

Bàn phím bỗng dưng bị Trần Tử Dật đẩy ra, anh kéo tôi xuống đặt lên đùi mình. Ánh sáng màu lam dịu dịu trên màn hình cứ không ngừng nhảy múa trong đôi mắt đen sâu thẳm của anh, hơi thở nóng bỏng phả qua tai tôi, anh nói: “Cô bé ngốc, anh thích em như thế đấy!”

Đột nhiên có hai ngón tay véo lên má tôi. Đau quá, đau đến mức nước mắt tôi suýt rơi xuống. Tôi bưng mặt giận dữ ầm ứ nhìn Kỷ Nghiêm.

Nụ cười tắt dần trên khuôn mặt Kỷ Nghiêm, vẻ mặt anh ta khôi phục lại vẻ bướng bỉnh thường thấy, ánh mắt anh ta sắc bén nhìn tôi chăm chú: “Thái Thái, tại sao em lại thi vào trường trực thuộc?”

Anh ta định sỉ nhục IQ của tôi sao? Chẳng lẽ tôi không xứng đáng thi đỗ vào trường trực thuộc? Anh ta chèn ép tôi quá lắm! Tôi ngẩng cao đầu, mũi thở phì phò vì tức giận, cất cao giọng nói: “Vì IQ của em cao!” Da mặt tôi quả nhiên đã dày đến cực điểm rồi ...

“Ha ha ha!” Kỷ Nghiêm bất chợt phá ra cười, cười đến nỗi hai vai rung lên bần bật.

Chuyện này thì có gì đáng cười cơ chứ? Tôi chau mày nhìn anh ta.

“Thôi thôi.” Không cười nữa, Kỷ Nghiêm xua tay, tay trái chống cằm ung dung cười khê: “Nói cho em biết chuyện này nhé, nhìn từ góc độ tâm lý con người, khi nói dối con người ta thường liếc mắt sang bên phải, còn khi mất đánh sang bên phải thì ...” Ngập ngừng một lát, anh ta ghé sát lại gần tôi, đôi mắt đen trầm tĩnh sâu không dò được: “...có nghĩa là người đó đang hồi ức.” Mặt anh ta gần sát mặt tôi, gần đến mức cơ hồ sắp dính vào nhau.

Khóe miệng anh ta dần nở một nụ cười, rồi mãi một lúc sau mới cúi đầu xem đồng hồ đeo tay, thản nhiên nói: “Được rồi, hôm nay học đến đây thôi.”

Cho đến tận khi anh ta ra về đầu óc tôi mới vận động bình thường trở lại: vừa này không phải là anh ta muốn thơm tôi đấy chứ? Thần của tôi ơi! Sự việc sao lại phát triển theo chiều hướng này?

Giờ tôi không biết phải làm gì nữa. Tôi không phải là một đứa nhanh trí, vì thế tôi quyết định tìm người nghĩ cách giúp tôi.

“Đơn giản quá đi còn gì nữa?” La Lịch Lệ vừa ăn dưa hấu vừa nói với tôi: “Động vật ăn thịt dù có mạnh đến đâu chẳng nữa cũng vẫn có thiên địch mà.”

“Cái gì? Kỷ Nghiêm là động vật ăn thịt á?” Về mặt tôi đầy sợ hãi.

“Đồ ngốc!” Một miếng vỏ dưa hấu đập lên đầu tôi, La Lịch Lệ trợn mắt: “Ý tớ là, cho dù anh ta có tinh minh đến đâu thì cũng có thứ khiến anh ta sợ hãi.”

Tôi thoáng vỡ lẽ: “Có lý lắm.”

Loáng một cái đánh bay nửa quả dưa hấu, La Lịch Lệ hứ một tiếng lạnh lùng: “Cậu liệu mà tranh thủ thời gian đi, tuần sau là tớ chuẩn bị đi rồi đấy! Đến lúc đó cậu cứ ở nhà mà tận hưởng kỳ nghỉ hè với chàng gia sư cực phẩm của cậu đi.”

Cái này có được coi là khích lệ động viên không vậy?

Tôi im lặng.

Vốn tôi còn do dự chưa biết phải làm sao, La Lịch Lệ nói thế lại khiến tôi hạ quyết tâm: tôi phải dọa cho anh ta sợ chạy mất dép!

Sau khi tiễn La Lịch Lệ về nhà, tôi liền lên mạng tra tìm bảng xếp hạng các câu chuyện đáng sợ nhất. Phim kinh dị, sâu bọ côn trùng ... mấy thứ này vô dụng với ác ma. Tôi tiếp tục mở tiếp các trang sau, trúng số 5 triệu xong đánh mất hết sạch, ăn một hơi hết 20 cái Hamburger, một ngày spam 20000 bài ...

Tôi toát hết mồ hôi hột: cái mớ loạn xà ngầu gì vậy hả trời! Chẳng lẽ không có lấy một câu trả lời tử tế cho tôi hay sao?

Đúng lúc tôi đã ủ ù chán nản định đóng trang tìm kiếm, bỗng dưng tôi trông thấy một tiêu đề “Trò chơi lớn mật, bạn có dám thử không? Mặc bệnh tim thì hãy cẩn thận chớ vào!”

Mắt tôi sáng lên, ta đã có cách.

Ngày hôm sau, thừa lúc giải lao giữa buổi học, tôi cầm tờ quy luật trò chơi copy từ trên mạng xuống đọc cho Kỷ Nghiêm nghe: “Trò chơi do hai người cùng phối hợp tiến hành, đốt bảy cây nến trong một căn phòng tối, rồi lần lượt đổ xúc xắc. Người nào điểm cao hơn sẽ kể một câu chuyện kinh dị, sau đó thổi tắt một ngọn nến. Người nào cuối cùng thổi tắt nhiều nến nhất sẽ giành phần thắng, kẻ thua phải chấp nhận làm cho người thắng một việc.”

Kỷ Nghiêm vợ lấy tờ luật chơi xem qua, trừng mắt nhìn tôi một cái rồi hầm hừ: “Thế này là thế nào?”

Bị anh ta lườm, lông tóc khắp người tôi dựng đứng hết cả lên, vội vàng lấp ba lấp bấp: “Trò chơi thử thách lòng can đảm. Dù gì cũng là thời gian giải lao, tiêu khiển một tí thôi mà.”

Sau một thoáng im lặng, về mặt Kỷ Nghiêm lạnh hắt xuống, anh ta hồ hững liếc nhìn tôi, trầm giọng nói: “Diễn Thái Thái, rốt cuộc thì trong đầu em chứa đựng những gì thế không biết?”

Thôi được rồi, tôi thừa nhận tôi là một đứa rất nhát nhẽo ... nhưng tôi cũng chỉ là có bệnh vái tứ phương thôi mà!

Tôi giành lấy tờ quy tắc trò chơi từ tay anh ta: “Có vấn đề gì sao?” Sợ anh ta không đồng ý, tôi lại nói: “Đừng có nói với em là anh không dám chơi đấy nhé!”

Anh ta nhướn mày: “Vậy sao?”

Tôi hất hàm – lúc này im lặng chiến thắng mọi lời nói.

Khóe miệng anh ta bỗng nhếch lên thành một đường cong tuyệt đẹp, anh ta cất tiếng nói dịu dàng đến mức khác thường: “Nếu như em đã có hứng như thế thì được thôi, anh chơi với em.”

Chập tối ngày cuối tuần, mây đen kéo đến giăng mù mịt khắp bầu trời, mưa to sầm chớp sắp trút xuống đến nơi. Ăn cơm tối xong, mẹ tôi giữ Kỷ Nghiêm lại, bảo anh ta đợi mưa tạnh rồi hẵng về.

Kim giây tích tắc nhích dần từng nấc, cửa sổ và cửa ra vào đều đã đóng kín. Tôi đốt bảy cây nến, dưới ánh nến vàng vọt lập lòe, nét mặt Kỷ Nghiêm mông lung khó mà nhìn rõ được.

Lần đầu đổ xúc xúc, tôi ra 4 còn Kỷ Nghiêm ra 2. Hút sâu một hơi, tôi cất tiếng kể chuyện: “Trong một ngôi làng nhỏ trên núi, có một cây cột điện bị nguyên rủa. Thường xuyên có người vô duyên vô cớ đập đầu vào đó và chết ngay tại chỗ. Một tối nọ, cậu bé Tiểu Minh 5 tuổi bỗng đứng chỉ vào cây cột điện nói với mẹ mình: ‘Mẹ ơi, có hai người trên cột điện.’ Mẹ cậu vội vàng dắt tay cậu tức tốc rời đi. Về sau câu chuyện lan truyền ra, có nhà báo đến nhờ Tiểu Minh dẫn tới chỗ cây cột điện. Nhà báo hỏi: ‘Người đâu rồi?’ Tiểu Minh chỉ lên trên. Nhà báo ngẩng đầu nhìn, trên cột điện có một tấm biển viết dòng chữ: An toàn giao thông, trách nhiệm của người người.” Tôi ho khê một tiếng: “Hết rồi.” Và tôi thổi tắt cây nến đầu tiên.

Về mặt Kỷ Nghiêm không có lấy một chút biến đổi. Anh ta nhìn tôi hỏi: “Em có chắc đây là trò thử thách lòng can đảm không vậy?”

Tôi ngẩn người hỏi lại: “Chẳng lẽ không đáng sợ sao?”

Khóe miệng Kỷ Nghiêm khê giật lên hai cái: “Đầu óc em quả nhiên khác với người thường.”

Ngoài cửa sổ gió diên cuồng thổi, mưa xối xả quất lên khung cửa kính, tiếng gió rít u u nghe rợn cả người.

Tôi và Kỷ Nghiêm đã thổi tắt ba ngọn nến, trên bàn chỉ còn một ngọn nến cuối cùng, thắng bại chính là lúc này đây. Nhắm mắt lại, tôi ra sức lắc con xúc xúc, trong lòng thầm kêu: “Bồ tát phù hộ”, “Đức mẹ Maria phù hộ”. Xúc xúc tung xuống rồi, ngay phút giây tôi mở mắt ra, cả thế giới như tĩnh lại. Nhìn kết quả cuối cùng mà nước mắt tôi lăn chã tuôn rơi, cuối cùng cũng hiểu thế nào là lấy gậy ông đập lưng ông.

Kỷ Nghiêm nói: “Em thua rồi.”

Nụ cười của tôi trở nên cứng nhắc: “Lần này không tính có được không?”

“Điền Thái Thái, em định chày bừa chắc?” – Ánh sáng lạnh lùng xẹt qua trong mắt Kỷ Nghiêm.

Tôi rùng mình, lắp bắp: “Đương nhiên, đương nhiên là không phải rồi. Nhưng ... nhưng mà anh vẫn chưa kể chuyện.” Cho dù giây giữa trong vô vọng thì cũng còn tốt chán so với đầu hàng! Trong lòng tôi phục mình ghê lắm, quả đúng là tinh thần của “con gián đánh không chết”.

Kỷ Nghiêm nhìn tôi chăm chú, trầm ngâm giây lát rồi thông thả bước đến gần tôi: “Trời lúc buổi đêm gần sáng se se lạnh, có một chàng trai lái xe máy đi đón bạn gái tan sở. Bạn gái dịu dàng dang hai tay ôm lấy chàng trai, rồi lại vuốt ve khuôn mặt chàng trai âu yếm hỏi: ‘Lạnh không anh?’ Chàng trai đang định đáp, đột nhiên phát hiện đôi tay bạn gái trên hông mình chưa hề rời khỏi ...”

Ngọn nến cuối cùng trong phòng bị anh ta thổi tắt. Trước mắt tối om, tôi bỗng thấy hình như có cái gì đó tóm lấy mình, lưng tôi lạnh buốt, vội hét lên một tiếng: “Á!” Sau đó sợ hãi cầm đầu chạy về phía trước.

Ngoài cửa sổ mưa đã ngớt dần, tiếng mưa rơi trên cửa kính vang lên khe khẽ, căn phòng nhỏ yên ắng đến mức chỉ nghe thấy tiếng thở hổn hển của tôi. Lúc nhào về phía trước, tôi ngã vào một vòng tay ấm áp, hình như còn áp lên thứ gì đó âm ấm, đôi môi tôi bỗng rát. Tôi bất giác nín thở, mắt tròn xoe. Mắt đối mắt, môi kề môi, tôi có thể trông thấy ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt đen thẳm của Kỷ Nghiêm, trong gian phòng tối om, đôi mắt đó trong trẻo đến me người.

Giây phút ấy, hơi thở của Kỷ Nghiêm hòa tan trong cơ thể tôi, khiến cả người tôi như bị trương lên.

Không ngờ một chàng trai có khí chất lạnh lùng như anh ta lại có đôi môi nóng bỏng đến thế

Dường như có một ngọn lửa đang bùng cháy trong tôi, khiến người tôi nóng bừng.

Tôi đẩy anh ta ra gần như ngay lập tức, xin lỗi theo bản năng: “Em ... em xin lỗi.”

Công tắc đèn được bật lên, cuối cùng thì cũng được nhìn thấy ánh sáng. Trước mắt tôi là một đôi con người đang lấp lánh ý cười.

Kỷ Nghiêm trêu chọc: “Em nhiệt tình thật đấy, không ngờ lại chủ động hôn anh.”

Tôi giật bản mình, vội vàng giải thích: “Em không cố ý đâu. Tại lúc này đột nhiên tối om, em cảm thấy hình như có thứ gì đó tóm lấy tay mình, sợ quá nên mới ... tay á?” Tôi choàng tỉnh ra, chỉ vào Kỷ Nghiêm nói: “Bàn tay đó là anh cố ý giờ ra dọa em đúng không? Là anh cố ý!”

Kỷ Nghiêm tức cười, nhướn mày nói: “Anh không thích chiếm lợi từ ai, nhưng nếu có người cần, anh vẫn có thể phối hợp với người ta được.” Nói rồi anh ta định nhích lại gần tôi.

Tôi vội vàng lùi một bước. Nhìn bộ dạng hốt hoảng của tôi, Kỷ Nghiêm hài lòng ra mặt, dường như đó chính là điều mà anh ta muốn thấy. Anh ta ép sát lại gần tôi từng bước một cho đến khi tôi không còn đường lui nữa rồi mới cúi xuống ghé sát tai tôi: “Nhất là khi em có nhu cầu.” Mặt tôi lại đỏ lựng lên tức thì.

Từ lúc Kỷ Nghiêm đến cho tới giờ tôi vẫn luôn nhẩn nhịn, nhịn nữa, nhịn tiếp ... Rốt cuộc thì tôi cũng không còn kiềm chế được nữa rồi! Thấy tên ác ma Kỷ Nghiêm lại gần, tôi duỗi thẳng lưng ngẩng đầu đồng dục: “Em có bạn trai rồi.”

“Thế hả ...” Kỷ Nghiêm hình như hơi khựng lại, rồi nhìn tôi đầy thâm ý: “Anh ta là ai?” Đôi mắt đen sâu thẳm đó nhìn chăm chú vào tôi, hiển nhiên là không tin những gì tôi nói.

Hít thật sâu một hơi, tôi cắn răng nói liều: “Chẳng phải anh muốn biết tại sao em lại thi vào trường trực thuộc sao? Nói thật cho anh biết, hội trưởng hội học sinh trường trung học trực thuộc chính là bạn trai em.” Vừa nói ra câu này tôi liền thấy chột dạ.

“Ồ!” Ánh mắt anh ta lóe lên một tia khác lạ, khuôn mặt vô cảm lạnh lùng nói tiếp: “Hội trưởng hội học sinh mà cũng thích một đứa như em được sao?”

Lửa giận bùng bùng bốc lên đầu, tôi không nhẩn nhịn được nữa rồi: “Đứa như em thì sao chứ? Ngốc một chút có gì không tốt? Trên đời này có cả đồng người thông minh tinh quái, suốt ngày chỉ biết toan tính lẫn nhau, cuối cùng thì hại chính bản thân mình! Người như em mới có thể thúc đẩy xã hội phát triển theo hướng hòa bình yên ổn! Hơn nữa, làm sao mà anh biết hội trưởng hội học sinh không thích đứa như em chứ?” Một tràng dài tôi nói hùng hồn với những lập luận vô cùng đanh thép.

Kỷ Nghiêm đứng im bất động nhìn tôi, thản nhiên nói: “Chả mấy khi thấy em tự tin như vậy.” Khóe miệng anh ta cười nhặt đầy châm chọc.

Nhìn vẻ mặt tựa cười tựa không của Kỷ Nghiêm mà lòng tôi chùng xuống. Tôi cúi đầu lí nhí: “Có phải anh thấy em thi đỗ vào trường trực thuộc là nhờ ăn may đúng không? Anh thấy em không xứng đáng ở bên hội trưởng hội học sinh, cho rằng dù có chết thì em cũng không thể đậu nổi vào lớp chọn chứ gì? Có phải anh nghĩ rằng em chỉ có nước bị anh điều khiển?”

Kỷ Nghiêm không ngờ lại thoáng chút tức giận, anh ta chau mày nói với tôi: “Điền Thái Thái, thì ra em coi thường bản thân mình như thế sao?”

Tôi ngẩn người, lửa giận vừa mới nhen lên đã lại xẹp xuống ngay lập tức. Thực ra tôi cũng chẳng có lí do gì mà ca thán trước mặt anh ta, dù gì thì tôi cũng còn chưa thấy mặt hội trưởng hội học sinh bao giờ nữa, lúc trước đăng kí thi vào trường trực thuộc là vì Trần Tử Dật ... nhưng tại sao Kỷ Nghiêm lại bức mình thấy rõ như thế nhỉ? Lẽ nào anh ta thấy tôi giả dối, hay là vốn dĩ anh ta đã rất ghét tôi rồi?

Kể từ hôm ác ma Kỷ Nghiêm nói câu đó với tôi, tôi bắt đầu mất ngủ, ban ngày tâm trạng cứ bồn chồn không yên. Ngày nào cũng thế, trời mới tờ mờ sáng tôi đã dậy mất tinh ngủ rồi, bởi vì cả đêm tôi toàn nằm mộng. Trong mơ Kỷ Nghiêm bóp cổ tôi khinh bỉ nói: “Điền Thái Thái, một đứa vô tích sự như cô thì dựa vào cái gì mà đặt điều kiện với tôi?” Rồi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tôi sợ quá choàng tỉnh dậy.

Mỗi lần nhớ lại nụ hôn mình chủ động dâng lên đó tôi lại thấy như có sét đánh xuống đỉnh đầu.

Dạo này tôi đã nhờ mẹ hầm cho không ít canh nhân sâm để tôi an thần bổ khí, nhưng vẫn không có tác dụng gì cả. Hết cách, tôi đành hỏi La Lịch Lệ: “Dạo này tớ cứ mất ngủ bồn chồn làm sao ấy, lại còn hay tức ngực nữa, cậu nói xem có phải là tớ mất cân bằng nội tiết không?”

La Lịch Lệ ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: “Thái Thái, có phải cậu đến kỳ tiền mãn kinh sớm không thế?”

Tôi trợn mắt: “Có ai bị sớm ba mươi năm không hả?”

La Lịch Lệ đáp: “Cậu đi đâu cũng bị người ta chèn ép, lại không thể phản kháng, tớ nghĩ là cậu đã lâm vào tình trạng muốn mà không được thỏa mãn do bị chèn ép với cường độ quá cao.”

“Cái gì?” Tôi bị nó dọa cho suýt nữa ngã lăn từ trên giường xuống.

La Lịch Lệ thông thả nói: “Gã Kỷ Nghiêm này thật không đơn giản chút nào. Cậu mới tiếp xúc với anh ta được bao lâu chứ? Mới có một tuần ngắn ngủi mà đã bị anh ta nhìn thấu hết rồi. Giờ thì trước mặt anh ta, cậu đã hiện nguyên hình một cách hoàn toàn trần trụi.”

Bị La Lịch Lệ nói trúng sự thực, tôi tức lắm: “Tớ mặc kệ cái gì mà muốn nhưng không được thỏa mãn, tớ chỉ biết lần này nhất định tớ phải trả đũa cho hả giận. La Lịch Lệ, kiểu gì tớ cũng phải thi đỗ vào lớp chọn.”

Ngậm coca vừa vào đến miệng đã bị La Lịch Lệ phun sạch ra ngoài, nó sờ trán tôi: “Thái Thái, có phải dây thần kinh của cậu bị hoại tử hết rồi không? Lớp chọn trường trực thuộc là nơi mà chúng ta chỉ có thể ngược nhìn ao ước, không thích hợp với loài động vật đơn bào như cậu đâu!”

Tôi đã hạ quyết tâm rồi, chín con trâu cũng không lùi về được. Tính ra thì hai cuốn vở luyện tập dày cui Kỷ Nghiêm bảo tôi làm vẫn còn ba phần tư chưa hoàn thành, tôi túm lấy tay La Lịch Lệ, hai mắt đầm đìa nước: “Bị ác ma đeo bám, chắc chuyến du lịch lần này tớ không đi được mất rồi, một mình cậu hãy chơi vui vẻ nhé!”

Ánh mắt La Lịch Lệ chuyển sang thương hại một cách không thêm che đậy, nó vỗ nhẹ tay tôi an ủi: “Cách mạng còn chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng, cậu hãy bảo trọng.”

Ngày hôm sau.

Sau một hồi suy tư nghĩ ngợi, tôi trợn mắt nuốt nước miếng nói với Kỷ Nghiêm: “Kỷ Nghiêm, em muốn vào lớp chọn trường trực thuộc.” Câu này không phải là một câu nghi vấn, cũng không phải là một câu giả thiết. Đó là một câu trần thuật với sắc thái vô cùng khẳng định.

Kỷ Nghiêm quay sang nhìn tôi, khoe miệng lại nhếch lên thành một đường cong tuyệt đẹp. Đôi mắt anh ta vẫn trong veo trầm tĩnh, chỉ tay lên tập vở luyện tập trên bàn, không ngờ anh ta cũng đổi thái độ nghiêm túc: “Được, em hãy làm hết đồng bài tập này trước đã.”

Vì không còn phải lo nghĩ về chuyện chơi bởi như trước nữa, tôi bắt đầu tập trung giải quyết đồng bài tập kia. Vì ngày nào cũng phải quần quật làm bài tập, lại còn phải đấu tranh với thể lực xấu xa nên đến tối tôi ngủ một mạch cho tới sáng, chẳng còn mơ mộng gì hết nữa, hiệu quả thần kỳ hơn cả ăn mười củ nhân sâm.

Nhưng mà đáng ra tôi nên lường trước điều này từ sớm mới phải. Một lần thỏa hiệp đủ khiến tôi cả đời dờn mong được trở mình.

Kỷ Nghiêm kiến nghị với mẹ tôi: “Cô ơi, cháu nghĩ kết hợp với tập thể dục thể thao vừa phải cũng rất có lợi cho việc tiếp thu kiến thức đấy ạ”

Mẹ tôi lập tức gật đầu đồng ý: “Có lý lắm, chẳng trách sức khỏe của Kỷ Nghiêm tốt như vậy, a ha ha ha.”

Thế là trong tiếng cười của mẹ, tôi lại khóc ròng.

Có ai đang nghĩ hè mà mới sáng ngày ra đã vừa phải học thuộc từ mới tiếng Anh vừa tập bài thể dục nhịp điệu không hả? Thế mà Kỷ Nghiêm dám bảo cái này là vừa học vừa chơi!

Ông trời ơi, tuy rằng tôi có do dự một chút xiu xiu, nhưng mà ông cũng đâu nhất thiết phải trừng phạt tôi thế này chứ? Nếu như cho tôi một cơ hội làm lại từ đầu, tôi nhất định sẽ nói với ác ma Kỷ Nghiêm ba chữ: “Phải phản kháng!” Đúng, phải đấu tranh chống lại thể lực xấu xa! Phải tranh đấu tới cùng!

Lòng nghĩ vậy, hai mắt tôi sáng bừng kiên định, dũng khí trào dâng khắp cả người.

Tôi nhớ nhà chú tăng trên có một cuốn tuyển tập đề toán khó cấp ba, thế là tôi liền lên mượn, đối chiếu đáp án chọn ra một bài mà lời giải dài dòng nhất rồi thỉnh giáo Kỷ ác ma bằng thái độ rất đổi thành khẩn: “Kỷ Nghiêm, bài này khó quá, anh dạy em cách giải được không?” Hai mắt tôi còn lấp lánh ngàn ánh sao sùng bái.

Kỷ Nghiêm chau mày liếc nhìn tôi, nhận lấy đề bài xem một lượt rồi bắt đầu trầm tư suy nghĩ. Bài toán tôi cố tình chọn lựa này đến cả một thầy giáo dạy toán cấp ba như chú tăng trên còn nói là khá khó giải kia mà! Tôi cười thâm trong bụng: nếu Kỷ Nghiêm không làm được, thế thì anh ta sẽ bị tôi chê cười ngay!

Bỗng dưng Kỷ Nghiêm cười khẩy một tiếng: “Em tưởng anh không làm được thật à?”

Hả? Tôi còn chưa kịp phản ứng thì Kỷ Nghiêm đã cầm bút viết một chuỗi công thức và con số lên trên giấy A4, phần lớn công thức tôi còn chưa trông thấy bao giờ. Chữ anh ta sạch sẽ và thanh thoát, đẹp hết như chủ nhân của chúng, ánh mắt của tôi bị những ngón tay thon dài cùng với xương cổ tay nhô lên hấp dẫn. Chẳng mấy chốc Kỷ Nghiêm đã dừng bút tính ra đáp số.

Rồi anh ta nhướn mày cười khê: “Thái Thái, thì ra em thích những bài toán kiểu này. Có điều đây là bản cũ từ năm ngoái, nhà anh có bản mới nhất năm nay, nếu em hứng thú, mai anh sẽ để em làm cuốn đó.”

Bản mới ... mới nhất năm nay á? Biến thái vậy sao?

Tôi hóa đá ngay lập tức, cuống quýt xoa tay: “Không, không cần đâu, cứ để em làm từ cơ bản được rồi.”

Kỷ Nghiêm cười nhạt: “Em chắc là không cần đấy chứ?”

“Hoàn toàn không cần đâu.” Tôi lắc đến mức suýt gãy cổ mới thoát kiếp nạn. Kể từ đó tôi đã biết hậu quả của việc không tự lượng sức mình khiêu chiến thế lực xấu xa, hoàn toàn thần phục ác ma.

Sau một tháng huấn luyện như ma quỷ, cuối cùng cũng đến kì thi nhập học. Hôm nay là buổi học gia sư cuối cùng chấm dứt một tháng trời phụ đạo, tôi tiễn Kỷ Nghiêm ra bến xe bus. Trong lúc chờ xe, ánh mắt Kỷ Nghiêm dường như đầy sóng nước dịu dàng: “Hôm nay là buổi học cuối cùng rồi.”

Mắt tôi đỏ ửng, rơm rớm nước nhìn anh: “Em biết.”

Anh ta bước lên một bước, hai tay đặt lên vai tôi: “Thái Thái, thực ra ...”

Lùi một bước, tôi ra sức lắc đầu: “Anh không cần nói gì hết, em hiểu, em hiểu cả mà.” Cố vùng thoát khỏi tay anh ta, tôi bỏ chạy thục mạng.

Hoàng hôn ngày hạ, nền đất bùn vẫn còn vương hơi nóng oi ả của ban ngày. Lòng tôi nóng rát, nước mắt ngấn trên mi lấp lánh trong ánh tịch dương.

Tôi biết, đây mới đích thực là những giọt nước mắt của hỉ cực sinh bi, là những giọt nước mắt hân hoan!

Nô lệ được giải phóng, từ nay về sau sẽ không còn bai thể dục nhịp điệu số 7, không còn phải cắm mặt vào mớ bài luyện tập chết tiệt kia, không còn phải gặp Kỷ Nghiêm ...

Chẳng hiểu vì sao lòng tôi đột nhiên thấy trống trải lạ thường.

Thói quen đúng là một thứ vô cùng đáng sợ, rõ ràng không còn phải đối mặt với sự châm chọc ngọt nhạt của ác ma nữa, vậy mà mỗi khi đêm khuya thanh vắng tôi lại nhớ đến câu nói cuối cùng của Kỷ Nghiêm, nhớ đến vẻ tĩnh lặng xa mà xăm rắng chiều đỏ lựng lưu lại trên gương mặt ấy.

Những kí ức ấy khiến lòng tôi thương cảm.

Không thể không nói những gian nan vất vả cùng cố gắng mà tôi đã bỏ ra cuối cùng đã làm cảm động ông trời. Trong 60 cái tên chọn lựa kĩ càng từ bốn trăm học sinh toàn khóa, một cái đã rút xuống đầu tôi. Hôm công bố điểm, tôi rưng rưng nước mắt, cảm kích vô cùng, chỉ hận không thể chạy ngay ra ngôi chùa cách đó 30km để thấp hương lễ tạ cảm ơn bồ tát đã phù hộ.

La Lịch Lệ dụi mắt nhìn danh sách 60 người không những có nó mà còn có cả tôi, nó nhéo tay tôi một cái đau điếng, giọng nói không sao tin được: “Thái Thái, nói cho tớ biết là không phải tớ đang mơ đi!”

Tôi xoa tay, hai mắt còn vương những giọt nước mắt vui mừng, gạt đầu với nó: “Không phải mơ đâu, La Lịch Lệ, giấc mơ của tớ thành hiện thực rồi, tớ đổ vào lớp chọn rồi!”

La Lịch Lệ ngửa mặt lên trời hú: “Động vật đơn bào không ngờ đã biến dị, bỏ chết mà cũng bàn đến mộng tưởng với mình!”

Một cơn gió thổi qua, tôi đứng giữa không gian đầy những lá khô bị gió cuốn bay, nước mắt tuôn lã chã.

Kỳ nghỉ hè nóng nực, một tháng huấn luyện của ác ma, và cả mối tình tan vỡ, tôi ném hết chúng lại sau lưng đón chờ quãng đời học sinh trung học sắp đến của mình.

Vào năm học chưa được mấy ngày tôi đã bị La Lịch Lệ kéo đi tham gia ứng cử vào hội học sinh.

Hội học sinh trường đủ loại cờ hiệu lòe bịp lôi kéo nói là vì lợi ích của trường và các bạn đồng môn, nhưng trong mắt tôi thì chính là lừa gạt. Khó khăn lắm tôi mới thoát khỏi bể khổ, vừa mới thả lỏng được một chút, tôi chẳng dám gì mà dấn thân vào vũng nước đục đó.

Tôi nín tay La Lịch Lệ: “Cậu chẳng bảo những nơi phức tạp kiểu đó không phù hợp với đứa động vật đơn bào như tớ còn gì, cậu tha cho tớ đi.”

La Lịch Lệ nguýt tôi: “Trước kia cậu là người ngoài cuộc, giờ thì khác, đã đổ vào lớp chọn rồi, cậu phải chuẩn bị mà kháng chiến trường kỳ đi.” Nói rồi cô nàng lại tiếp tục lôi tôi xềnh xệch.

Tôi đứng im tại chỗ: “Tớ không đi, muốn đi thì cậu đi một mình ấy.”

La Lịch Lệ là một đứa tính tình thẳng thắn bộc trực, lại thêm thời tiết oi ả nóng bức ngày hè, nó nổi khùng lên mắng tôi: “Sao cậu có thể thiếu ý chí đến thế chứ? Đừng tưởng đổ vào lớp chọn rồi là được nhàn hạ cả đời nhé, cậu không hiểu được trong đó cạnh tranh khốc liệt như thế nào đâu. Nếu như đã bứt phá được lên rồi, không biểu hiện một chút năng lực là không được! Huống hồ ở trong hội học sinh cũng không phải là không có chỗ tốt. Cậu nghĩ xem, bình thường tập thể dục giữa giờ rồi hoạt động này nọ, ai là người nhàn nhất, ai được đứng ở vị trí lợi ích lớn nhất?” Lời La Lịch Lệ nói khiến tôi hơi động lòng.

Thấy tôi chau mày do dự, nó liền đá xoáy tôi: “Lẽ nào cậu đã bị Trần Tử Dật đả kích đến mức không còn chút xiu lòng tin nào vào bản thân mình hay sao?”

Vốn tôi còn chưa biết quyết định thế nào, nghe nó nói vậy, tôi lập tức hạ quyết tâm: “Tớ đi.”

Buổi phỏng vấn được tiến hành trong gian phòng học hình bậc thang ở tầng ba tòa nhà giảng đường. Tôi điền đơn xin gia nhập rồi tìm một chỗ ngồi xuống với La Lịch Lệ. Liếc qua một lượt, trong phòng nam sinh chiếm đa số. Những người phụ trách phỏng vấn của hội học sinh ngồi ở hàng đầu tiên, ai nấy đều mặc đồng phục trường màu xanh lam chỉnh tề, trước ngực cài một huy hiệu của riêng hội học sinh. Mặt mũi mấy người đó tôi nhìn không rõ lắm.

Tôi lắc tay La Lịch Lệ, xì mặt thở than: “Chết rồi, tự nhiên tớ căng thẳng quá, đến lúc đó thế nào cũng mất mặt cho coi.”

La Lịch Lệ vỗ về tôi: “Đừng sợ, chuyện đáng xấu hổ hơn cậu cũng đã làm rồi, cái này nhằm nhò gì chứ.”

Hai đứa chúng tôi đang nói chuyện, đột nhiên có người gọi một tiếng: “Điền Thái Thái!”

Tôi đứng bật dậy theo phản xạ vô điều kiện, giơ tay: “Có!”

Xung quanh liền vang lên những tràng cười nhẹ.

La Lịch Lệ thở dài, vỗ vai tôi theo thói quen: “Đi đi.”

Tôi cúi gằm mặt bước lên phía trước, lí nhí đáp bằng giọng nói khó mà nghe ra được: “Em là Điền Thái Thái học sinh lớp 10/1.” Nói xong câu này tôi nín re, tay chân toát hết mồ hôi lạnh, mặt thì nóng bừng bừng. Từ đầu đến cuối tôi đều cúi đầu, chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng quay lại chỗ ngồi trốn sau lưng La Lịch Lệ.

Những người phỏng vấn bỗng dừng trật tự hẳn, một giọng nói mà tôi đã quen đến mức không thể quen hơn được nữa cất tiếng hỏi tôi: “Em nghĩ gì về chức vụ hội trưởng hội học sinh này?”

Tôi ngẩng phắt đầu lên, choáng váng như bị sét đánh trúng huyết thiên linh cái! Nếu như nơi đây không phải là trường học, nếu như xung quanh không có nhiều người như vậy, chắc chắn tôi sẽ nhảy ra ngoài cửa sổ luôn, với tiền đề là ... tôi có lá gan của La Lịch Lệ.

Bởi vì, cái người vừa hỏi tôi đó chính là chàng gia sư đã dạy kèm tôi suốt kỳ nghỉ hè – Kỷ Nghiêm!

3. Chương 3

Có câu nói thế nào ấy nhỉ? Oan gia ngõ hẹp. Chả trách mà kể từ khi đặt chân vào gian giảng đường hình bậc thang này, cả người tôi cứ chốc chốc lại rùng mình.

Sau khi nhìn rõ người ngồi giữa chính là Kỷ Nghiêm, tôi cứ thế tiếp tục trơ ra như phỗng, cả nửa ngày sau vẫn chưa thấy hoàn hồn. Gã nam sinh ngồi bên cạnh Kỷ Nghiêm nheo đôi mắt dài hẹp của mình cười nói với tôi như thể đang xem một vở kịch hay: “Kìa bạn, hội trưởng của chúng tôi vừa mới hỏi bạn đấy.”

Nghe anh ta nói xong mà tôi thấy hồi hận đến xanh cả ruột, chỉ hận không thể đập đầu vào tường chết quách đi cho xong. Lúc trước tôi đứng trước mặt Kỷ Nghiêm khoác lác rằng bạn trai tôi chính là hội trưởng hội học sinh trường trực thuộc, lúc ấy tôi còn không thêm mấy mắt khẳng định như đinh đóng cột rằng hội trưởng hội học sinh thích những đứa như tôi....

Tôi tát mặt nhớ lại vẻ khinh bỉ trong mắt anh ta lúc đó. Thì ra tất cả mọi bi kịch đều có thể lật ngược tìm đến tận ngọn nguồn! Có đánh chết tôi cũng không ngờ được một buổi phỏng vấn thôi cũng xảy ra chuyện thế này nữa, nhất định là ông trời lại lãng quên tôi lần nữa mất rồi!

“Ồ.” Tôi cúi gầm mặt xuống, chỉ mong sao có cái lỗ nẻ nào để chui vào. Mặc dù vậy, không cần ngẩng đầu lên tôi cũng có thể cảm giác được ánh mắt Kỷ Nghiêm nhìn tôi thừa sức xuyên thấu qua tôi.

Dọc ngang gì thì cũng chết, thôi thì chết sớm cho sớm siêu sinh! Tôi cuống lên, lắp bắp bằng giọng run rẩy: “Hội trưởng hội học sinh ... chính là chuyên môn đi mở hộp ạ.”

Cả giảng đường bỗng chốc lặng ngắt như tờ, anh chàng phỗng vẫn lúc này vừa nói chuyện với tôi không kim được phải phì cười một tiếng.

Dọc ngang gì thì cũng chết, giờ tôi không thêm run nữa mà ngẩng đầu lên: “Hội trưởng hội học sinh chính là người triệu tập cấp dưới mở hội nghị, các thể loại hội nghị, thích hợp thể nào thì hợp thể ấy, cuối cùng chỉ cần ra quyết định là xong, mọi công việc tất nhiên sẽ có người khác đi thực hiện.”

Kỷ Nghiêm nhú chặt chân mày, đôi mắt đen thăm nhìn tôi chăm chú giống như muốn nuốt chửng tôi vào trong đó.

Anh chàng nam sinh vừa rồi cười hỏn hển đến nỗi thở không ra hơi cũng phải sững lại, quay sang thì thầm mấy câu vào tai Kỷ Nghiêm rồi vừa cười vừa cầm bút hí hoáy viết gì đó lên tờ đơn của tôi, đoạn nói: “Được rồi, cảm ơn bạn. Bạn xuống dưới kia ngồi đã nhé.”

Tôi len lén liếc nhìn Kỷ Nghiêm một cái Lạnh chảnh khác nào cái hầm băng! “Sáng như thủy tinh mà lạnh đến tận tim phổi!” Theo như hiểu biết của tôi về anh ta, về mặt đó chính là dấu hiệu cho biết anh ta sắp nổi cơn lôi đình. Hai chân tôi run lẩy bẩy như phản xạ có điều kiện, vội vã co giò chuẩn bị rút êm.

“Đứng lại.” Quả nhiên là bị ác ma giày xéo quen rồi, toàn thân tôi khựng lại, quay lưng nhìn Kỷ Nghiêm một cách cực kì tự nhiên. Ánh mắt Kỷ Nghiêm lạnh ngắt, rất hiển nhiên là anh ta không định cứ thế cho qua chuyện này. Thấy tôi dừng bước, anh ta cúi đầu lật giở mấy tờ đơn tôi viết, bộ mặt đúng kiểu đang làm chuyện công, như thể không biết tôi là đứa nào vậy. Rồi anh ta đưa một tay lên chống cằm, suy nghĩ vài giây sau đó hỏi tôi: “Bạn Điền Thái Thái, tại sao bạn lại muốn vào hội học sinh?”

Nếu không phải La Lịch Lệ lôi tôi đến đây, đánh chết tôi cũng không thêm vào hội học sinh khi gió này nhé! La Lịch Lệ nói chẳng sai chút nào, một nơi cao cấp như hội học sinh vốn dĩ không hề thích hợp với tôi. Đương nhiên, mấy câu này mà tuyên bố ra ngoài miệng, những ngày tháng về sau tôi đừng hòng được sống yên lành ... Nghĩ một lúc, tôi liền đáp: “Em muốn có một khởi đầu mới cho những năm tháng cấp ba của mình.”

Kỷ Nghiêm ngẩn người, khuôn mặt tuấn tú điển trai thoáng qua một vẻ kì lạ, nhưng anh ta mau chóng phản ứng lại, khoé miệng nhếch lên một nụ cười, hồ hững nói: “Vậy vừa rồi em định chạy, đó là muốn bỏ trốn hay là em thấy mình rất vô dụng đây?” Câu cuối cùng đậm chất khiêu khích.

Tôi ngẩng đầu lên phần nộ nhìn khuôn mặt cười gian trá của Kỷ Nghiêm, ưỡn ngực hiên ngang đáp: “Ai bảo em định chạy? Em không hề bỏ trốn, cũng không hề thấy mình là đứa hèn nhát!” Tôi bậm môi nói tiếp: “Em chỉ hơi căng thẳng một chút thôi.”

Nụ cười trên khuôn mặt đẹp trai kia càng thêm đậm, anh ta hài lòng gật đầu, hỏi tiếp: “Nếu đã như vậy, em sẽ hối hận chứ?”

Anh chàng nam sinh bên cạnh hơi sững lại, hỏi Kỷ Nghiêm: “Hội trưởng, anh hỏi câu này ... hình như không liên quan gì đến hội học sinh thì phải?”

Kỷ Nghiêm tiếp tục nhìn chăm chăm vào tôi như thể không hề nghe thấy lời cậu nam sinh đó nói, anh ta dùng ngữ điệu không cho phép từ chối thúc giục tôi: “Trả lời anh đi.”

Tôi đứng chết sững. Đây là câu hỏi gì vậy chứ? Hối hận cái gì? Hối hận vì đã làm đơn xin vào hội học sinh, hay là hối hận vì đã đến trường trực thuộc, hoặc hối hận vì để anh ta làm gia sư ỉn? Nhìn ánh mắt sâu đến khó dò của Kỷ Nghiêm, tôi thầm thở dài trong bụng: hối hận thì có ích gì? Cho dù có hối hận thì tôi cũng đâu thể quay lại kỳ nghỉ hè để đi du lịch với La Lịch Lệ, không thể thoát được sự giày vò hành hạ của Kỷ Nghiêm, không thể nào đưa Trần Tử Dật quay về bên tôi nữa. Mọi thứ đều không thể nào thay đổi, hối hận chỉ là một hành động dư thừa mà thôi.

Khẽ liếm đôi môi khô chát, tôi từ từ đáp: “Hội trưởng, đã đến đây rồi thì em chẳng có lí do gì để chùn bước cả, cũng không cần hối hận.”

Cơn gió mùa hè đến bất thành linh, thổi qua khung cửa sổ làm lay động bức rèm.

Dường như chỉ một khoảnh khắc thất thần, ánh mắt Kỷ Nghiêm thoáng vẻ bàng hoàng, rồi bất chợt anh ta sáng mắt lên, trong đôi mắt trong veo như pha lê kia như có hào quang lấp lánh đang lưu chuyển. Anh ta khẽ cười, ngẩng đầu nhìn tôi: “Tốt lắm, bạn Điền Thái Thái, thứ hai mời bạn đến hội học sinh ra mắt.”

Cả giảng đường tĩnh lặng, tôi đứng như trời trồng tại chỗ, cảm thấy khó mà tin nổi. Những người khác ai cũng há hốc miệng nhìn tôi. Chỉ có một mình Kỷ Nghiêm là sắc mặt vẫn hoàn toàn bình tĩnh.

Cả quá trình phỏng vấn chẳng khác nào một giấc mơ, đến khi tôi tỉnh lại, mặt trời đã chiếu rọi thẳng xuống đỉnh đầu khiến tôi thấy vắng đầu hoa mắt.

Chẳng mấy chốc La Lịch Lệ cũng bước ra từ trong giảng đường bậc thang, thấy tôi cô nàng liền vội vàng túm lấy hỏi: “Thái Thái, có phải cậu quen hội trưởng hội học sinh không? Sao tớ thấy ánh mắt anh ta nhìn cậu cứ như là đang phát sáng ấy?”

Mặt tôi biến sắc: “Nếu cậu không bị mù màu thì chắc chắn là một trong hai mắt có vấn đề rồi, không thấy anh ta định làm khó tớ sao?”

La Lịch Lệ lắc đầu: “Cái đó mà cũng gọi là làm khó à? Cậu không thấy đấy thôi, sau khi cậu rời khỏi đó anh ta toàn hỏi những câu học búa, có cô bạn cuống quá đến nỗi hai mắt đỏ quạch, sém chút nữa đã òa khóc được rồi!”

Tôi sững người, toàn thân nổi da gà, một dự cảm chẳng mấy hay ho ập lên đầu tôi. Kỷ ác ma làm sao có thể chiếu cố đặc biệt đến tôi được chứ! Nếu như có “đặc biệt” thật thì nhất định không phải chuyện tốt đẹp gì! Nghĩ đến chuyện sau này vẫn phải tiếp tục trông thấy cái mặt anh ta, tôi đau khổ không muốn sống nữa: “La Lịch Lệ, lần này tớ chết chắc rồi! Thực ra hội trưởng hội học sinh chính là tên ác ma đã dạy kèm cho tớ suốt kỳ nghỉ hè vừa rồi đó!”

“Chính là tên cực phẩm mà cậu kể ấy hả?” La Lịch Lệ sững sốt.

Tôi cay đắng gật đầu.

La Lịch Lệ nhìn tôi thương hại: “Thế thì đúng là cậu xui xẻo thật.”

Tôi chợt nhớ ra một chuyện, vội hỏi La Lịch Lệ: “Ê, cậu không đi phỏng vấn à?”

La Lịch Lệ gãi đầu: “Tớ lo cho cậu nên đuổi theo xem sao.”

Tôi xông lên bóp cổ La Lịch Lệ: “Đại tiểu thư ơi, là cậu lôi tớ đi phỏng vấn đấy! Cuối cùng cậu đẩy tớ vào hội học sinh chịu khổ chịu nạn, còn cậu thì ở ngoài tiêu dao sung sướng, tớ phải chịu tội là vì ai đây?”

La Lịch Lệ cười bồi, khoác tay tôi nói: “Đi, đi nào, tóm lại vẫn nên chúc mừng cậu đã vào được hội học sinh, tớ mời cậu ăn kem! Sau này thiếu gì cơ hội, cậu còn sợ tớ không có cách vào hội học sinh sao?”

Dù sao thì chuyện cũng đã rồi, tôi cũng nghĩ thoáng hơn, đi theo La Lịch Lệ ra quán giải khát ăn kem. Tuy lần phỏng vấn này mất mặt vô cùng, nhưng không ngờ lại được Kỷ Nghiêm công nhận, trong lòng tôi thấy đắc ý lắm. Tâm trạng thoải mái vui vẻ thế này thì không có đám mây đen nào che lấp được đâu.

Kết quả phỏng vấn nhanh chóng được công bố trên bảng tin của trường. Trên tờ báo chữ in hoa đỏ chói, tôi ngẩn cổ tìm ra dòng chữ “Điền Thái Thái học sinh lớp 10/1” trong danh sách cán sự học kỳ mới của hội học sinh. Mấy cô nữ sinh bên cạnh thì thầm bàn tán: “Hội học sinh trường trực thuộc là nơi anh tài tụ hội, nghe nói khó vào lắm đấy.”

Nghe câu nói đó mà hai tai tôi cứ dựng đứng lên, cả người lâng lâng như muốn lên tiên, dường như chỉ trong một khắc, tôi đã vể vang nâng cấp từ động vật đơn bào lên thành tinh anh của trường trực thuộc. Quá đối kích động khiến tôi phá ra cười đắc chí. Xem ra không phải ai cũng may mắn như tôi – tuy rằng với tôi, gia nhập hội học sinh chính là khởi đầu cho cuộc đời trung học đầy bi kịch.

Bên cạnh bỗng có người cất tiếng nói: “Điền Thái Thái, em đúng là tằm ngấm tằm ngấm dằm chết voi đấy.”

Tôi quay ngoắt sang, phát hiện ra bên cạnh mình không ngờ chính là anh chàng nam sinh ngồi cạnh Kỷ Nghiêm hôm phỏng vấn.

Thấy vẻ mặt ngạc nhiên của tôi, anh ta xua tay cười: “Chào em, anh là Triển Tư Dương, hội phó hội học sinh, em có thể gọi anh là Dương Dương cũng được.”

Tôi ngẩng đầu lên quan sát anh ta thật kỹ. Đôi lông mày ngỗ ngược đầy tinh quái, sống mũi cao thẳng tắp, đôi mắt nhỏ sâu thẳm, khi cười lộ ra hai chiếc răng khểnh rất duyên. Nhưng bộ dạng anh ta dễ gần lắm, không giống như vẻ trầm ổn của Kỷ Nghiêm, trên người anh ta toát lên một khí chất phóng khoáng và thoải mái. Tôi thoáng đỏ mặt, xem ra hội học sinh trường trực thuộc không chỉ là nơi xuất hiện lớp lớp tinh anh, đó còn là nơi đầy rẫy những chàng trai tuấn mỹ.

Thấy tôi không đề phòng gì, anh ta nói: “Về chuyện hội trưởng hội học sinh ... anh muốn nói với em rằng, hội trưởng không chỉ là mấu chốt của hội học sinh, anh ấy còn là đại biểu của cả trường, phải đích thân tham gia vào tất cả các quyết định cũng như các sự kiện quan trọng, không phải chuyện gì cũng sắp xếp người khác làm được. Hơn nữa, nếu như xuất hiện vấn đề, người hội trưởng cũng phải gánh trách nhiệm đó.” Nói xong, Triển Tư Dương lim dim mắt cười liếc nhìn tôi.

Nụ cười này của anh ta khiến tôi luống cuống chỉ muốn kiếm cái lỗ nẻ mà chui xuống đất.

Triển Tư Dương nói: “Nói thật, với một người khi xử lý bất kỳ chuyện gì cũng giữ thái độ yêu cầu gắt gao nghiêm khắc không để sót một kẻ hở như hội trưởng, anh không ngờ anh ấy lại để cho em vào hội học sinh đấy, nhưng mà ...” khi nói hai chữ “nhưng mà”, mắt anh ta chuyển sang nhìn thẳng vào tôi, chân mày giãn ra hết cỡ, cười hi hi nói: “Nhưng mà hội học sinh chả bao giờ thiếu ngưỡng người có năng lực cả, đội ngũ tinh anh đông đảo như thế, để một người làm việc trái với lẽ thường như em vào chơi chắc cũng không sao đâu.”

Nghe đến câu này, tôi tức tí xỉu. Độ thiện cảm lịch lữ này giờ tức thì tụt dốc không phanh. Gã Triển Tư Dương này vừa nhìn là biết ngay thuộc dạng thích giày vò người khác, tôi quyết định sau này phải tránh xa hẳn, vạch giới tuyến càng rõ ràng càng tốt.

Triển Tư Dương đột nhiên khom lưng xuống. Tôi còn chưa kịp phản ứng thì anh ta đã ghé sát vào tai tôi nói nhỏ: “Hay là ... sau này em đi theo anh đi.”

Cảm nhận được hơi thở nóng hổi bên tai, mặt tôi lập tức đỏ bừng, nhìn bộ mặt cười ranh mãnh của anh ta, tôi quay đầu co giò bỏ chạy. Lòng tôi thầm oán La Lịch Lệ thêm vô số lần – đúng là tôi không nên vào hội học sinh.

Lúc tôi tức tối giận dữ chạy đến trước mặt La Lịch Lệ, nó nhìn tôi với vẻ mặt ngây thơ vô tội: “Thái Thái, có phải trong hội học sinh nhiều anh đẹp trai lắm đúng không?”

Nghĩ một lúc, tôi gật đầu, rồi ngay lập tức tỉnh ra: “Cậu đừng có nói với tớ đây mới là mục đích thực sự của cậu khi vào hội học sinh đấy nhé!”

Nó nháy mắt với tôi, bộ dạng như muốn nói: tớ cũng chỉ vì các anh đẹp trai nên mới làm như thế.

Mặt tôi xám ngoét, hai tay ôm đầu ngẩng mặt nhìn trời: lẽ ra tôi phải đoán được từ lâu rồi mới phải!

Giờ ván đã đóng thuyền, cuối cùng thì tôi vẫn rớt xuống kết cục phải vào hội học sinh làm cán sự.

Mà khốn nạn nhất là tháng nào hội học sinh cũng có một cuộc họp thường kỳ, buổi họp đầu tiên tôi lại còn nhằm giờ, suýt nữa thì đến muộn. Lúc tôi đến phòng họp, những thành viên khác cơ bản đều đã có mặt đầy đủ.

Tìm một chỗ ngồi khuất nhất và ngồi xuống, còn chưa ấm chỗ tôi đã cảm thấy mình bị một đôi mắt khóa chặt. Tôi run rẩy ngẩng đầu lên, quả nhiên đụng ngay đôi mắt đen sáng rực lấp lánh của Kỷ Nghiêm. Anh ta là hội trưởng, ngồi ngay ở vị trí chủ tịch bất mắt nhất phòng, ánh nắng rọi rờ bên ngoài cửa sổ chiếu rọi lên người anh ta, hình dung bằng bốn chữ “khí vũ bất phàm” sao mà chuẩn xác.

Rõ ràng Kỷ Nghiêm trước mắt này và anh chàng dạy gia sư hè cho tôi là cùng một người, nhưng lúc này cảm giác anh ta đem lại cho tôi hoàn toàn khác với lúc ở nhà. Giờ đây, trong khí thế mạnh mẽ còn kèm theo sự trầm ổn, nổi bật nhưng kín đáo, không còn là gã ác ma ăn nói cay độc hèn nhát nữa mà là người lãnh đạo anh minh thần võ của cả hội học sinh.

Sau khi nhìn tôi thêm một chốc, Kỷ Nghiêm liếc nhanh một lượt khắp hội trường rồi dùng bút gõ lên mặt bàn, trầm giọng nói: “Được rồi, buổi họp bắt đầu.” Cả phòng họp lập tức im phăng phắc, tôi không thể không bái phục, đây chính là phách lực của một nhà lãnh đạo, mỗi một ánh mắt, mỗi một động tác đều bộc lộ uy nghiêm.

Nội dung cuộc họp vẫn là các cán sự lần lượt phát biểu. Mấy người ngồi bên hội trưởng cứ nhắc đi nhắc lại mấy vấn đề về quản lý kỷ luật trong trường, rồi những chuyện đại loại như phải làm sao để vạch ra được chế độ hiệu quả hơn. Tôi vô cùng thông cảm với những người đang phát biểu xung quanh anh ta – ngày thường Kỷ Nghiêm giỏi nhất chính là dùng lời lẽ cay độc chèn ép người khác, nếu ai nhớ đại nôi sai một câu ở một chỗ thế này, chắc sẽ bị anh ta chặn họng cho chết mất thôi.

Không khí của buổi họp nặng nề vô cùng, tôi lấy điện thoại ra dăm dúi chơi trò “Trang trại thần tiên” phiên bản mới dưới gầm bàn. Tài khoản của tôi trước kì nghỉ hè còn chễm chệ trên top 10 bảng xếp hạng, chính vì phải học phụ đạo hè nên không có thời gian ngó ngang gì đến, đã thụt lùi xuống tận thứ một trăm. Mấy mảnh vườn rau đáng thương bị trộm sạch không còn lấy một mống khiến lòng tôi đau như cắt.

Một bàn tay bất thành linh vỗ lên vai tôi, tuy không mạnh lắm nhưng vẫn khiến tôi giật nảy cả mình. Tôi ngẩng đầu lên một cách máy móc, thấy Triển Tư Dương cúi xuống mỉm cười nhìn mình.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi, nhóc Thái Thái.”

“Là anh!” Là anh ta! Chính là anh chàng hội phó hội học sinh đột ngột xuất hiện trước mặt tôi, nói mấy câu mà tôi nghe chả hiểu mô tê gì hết. Tại sao lần nào anh ta cũng xuất hiện một cách bất thành linh như vậy chứ?

Tiếng hét của tôi khiến cho cả căn phòng họp yên lặng hẳn, tất cả mọi người ai cũng ngoái lại nhìn tôi. Giờ tôi chỉ muốn đâm đầu vào tường cho bớt thẹn — một cán sự mới nhậm chức không ngờ lại chẳng biết điều chút nào hết! Cứ nghĩ thế tôi lại tê hết cả da đầu, miệng không ngừng co giật: “Trùng ... trùng hợp quá.”

Triển Tư Dương cười nhẹ, quay lại khẽ gật đầu với đám đông đang ngoái nhìn rồi ngồi xuống chỗ trống bên cạnh tôi, mỉm cười nói với những người khác: “Tôi vừa mới được thầy chủ nhiệm Vương gọi đi kiểm tra vệ sinh tòa nhà giảng đường nên đến muộn, mọi người cứ tiếp tục đi.”

Không giải thích cũng không giấu diếm, đây chính là giọng xã giao điển hình.

Mọi người nhanh chóng hiểu ý, quay đầu lại ai vào việc nấy. Chỉ là khi thu lại ánh mắt của mình, bọn họ lại liếc nhìn tôi thêm một lượt.

Ngày tháng sau này chắc chắn sẽ không được yên thân rồi! Tôi tức tối lườm gã Triển Tư Dương đã tít mắt cười bên cạnh, thế mà anh ta cứ giả như không trông thấy, tiếp tục nhìn tôi cười giả lả với một bộ dao găm trong bụng.

Đúng lúc tôi đang rầu rĩ thì một giọng nói lạnh như băng từ phía đầu kia của căn phòng họp dài vang lên: “Diễn Thái Thái.”

Tôi đứng bật lên khỏi ghế — đây là phản xạ có điều kiện sau một kì nghỉ hè huấn luyện mà thành. Tôi vội vàng ngẩng đầu lên cười nịnh nọt: “Xin hỏi hội trưởng đại nhân có chỉ thị gì không ạ?”

Giọng nói lạnh lùng của Kỷ Nghiêm vang lên từng tiếng rõ ràng: “Đến ngồi bên cạnh anh.” Tôi ngẩn người tại chỗ, miệng há hốc thành hình chữ O, điện thoại di động suýt rớt từ trên tay xuống. Tôi ngẩng mặt nhìn trời: ông trời ơi, rốt cuộc thì tôi lại đắc tội ác ma ở chỗ nào vậy hả?

Kỷ Nghiêm lạnh lùng nhắc lại: “Sang đây ngồi.”

Sợ hãi trước dâm uy của Kỷ ác ma, tôi đành thất thủ bước lên trong ánh mắt kinh ngạc lẫn hoài nghi của tất cả thành viên hội học sinh.

Một giọng nói bông đùa phá tan bầu không khí trầm lắng: “Hội trưởng trí nhớ tốt thật đấy, nhớ cả tên người mới vào.”

Kỷ Nghiêm liếc Triển Tư Dương, khoe miệng nhếch lên cười ranh mãnh, hoàn toàn không có ý định giải thích gì hết. Tôi nhìn Kỷ Nghiêm rồi lại nhìn gã Triển Tư Dương mặt mũi tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra kia, trong lòng chợt hiểu: Kỷ Nghiêm không chịu dính chính mối quan hệ thuần khiết giữa hai chúng tôi mà muốn dồn sự chú ý của tất cả mọi người lên một đứa lính mới không chút nổi bật nào, rõ ràng là không muốn tôi sống những ngày tháng yên phận thủ thường trong hội. Tất cả đã làm rõ một vấn đề: anh ta đang trả thù tôi vì mấy câu đã nói trong buổi phỏng vấn.

Trước thái độ ám muội mập mờ này, tôi đành mở miệng giải thích: “Hội trưởng là thầy dạy gia sư của tôi.” Một người luôn đứng trên kẻ khác mà lại đi làm gia sư, dường như không ai dám tin. Phòng họp đầy lên những tiếng thở dài thật khê.

Kỷ Nghiêm cười cực kì ưu nhã, nhả nha thông thả nói: “Đúng thế, người một nhà cả mà.” Cả phòng sững sờ, tất cả những người có mặt đều quay lại nhìn tôi, một lần nữa tôi trở thành tiêu điểm của đám đông. Phát giác ra một tia xảo quyệt thoáng qua trong ánh mắt Kỷ Nghiêm, tôi lại càng khẳng định anh ta cố ý ... chắc chắn là anh ta cố ý! Anh ta thừa biết tôi chỉ muốn an phận qua ngày, thế mà vẫn cố tình nói như thế tôi là gì của anh ta không bằng, mập mờ thế nữa chứ!

Kỷ Nghiêm liếc nhìn tôi rồi nói tiếp: “Đúng lúc anh đang thiếu một trợ thủ, sau này em sẽ trợ giúp anh xử lí các công việc trong hội học sinh.”

Hội trưởng hội học sinh đã có lời, mọi người ai cũng gật đầu không dị nghị gì hết, chỉ là ánh mắt nhìn tôi càng lạnh. Giây phút ấy, lòng tôi tuôn trào hai hàng lệ nóng.

Càng gần Kỷ Nghiêm, cảm giác như ngồi bàn đinh càng thêm mãnh liệt. Khó khăn lắm tôi mới chờ được tới khi cuộc họp kết thúc.

Mọi người lần lượt rời khỏi phòng họp, Kỷ Nghiêm vẫn ngồi yên bất động nhìn tôi, vẻ mặt rõ ràng là đang cố nín cười — bộ dạng đó khiến lông tóc khắp người tôi dựng đứng.

Sau khi tất cả mọi người rời khỏi tôi mới cất tiếng van lơn: “Hội trưởng đại nhân, em biết em không nên nói năng bừa bãi hôm phỏng vấn ... em chỉ là một cán sự nhỏ nhoi không đáng nhắc đến thôi mà, chức vụ thần thánh như trợ lý hội trưởng này thực sự không phù hợp với em đâu, em có thể nào ...”

Tôi còn chưa nói hết Kỷ Nghiêm đã nhướn mày, mặt sa sầm xuống: “Em dám!”

Tôi vã hết mồ hôi hột, vội vã lắc đầu rồi lại gật đầu: “Không ... không, ý em là em rất vui khi được đảm nhiệm chức vụ này.”

Đúng là đồ vô tích sự! Không ngờ đến cả câu từ chối cũng không nói ra được! Tôi lại thảm thán vẩn trong lòng, ngoài miệng thì vẫn không kìm được hỏi: “Nhưng tại sao lại là em chứ?”

Kỷ Nghiêm nhìn tôi tựa cười tựa không: “Chẳng phải em nói em là bạn gái anh sao? Tất nhiên anh phải cho cô ‘bạn gái’ cơ hội thể hiện chứ, xem em có xứng với anh không.”

Tôi chết sững — vốn còn hi vọng Kỷ Nghiêm nể mặt một tháng gần gũi mà hạ thủ lưu tình với tôi, giờ xem ra không còn mong mỏi gì được nữa, lại còn bị anh ta nắm đằng chuôi! Tôi ức chế: “Kỷ Nghiêm, lúc đó em

thực sự không biết anh là hội trưởng hội học sinh trường trực thuộc, nếu biết thế thì dù có cho em mười lá gan em cũng không dám nói ra câu đó.”

Tôi cúi đầu nói bằng giọng gần như van nài: “Con người em không có chí hướng cao đến thế, anh đại nhân đại lượng tha cho em một lần có được không?”

Kỷ Nghiêm không nói gì, tôi khẽ ngẩng đầu lên phát hiện ra một nửa khuôn mặt anh ta đã sa sầm xuống, thần sắc kì cục vô cùng. Tôi bỗng dưng cảm thấy không khí trong phòng họp yên lặng một cách quái dị.

Thật lâu sau anh ta mới mở miệng, giọng nói lạnh tanh: “Em đúng là ngốc thật.”

Đáy lòng tôi trào lên một nỗi xót xa khó có thể gọi tên: “Vâng, em rất ngốc, đã không thông minh lại cũng chẳng xinh đẹp gì ... nhưng tại sao lúc nào anh cũng muốn gây hấn với em, không chịu buông tha cho em chứ?”

Mọi chuyện sao lại thành ra nông nổi này, tại sao tôi lại dính vào Kỷ Nghiêm vậy hả?

Một cơn gió mạnh thổi qua cửa sổ, bầu trời xanh trong không một gợn mây, ánh nắng luôn qua tán cây chiếu lên khuôn mặt tuần tú của Kỷ Nghiêm, trong đôi mắt sâu thẳm kia dường như có thứ gì lóe sáng. Tay trái anh ta chống lên đầu, nở nụ cười thanh thoi nhàn nhàn: “Đúng là ngốc, nhưng ngốc mới đáng yêu.”

Gió thổi khiến cho cánh cửa phòng họp kéo kẹt rồi đóng lại.

Mãi một lúc lâu sau tôi mới nhớ ra rằng mình cần hít thở. Vừa rồi tim tôi như nhảy ra khỏi lồng ngực vậy, nuốt nước bọt, tôi lắc mạnh đầu cho tỉnh táo — thứ cảm giác vừa nãy không phải là dấu hiệu tốt đẹp gì.

Thấy mặt tôi đỏ bừng, Kỷ Nghiêm cười nói: “Giữ em lại bên cạnh mới không chuốc họa cho người khác, anh làm thế cũng là vì phục vụ toàn thể học sinh thôi.”

Tôi xoa ngực lắc đầu cảm thán: con trai đẹp mã đúng là hàng nguy hiểm. Nhìn thì thanh tú ôn hòa vậy thôi chứ thực ra là một tên ác ma. Kỷ Nghiêm trước mặt chính là ví dụ trực tiếp nhất.

Thở than với ức chế thế thôi, chứ trước mặt Kỷ Nghiêm tôi đã học được một điều: đó chính là nhẫn nhịn. Hồi anh ta còn làm gia sư ở nhà tôi, trước chồng bài tập cao như núi, tôi nhịn; giờ ở hội học sinh, trở thành trợ lý sai vặt của anh ta, tôi cũng phải nhịn thôi.

May mà công việc của hội học sinh cũng không nhiều lắm, có lúc trùng những kì thi của trường, cuộc họp thường kỳ đều bị hủy. Nhưng cứ đến giờ tan học là tôi lại phải chỉnh lí phân loại cả đồng giấy tờ tài liệu ... một mình tôi phải làm cái việc này! Tôi đã phải hi sinh giờ nghỉ của mình chỉ vì một câu nói của Kỷ Nghiêm: “Chỉnh lí tài liệu của hội học sinh sẽ giúp ích cho người mới như em làm quen với công việc của hội.”

Vì thế, đối mặt với đồng giấy tờ chất cao như núi này, tôi nhịn tiếp.

Buổi trưa, tôi phải không ngừng phân loại tài liệu rồi sắp xếp cho đến khi đói lả nằm vật ra bàn. Phải nhìn mớ chữ chỉ chít dày đặc quá lâu, tôi hoa hết cả mắt. Lão đạo đứng dậy, chợt phát hiện ra có người đang đứng sau lưng khiến tôi sợ hết hồn.

Sau khi nhìn rõ người đó là ai, tâm trạng vốn không mấy tốt đẹp, cộng thêm cơn đói cồn cào, tôi cau có: “Sao lại là anh thế?” Chẳng lẽ hội phó hội học sinh ai cũng rồi việc như Triển Tư Dương hay sao?

Triển Tư Dương liếc nhìn mớ giấy tờ tôi vừa sắp xếp, nheo mắt cười: “Những thứ này không phải là hồ sơ từ ba năm trước hay sao? Lôi cả ra thế này, chắc hội trưởng của chúng ta chăm sóc cho em không chu đáo lắm đây.”

Tôi trợn mắt nhìn trời: Ông trời ơi, đây là thời buổi gì vậy hả? Tôi không những là một trợ lý sai vặt mà còn trở thành đối tượng bị đả kích đến te tua nữa.

Học theo giọng điệu của anh ta, tôi châm chọc: “Đúng là chăm sóc chu đáo lắm ạ, chỉ còn thiếu nước bắt em lôi cả hồ sơ hồi mới thành lập trường ra nữa thôi.”

Triển Tư Dương bật cười khúc khích: “Chao ôi, vẫn còn sức nói đùa đấy thôi, xem ra hội trưởng vẫn còn nhẹ tay với em lắm.”

“Thế này mà nhẹ tay cái nỗi gì?” Tôi khóc ròng chỉ tay vào đồng giấy tờ phía sau lưng, nhân tiện vỗ về một chút cho cái bụng mình lúc ấy đang phản kháng dữ dội vì đói.

Triển Tư Dương lắc đầu nói: “Có bao nhiêu người ưu tú hơn em muốn vào hội học sinh, anh chưa từng thấy ai vào hội rồi mà cả ngày cứ trưng bộ dạng dở sống dở chết như em cả.”

Tôi cãi: “Đó là bởi vì chức vụ của em đặc biệt! Anh cứ thử bị một tên biến thái như hội trưởng áp bức xem!”

Nếu đổi lại tôi là Triển Tư Dương, tôi cũng thích đi khắp nơi lạm dụng chức quyền lắm chứ, hoặc qua loa đại khái làm một chân cán sự, thỉnh thoảng rồi hơi lộ diện một tí cho xong.

Triển Tư Dương dẫu môi: “Lúc đầu bảo em đi theo anh, em không nghe cơ.”

Tôi ngăn người: “Làm sao em biết được anh có ý này chứ?”

“Được rồi, chức vụ này của em có cả tá nữ sinh tranh nhau còn không được ấy. Lần họp trước lúc hội trưởng chỉ định em làm trợ thủ của anh ấy, em không để ý là cả đám con gái ngồi dưới ai cũng nhìn em bằng ánh mắt tóe lửa à?”

Nghe anh ta nói vậy mà tôi rùng hết cả mình – tôi vốn định vào hội học sinh với mục đích mở rộng kết giao với những người bạn mới, giờ thì toi rồi, không ngờ lại thành ra nông nổi thọ địch bốn bề thế này.

Triển Tư Dương mặc xác tôi đứng đó với tâm trạng lo nghĩ trùng trùng, anh ta xoa cằm ngẫm nghĩ: “Đám con gái muốn tiếp cận hội trưởng thường xuyên giờ mấy trò cũ rích kiểu như vấp ngã trước mặt hội trưởng ... em chả làm gì hết, thế mà hội trưởng hình như lại quan tâm đặc biệt đến em. Điền Thái Thái, em thật không đơn giản chút nào, anh đã coi nhẹ em rồi đây.” Ánh nắng giữa trưa rọi vào trong mắt Triển Tư Dương làm hắt lên những ánh hào quang chói mắt, ánh mắt anh ta chứa đựng một vẻ hứng thú khó hình dung.

Bỗng dưng tôi nhớ đến chuyện chủ động hiến hôn khi chơi trò thử thách lòng dũng cảm, mặt tôi tức thì đỏ lựng lên. Gượng cười “ha ha” mấy tiếng — đúng là không đơn giản thật. Tôi chẳng thêm chơi trò vấp ngã mà xông thẳng lên lao vào vòng tay người ta. Tôi chợt nghĩ lẽ nào Kỷ Nghiêm cho rằng tôi cố tình giả chiêu “dục cầm cố túng” với anh ta nhỉ? Càng nghĩ càng nhức óc, tôi mặc kệ không thêm nghĩ nữa. Dù sao thì cũng đã hôn rồi ... tôi chả có chút tư tưởng gì về gã ác ma kia, ai thích thì cứ đến mà lấy.

Nheo mắt nhìn ánh nắng rực rỡ ngoài cửa sổ, tôi nói: “Có lẽ là tại vì em ngốc, chuyện gì cũng không hiểu nên anh ta mới yên tâm để em bên cạnh ngăn cản đám con gái kéo đến không ngớt kia.

Triển Tư Dương hơi khựng lại, mở miệng thốt lên: “Hội trưởng, sao anh vẫn còn chưa đi? Chiều nay anh không tham gia thi đấu sao?”

Nghe thế tôi vội vàng quay ngoắt lại, bắt gặp một đôi mắt lấp lánh sáng ngời.

Cơn gió trưa nhẹ thổi qua tán cây tùng bách xanh biêng biếc, lá reo xào xạc yên bình. Cậu thiếu niên mặc đồng phục màu trắng toát hơi ngẩng đầu, đôi mắt sáng bừng sâu thẳm tĩnh lặng và trong veo như mặt nước hồ thu, vẻ lạnh lùng cứng rắn bị bầu không khí ấm áp buổi trưa làm dịu đi không ít. Thật lâu về sau, mỗi lần hồi tưởng lại giây phút ấy, tim tôi vẫn đập loạn lên như một chú hươu con hiếu động.

Kỷ Nghiêm tựa lưng lên cửa ra vào phòng tài liệu nhìn tôi, khóe miệng hơi nhếch lên: “Anh đến xem Điền Thái Thái có lười biếng trốn việc hay không.”

Tôi dẫu môi – anh ta đúng là không bỏ lỡ bất kì một cơ hội hành hạ tôi nào.

Lần này đến lượt Triển Tư Dương ù ù cạc cạc, anh ta nhìn tôi chăm chú, hỏi: “Thái Thái, rốt cuộc thì em và hội trưởng có quan hệ gì với nhau đấy?”

Đang định giải thích, tôi chợt phát hiện ra ánh mắt Kỷ Nghiêm bỗng lóe lên, nhìn tôi chằm chằm.

Tôi nín thở đáp mà không thêm suy nghĩ: “Hội ... hội trưởng là thầy giáo của em, em chính là học trò cưng mà anh ấy tâm đắc nhất.”

Triển Tư Dương sững sốt nhìn tôi không sao tin nổi, còn tôi thì ngốc nghếch quay sang ngó Kỷ Nghiêm.

Kỷ Nghiêm buông chiếc ba lô trên tay xuống rồi bước đến cạnh tôi, khoe miệng khe khẽ, chân mày thoáng dương lên: “Học trò cưng tâm đắc ư?” Ánh mắt Kỷ Nghiêm thoáng qua một cái nhìn kì lạ, có vẻ như tâm trạng vui vẻ lắm, nhưng ngoài miệng anh ta vẫn còn không chịu buông tha cho tôi: “Sao, anh không đến nên em định chạy hả?”

Tôi lắc đầu nguầy nguậy: “Đâu có đâu có, tuyệt đối không có chuyện đó đâu! Lời của hội trưởng chính là mệnh lệnh, em kiên quyết phục tùng, tuyệt đối không phản kháng.”

Trước mặt Kỷ Nghiêm tôi chẳng khác nào chuột phải mèo, còn là một con chuột nhắt cực kì nhát gan nữa chứ, đến dững khí chạy trốn cũng không có nổi.

Kỷ Nghiêm gạt đầu hài lòng trước biểu hiện của tôi, nói: “Biết thế là tốt.” Anh ta quay sang nheo mắt nhìn Triển Tư Dương, phát tay: “Cậu đi cùng tôi đến tham dự cuộc thi.”

Triển Tư Dương ngẩn người, chau mày hỏi: “Hội trưởng, ban đầu đã nói là em không cần đi còn gì? Với cả em đã chuẩn bị tí nào đâu ...”

Kỷ Nghiêm trực tiếp tăng lời luôn lời anh chàng cự nự, xoay lưng xách ba lô, trầm giọng nói: “Tôi sẽ cho cậu năm phút chuẩn bị, năm phút sau gặp nhau ở cổng trường.”

Nhìn bóng lưng nghênh ngang bỏ đi của Kỷ Nghiêm, Triển Tư Dương chỉ còn biết khổ cười không ngớt.

Tuy không biết Triển Tư Dương đã đắc tội với Kỷ ác ma ở chỗ nào, nhưng nể mặt anh ta cũng bị ác ma đe dọa giống tôi, tôi thông cảm vỗ vai Triển Tư Dương, hảo tâm nhắc nhở: “Anh vẫn còn bốn phút ba mươi giây đấy.”

Triển Tư Dương bị phần nhìn tôi, bỏ chạy ra ngoài với vẻ mặt buồn như chó cắn.

Vốn tuân thủ nguyên tắc chuẩn mực đó là nhẫn nhịn đến cùng, tôi cứ tưởng rằng đời học sinh cấp ba của mình tuy không được đẹp đẽ như tưởng tượng nhưng ít nhất thì cũng có thể yên ổn trôi qua nếu như cố im hơi lặng tiếng. Nhưng rồi sau đó tôi đã phát hiện ra rằng, cái tôi cần nhịn nhất không phải là sự áp bức của Kỷ Nghiêm mà chính là sự bài xích của những người xung quanh.

Từ hồi làm tay sai của Kỷ Nghiêm, trong mắt những bạn học khác quan hệ của hai chúng tôi trở nên cực kì ám muội. Đám con gái thì ghen ăn tức ở, tụi con trai lại chỉ sợ bị hiểu nhầm, mọi người ai cũng tránh tôi như tránh dịch, vì thế mà mỗi khi tôi muốn tìm ai để thỉnh giáo này kia, những người đó đều bỏ chạy chối chết.

Sau khi bị cả đám cho hít khói, tôi đành ngậm ngùi ôm một đồng thờ rơi ra ngồi nghỉ trước hòn giả sơn.

Nhìn đồng thờ rơi dày cả mét, tôi lại thăm rủa xả Kỷ Nghiêm một lượt từ đầu xuống chân.

Tôi mới chỉ không may lơ đãng có một tí trong lúc họp rồi bị anh ta bắt quả tang, thế mà anh ta đã liếc tôi một cái, dùng giọng điệu ra lệnh nghe tưởng nhẹ nhàng thoải mái nhưng thực ra là không được quyền từ chối nói: “Thái Thái, em đến thư viện mang sổ thờ rơi năm nay đến đây.”

“Dạ.” Tôi nhếch miệng.

Trong hội học sinh, tôi chỉ là một đứa sai vặt kèm thêm lao động chân tay miễn phí.

Nhìn bộ dạng miễn cưỡng không tình nguyện của tôi, Kỷ Nghiêm nói: “Hội học sinh chúng ta chỉ toàn những người làm việc trí óc, cần có người làm lao động chân tay ...”

Tôi chỉ biết trợn mắt nhìn trời: Kỷ Nghiêm, đây mới là mục đích thực sự của việc anh gọi em vào hội học sinh đúng không?

Nhưng anh ta không hề nói cho tôi biết thờ rơi được đóng quyển in màu, lại còn nặng như thế này nữa.

Xung quanh lác đác có mấy người qua lại, nhưng chẳng ai có ý định đến giúp tôi.

Ôm đồng thờ rơi cao ngất ngưỡng gần che hết tầm mắt của mình, khi tôi đang cố gắng lê bước về phía trước thì chẳng may đâm phải một chiếc xe đạp. Chết tiệt! Không biết đứa nào lại dựng xe ở giữa đường thế này! Xoạt... xoạt ... Xoạt ... Cả xấp thờ rơi vãi hết trên mặt đất, mà chết dở nhất là còn có mấy cuốn bị rơi xuống hồ sen bên cạnh hòn giả sơn.

Khi tôi thất thểu ôm một đồng hồ rơi cũng tả tơi không kém vào trong phòng họp, ủy viên tuyên truyền lúc ấy cũng vừa mới phàn nàn: “Thư viện cách có mấy bước chân, sao giờ này vẫn chưa lấy được tờ rơi vậy?”

“Cậu tự đi lấy thử xem.” Tôi thấp giọng cầu nhàu.

Tuy giọng nói của tôi rất khê nhưng vẫn bị Kỷ Nghiêm nghe thấy. Anh ta bước ra cửa chau mày nhìn mấy cuốn sổ tay bị ướt lem nhem hỏi: “Thế này là thế nào?”

Tôi cúi đầu hoảng hốt phàn bua: “Vừa nãy bắt cần đâm phải một cái xe đạp, có mấy cuốn rơi xuống hồ sen.”

Kỷ Nghiêm còn chưa kịp nói gì, cô nàng ủy viên tuyên truyền cầu nhàu khi nãy đã the thé quát: “Cái gì? Rơi xuống hồ sen á? Có nhầm gì không đấy? Chúng tôi đang đợi để dùng đến chúng đây này.”

Câu nói của cô ta khiến tôi giận điên người, tôi đặt mạnh chồng tờ rơi lên trên bàn họp, nói: “Tôi không có ý vứt xuống hồ!”

Cô nàng ủy viên tuyên truyền thấy tôi dám cãi lại mình thì lấy làm mất mặt lắm, lập tức nổi cơn tam bành chỉ vào tôi quát: “Nếu cô không làm được thì sao không nói sớm? Giờ cô cũng biết kêu ca phàn nàn rồi à? Đùn đẩy trách nhiệm sạch sành sanh, tôi thấy cô rõ ràng là cố ý.”

“Ý cô là tôi ăn no đứng mỡ không có việc gì làm hả?” Tâm trạng tôi cũng lập tức trở nên kích động.

Cô ta còn chưa kịp đáp trả thì đã nghe thấy một tiếng đập mạnh vang lên. Một cuốn sổ ướt mem bị ném xuống trước mặt cô nàng ủy viên nọ.

Phòng họp mới rồi còn xì xầm bàn tán, sau một tiếng đập bàn của Kỷ Nghiêm ai nấy liền thức thời ngậm miệng. Phòng họp lập tức khôi phục lại bầu không khí tĩnh lặng như tờ.

Cô nàng ủy viên bị dọa cho sợ suýt khóc, mím môi nói một câu: “Hội trưởng, anh làm gì”

Kỷ Nghiêm lạnh lùng liếc nhìn cô nàng ủy viên tuyên truyền, trầm giọng tuyên bố: “Cuộc họp hôm nay giải tán trước đây.” Rồi anh ta quay sang nhìn tôi, nói với tôi bằng giọng tức giận vô cùng: “Em đi theo anh.”

Tôi chưa kịp phản ứng gì thì anh ta đã kéo tay tôi ra khỏi phòng họp.

Đợi ... đợi đã nào, tôi chẳng qua cũng chỉ mới làm ướt có mấy cuốn sổ tay, đâu nhất thiết phải lôi tôi đến chỗ vắng người để hủy thi diệt tích chứ?

Nhìn gã Kỷ Nghiêm đang lôi xềnh xệch tôi phía trước, lòng tôi chợt thấy ảm ức tột cùng. Sự hành hạ của Kỷ Nghiêm, sự bài xích của những người khác, tất cả những chuyện này khiến tôi buồn ghê gớm.

Tôi không nên vào hội học sinh! Ngay từ đầu tôi đã biết mình không làm được.

Cúi đầu ảo não nhìn ngón chân mình, sau khi hít thật sâu mấy hơi, tôi đứng im không bước nữa: “Em không làm nữa đâu.”

Kỷ Nghiêm cũng dừng chân lại, anh ta quay người, vẻ mặt tối sầm đến mức không thể tối hơn: “Em nói cái gì cơ?”

Tôi cúi đầu lí nhí hệt như cô con dâu bị mẹ chồng bắt nạt: “Em nói là, em không làm nữa.”

Kỷ Nghiêm nói bằng giọng gần như là nghiêng răng nghiêng lợi: “Em dám!”

Tôi thót cả tim, ba hồn bảy vía bị một câu nói đó của anh ta dọa cho bay mất chỉ còn lại một hồn ba vía. Hai hàm răng tôi va vào nhau lập cập: “Hội trưởng đại nhân, em thấy hội học sinh không thích hợp với những đứa ngốc nghếch như em.” Giọng nói của tôi mỗi lúc một bé dần dưới ánh nhìn đe dọa của Kỷ Nghiêm.

Ngực tôi phập phồng dữ dội, anh ta ghé bên tai tôi lạnh lùng thả một câu: “Ngoại trừ bỏ chạy ra thì em còn biết làm gì nữa? Nếu thấy mình vô dụng thì ban đầu em đừng có vào hội học sinh! Nếu như đã đến rồi thì em đừng hòng bỏ đi.”

Hai tay tôi nắm chặt bên hông, không ngừng siết chặt rồi lại thả lỏng ra, cuối cùng mới thốt được một câu: “Em làm hỏng hết mọi chuyện rồi, hơn nữa bây giờ tất cả mọi người ai cũng ngứa mắt vì em, sau này em làm sao mà sống nổi trong hội học sinh kia chứ?”

Sau một hồi im lặng, giọng nói của Kỷ Nghiêm đã hòa hoãn lại: “Anh cũng không mong mỗi em cố gắng được gì cho hội học sinh.”

Tôi ngược lên nhìn, ừ ừ cạc cạc: “Vậy lúc này mắc mớ gì anh lại nổi khùng lên như thế? Có gì thì từ từ nói, cứ phải lôi em ra dạy dỗ mới được à?”

Kỷ Nghiêm liếc xéo tôi, ánh mắt hau háu nhìn lên cánh tay tôi.

Tôi nhìn theo ánh mắt anh ta, phát hiện ra cánh tay mình không ngờ lại bị trầy xước, đỏ bừng một mảng — chắc bị trầy ra lúc thò tay xuống hồ vớt mấy cuốn tờ rơi.

“Ai bảo em là anh định dạy dỗ em?” Giọng nói của Kỷ Nghiêm vang lên bên tai tôi, “Đi, lên phòng y tế với anh.”

Tim tôi dường như đang đập nhanh dồn dập, tôi nhìn vào mắt Kỷ Nghiêm, đến hít thở cũng không dám lớn tiếng chứ đừng nói đến chuyện cãi lời.

“Chẳng lẽ anh tức giận vì em bị thương sao?”

4. Chương 4

Kỷ Nghiêm khựng lại, quay đầu nhìn tôi thật là lâu. Tôi bị ánh mắt nóng bỏng của anh ta khiến cho toàn thân tê dại. Nhìn bộ dạng căng thẳng thần kinh của tôi, khóe miệng anh ta nhếch lên thành một nụ cười: “Để em ra ngoài với bộ dạng này, hội học sinh chẳng phải là sẽ mất hết mặt mũi hay sao?”

Tôi chớp mắt nở nụ cười cứng đờ đáp lại: “Ha ha, hội trưởng đại nhân đúng là một người anh minh thần võ.”

Lần này Kỷ Nghiêm không đả động nữa, chỉ thông thả dắt tay tôi đi đến phòng y tế. Hơi ẩm tỏa ra từ tay anh ta giống như dòng điện cao áp chạy khắp người tôi, khiến tim tôi gần như ngừng đập.

Vậy là một lần nữa tôi đã khuất phục trước thâm uy của Kỷ ác ma. Có điều lần này tôi không thỏa hiệp một trăm phần trăm nữa, bởi bị Kỷ Nghiêm áp bức trong một thời gian dài, tôi đã làm ra một chuyện đúng cảm nhất từ trước đến nay trước mặt anh ta, đó chính là ... bãi công.

Cái gì mà thư kí hội nghị, lao công miễn phí, chỉnh lí hồ sơ, chân sai vặt bưng trà rót nước ... tất cả tôi không thèm làm nữa, bởi vì tôi đã tìm được chỗ kỹ thác tinh thần mới của mình.

Hôm đó sau khi tức tối trở về nhà, tôi đã gọi điện thoại cho La Lịch Lệ. Con bé vừa nghe tôi thuật lại những chuyện xảy ra liền mở miệng mắng như tát nước: “Con nhỏ đề tiện đó dám chỉ vào mũi cậu mắng cậu à? Nếu là tớ, tớ đã xông lên bịt cho nó hai cái tát từ lâu rồi.” Tôi cảm động rưng rưng, tiếp tục nấu cháo điện thoại khinh bỉ cô nàng ủy viên tuyên truyền đó.

La Lịch Lệ nói: “Cậu ở trong hội học sinh thế này thì đúng là diên tiết thật. Nếu đã không thể áp đảo bọn chúng bằng khí thế, vậy thì cậu đừng làm gì hết nữa cho xong.”

Tôi ngẫm nghĩ và cũng thấy không thể để người ta nghĩ mình dễ bắt nạt, thế là gạt đầu đồng ý ngay. Trong đầu tôi nảy ra một ý, vội hỏi La Lịch Lệ: “Thế sau này tớ nên làm gì?”

La Lịch Lệ khinh bỉ nói: “Hừ, không bị sai vặt thì cậu không có việc gì khác để làm à? Rồi việc sao không đi ăn trộm rau? Cậu bỏ hoang rau cỏ trong “Trang trại thần tiên” bao lâu rồi hả? Tớ đã xếp hạng lên top 20 rồi đấy.”

Tôi kêu lên kinh ngạc: “Cái gì cơ? Cậu vào top 20 rồi á? Lúc tớ chơi cậu còn xếp trên một trăm cơ mà?”

“Có gì mà kỳ quái! Cả kỳ nghỉ hè cậu không chơi tí nào, còn tớ thì ngày nào cũng ngồi canh trộm. Với cả dịp hè có hoạt động mới, tất cả mọi người ai cũng được cộng kinh nghiệm ầm ầm.”

Tôi gật đầu: “Chả trách tớ bị rớt xuống tận thứ một trăm lẻ mấy ... sao cậu không nói sớm?”

La Lịch Lệ khẽ hứ một tiếng: “Tớ nói ra thì có tác dụng gì? Lúc ấy cậu chả đang trong giai đoạn huấn luyện ma quỷ đấy thôi.”

Nỗi bi phần trong lòng tôi cuối cùng cũng trào dâng như núi lửa phun trào, vì thế mà tôi càng kiên định một điều: nhất định phải có lòng quyết tâm phản kháng.

May mà sau buổi họp hôm nọ, người của hội học sinh hình như ai cũng trỗi lên chút lương tâm, không còn ai làm khó tôi nữa, cộng thêm chuyện dạo gần đây Kỷ Nghiêm bận rộn tham gia cuộc thi giao hữu giữa các trường khiến tôi càng thêm nhàn nhã thảnh thơi. Ngày nào cũng trưng cái mác hội học sinh độc chiếm chiếc máy tính trong phòng họp.

Tôi vừa ăn khoai tây chiên vừa cầm bút ghi lại những tài khoản có rau quả đến ngày thu hoạch. Mạng của trường nhanh thật, ăn trộm rau quả cứ gọi là êm ru, không bị lag một chút nào, nhờ đó mà tôi đi ăn trộm rau quả một cách cực kì thuận lợi.

Giờ nghỉ trưa, vì để tiết kiệm thời gian nên tôi đã bưng một bát mì tôm ra ngồi trước màn hình máy tính chờ đợi dưa của nhà kia chín. Vừa đợi tôi vừa đánh chén mì tôm, mắt thấy còn hai phút nữa thì chuông điện thoại chọt reo lên. Mắt tôi vẫn dòm lom lom lên màn hình, tay nhấn nút nghe điện thoại. Đầu dây kia vang lên tiếng găm dữ dội của La Lịch Lệ: “Điền Thái Thái, không ngờ cậu dám táy máy đào tiên nhà tớ, tớ giết cậu!”

Tôi ngẩn người, chau mày nói: “Tớ mới ăn trộm nhà cậu có ba quả đào tiên, hôm qua cậu ăn trộm của nhà tớ mười bắp ngô kia kìa.”

Đầu dây kia vẫn tiếp tục vang lên riêng rỗng: “Mớ thực vật cấp thấp của cậu mà cũng lôi ra kể! Tớ trồng đào tiên đấy, đơn giá hơn đồng ngô của cậu cả chục lần!”

Tôi và một miếng mì tôm, mắt tiếp tục dán vào màn hình máy tính – còn một phút nữa. Tôi nói qua điện thoại: “Cậu cao cấp thế, để tớ trộm mấy quả thì thâm tháp gì.”

La Lịch Lệ hoàn toàn phát khùng rồi, cô nàng ngoác miệng gào lên: “Cậu hiểu cái khỉ gì chứ? Tớ đã bỏ ra biết bao nhiêu tâm huyết, lần sau mà cậu còn dám ...”

Tôi kéo điện thoại ra xa, lớn tiếng nói: “A lô ... a lô ... cậu nói gì cơ ... cái gì Tớ nghe không rõ, nghe không rõ ...”

Tôi nghe thấy giọng nói như tiếng sóng xung kích của La Lịch Lệ vang lên: “Điền Thái Thái, tớ muốn tuyệt giao với cậu. Tớ nguyện rửa cậu ăn cơm nghẹn chết, ban ngày ra ngô gặp ma.”

Tôi vội vàng cúp máy ngay lập tức, hai mắt nhìn không chớp lên những quả dưa hiện khắp màn hình, chuột nắm chặt trong tay. Màn hình hiển thị còn ba mươi giây nữa thì dưa chín, tôi quên cả nuốt mớ mì tôm trong miệng, hai mắt sáng như đèn pha, mặt mày hớn hở nín thở đếm lùi, 5, 4, 3

Vào đúng thời khắc quan trọng nhất này đột nhiên có một giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai tôi: “Điền Thái Thái, em đang làm gì thế hả?”

Tôi sợ hãi ngoái đầu nhìn, trên miệng còn lòng thòng một cọng mì đang bốc khói. Mắt tôi mở lớn, lắp bắp không nói thành câu: “Hội ... hội trưởng, sao lại là anh?”

Tôi chớp mắt thăm cầu khẩn trong lòng: Thần ơi, xin hãy nói với con rằng đây chỉ là một giấc mơ!

Thần đáp: Chết đi con ạ!

Kỷ Nghiêm nhìn tôi bằng vẻ mặt vô cảm, sau đó anh ta cúi xuống nhìn vào màn hình máy tính trước mặt tôi, cuối cùng sắc mặt trở nên lạnh ngắt như đóng băng, trầm giọng hỏi: “Em có biết là em đang làm gì không?”

Tôi ra sức gật cái đầu đang sợ hãi quá độ của mình: “Biết ạ.”

Anh ta nghiêng răng nghiêng lợi: “Nói.”

Tôi chỉ lên màn hình: “Ăn trộm rau quả ... á, dứa của em đâu rồi?” Mới vài giây không để ý, dứa chín đã bị người khác chôm hết sạch. Tôi ôm máy tính gào lên: “Dừa ơi! Dừa của tôi ơi! Cả một vườn dừa đây! Sao chúng mày chẳng chịu đợi tao già hết?”

“Điền Thái Thái, em một vừa hai phải thôi.”

Tôi quay đầu lại nhìn sắc mặt Kỷ Nghiêm ... tuyệt đối còn đáng sợ hơn gặp phải ma!

Đứa nào đã bảo tôi là hội trưởng sẽ không xuất hiện trong phòng họp suốt tuần này bì bạn tham gia thi đấu? Uống công tôi tưởng bỏ sẽ được tự do độc chiếm máy tính cả tuần! Một cơ hội tốt thế này, tôi đương nhiên phải cô vớt vát lại thứ hạng đã bị bỏ rớt phía sau của mình chứ.

Kỷ Nghiêm bắt đầu thở dồn dập, hai tay anh ta khoanh trước ngực đứng trước mặt tôi. Mãi một lúc lâu sau biên độ dao động của lồng ngực mới dịu đi một chút. Anh ta nói: “Em có biết hành vi lúc này của em gọi là gì không?”

Tôi vẫn ôm ghì lấy máy tính như gấu cụt đuôi, nhìn anh ta hỏi: “Là gì?”

“Em lợi dụng việc công để làm chuyện riêng, lạm dụng chức quyền, nếu báo cáo lên phòng giáo vụ, em sẽ bị ghi lỗi.”

Miếng mì tôm vừa mới nuốt được một nửa bị tôi phun hết ra ngoài, đưa tay quẹt miệng, tôi lắp ba lắp bắp: “Hội trưởng, em ... em sai rồi ...”

Kỷ Nghiêm lườm tôi: “Sai ở đâu?”

Tôi nhìn sàn nhà bằng một góc bốn mươi lăm độ, thái độ thành khẩn nhận lỗi: “Em không nên tự ý dùng máy tính của trường, không nên mượn danh nghĩa hội học sinh độc chiếm phòng họp, không nên tự tung tự tác khi không có mặt hội trưởng.”

Anh ta hỏi tiếp: “Còn gì nữa không?”

“Vẫn còn ạ?” Tôi gãi đầu gãi tai ngơ ngác nhìn anh ta.

Kỷ Nghiêm liếc nhìn hộp mì tôm đã trương phềnh trên mặt bàn, không vui nói: “Ném ngay thứ đồ ăn rác rưởi này đi cho anh.”

“Dạ.” Tôi gật đầu đồng ý, vội bổ sung một câu: “Sau này em sẽ tuyệt đối không ăn những thức ăn rác rưởi ở trong phòng họp nữa.”

“Ở đâu cũng không được ăn.”

Hội trưởng hội học sinh còn quản cả chuyện ăn uống của người ta nữa hay sao?

Bị ánh mắt giận dữ bùng bùng của Kỷ Nghiêm lừ một lúc, tôi vội vã gật đầu: “Tuyệt đối không ăn nữa, ở đâu cũng không ăn nữa, sau này em sẽ kiên quyết nói không với thức ăn rác rưởi.”

Sắc mặt Kỷ Nghiêm rốt cuộc cũng hòa hoãn lại, nhếch miệng cười: “Ngoan, nghe lời lắm.”

Tôi vỗ ngực thở phào một hơi. Thấy Kỷ Nghiêm hình như không giận nữa, tôi rồn rén hỏi: “Hội trưởng, anh nói cái gì cũng đúng hết, nhưng mà có thể để em trộm hết rau quả đã không?” Thấy anh ta chau mày, tôi vội vã khẩn cầu: “Hội trưởng, em đã không còn hứng thú đam mê nào khác nữa rồi! Hội học sinh ai cũng tránh em như tránh dịch, chỉ sợ chuốc họa vào thân, giờ ăn trộm rau trở thành chỗ dựa tinh thần duy nhất để em ở lại hội học sinh. Nếu như anh cảm đoán cả chỗ dựa tinh thần này chắc em ở hội học sinh chẳng còn ý nghĩa nào nữa. Muốn giết muốn mổ tùy anh, duy có trộm rau là em quyết không từ bỏ.” Tôi ngẩng đầu nhắm mắt, bộ dạng thể không bỏ cuộc nếu mục đích không thành.

Kỷ Nghiêm nheo mắt nhìn tôi tựa như đang suy nghĩ điều gì đó, hồi lâu sau mới thấy anh ta chậm rãi mở lời: “Được.”

Tôi sững sờ nhìn Kỷ Nghiêm: có phải tôi nghe nhầm không vậy? Kỷ ác ma mà cũng thỏa hiệp sao? Hai mắt tôi ngập tràn lệ nóng rưng rưng nhìn Kỷ Nghiêm.

Đây chính là ánh hào quang ngày cách mạng thành công, là niềm hân hoan được giải phóng khỏi kiếp đời nô lệ!

Nỗi kích động trào dâng lan tràn khắp mỗi tế bào trên cơ thể của tôi.

Trong lòng dậy sóng, tôi vẫn không quên bất kì một cơ hội nịnh bợ nào. Tôi nói: “Hội trưởng, anh đúng là một nhà lãnh đạo anh minh, anh đã cứu rồi em khỏi tai ương hoạn nạn bằng một nghĩa cử cực kì cao đẹp.”

Ánh mắt Kỷ Nghiêm ngập tràn tiếu ý, anh ta xoa đầu tôi mỉm cười đầy dụ hoặc: “Không những anh để em chơi mà còn nói cho em biết một tài khoản siêu cao cấp nữa kia, em cứ việc trộm bao nhiêu thỏa thích, thế nào?”

Hai mắt tôi tức thì sáng rỡ như sao, tôi kích động reo lên: “Hội trưởng, anh đúng là vị thần trong lòng em đấy! Không, anh còn vĩ đại hơn cả thần linh, sự sùng bái của em đối với anh giống như ...”

“Được rồi được rồi, đừng giở món này ra với anh nữa.” Kỷ Nghiêm xua tay, nhân tiện cầm lấy cuốn sổ tôi dùng để ghi thời gian thu hoạch của từng tài khoản ở bên cạnh máy tính. Vừa nhìn thoáng qua, nụ cười trên mặt Kỷ Nghiêm tắt ngay lập tức: “Em có thời gian rảnh thế này, chắc mọi chuyện của hội chọc sinh sẽ không bị em làm cho rối tinh rối mù lên đâu nhỉ.” Anh ta lúc lắc cuốn sổ trong tay nói: “Anh mà còn phát hiện ra thứ này nữa, đừng nói đến chuyện cho em tài khoản, cả việc trộm rau quả em cũng đừng mơ nữa.”

Trong đầu tôi lúc ấy chỉ còn quanh quẩn câu nói “trộm bao nhiêu thỏa thích” của anh ta, thế nên tôi cười đơn đả gật đầu lia lịa: “Em biết rồi ạ. Lời hội trưởng nói em sẽ ghi nhớ trong lòng, tuyệt đối tuân theo.”

Kể từ khi Kỷ Nghiêm để tôi add cái tài khoản cao cấp của anh ta, lượng tiền vàng của tôi cứ gọi là tăng theo đường thẳng đứng. Sau khi khai khẩn liền hai mảnh ruộng, cuối cùng tôi cũng bắt kịp hoạt động mới của Trang trại, thu được hạt giống cao cấp cực kì quý hiếm — Bé Rau. Để không bỏ lỡ thời gian thu hoạch giống quả quý giá này, tôi còn đặt cả đồng hồ báo thức, ngay cả khi có việc ở ngoài tôi cũng không sợ quên mất thời gian.

Nhưng mà thời gian tính toán có chuẩn đến đâu thì cũng không tránh được những lúc vấp phải chuyện bất ngờ. Khi đồng hồ báo thức điện thoại của tôi hiển thị còn mười phút nữa là đến giờ thu hoạch, đúng lúc đó loa phóng thanh của trường vang lên: “Sau đây xin thông báo, mời toàn thể ban cán sự hội học sinh 12 giờ ba mươi phút đến phòng họp tầng một của trường, cuộc họp rất quan trọng, bắt buộc có mặt đầy đủ, xin đừng đến muộn.”

Tôi ôm điện thoại chạy như điên đến phòng họp của hội học sinh, nghĩ bụng nhất định phải thu hoạch hết nông sản trước khi Kỷ Nghiêm đến. Đẩy toang cánh cửa phòng họp, tôi trở mắt ra nhìn chiếc máy tính duy nhất đã bị chuyển đến phía trước chỗ ngồi của hội trưởng, còn Kỷ Nghiêm thì đang di chuột điều khiển máy tính.

Lòng tôi chùng xuống, vẻ mặt hốt hoảng nhìn Kỷ Nghiêm: “Hội trưởng, sao lại chuyển chỗ máy tính rồi ạ?” Lại còn chuyển đến vị trí gần tôi nhất và nguy hiểm nhất nữa chứ...

Kỷ Nghiêm ngẩng đầu liếc nhìn tôi, tùy ý nói: “Ồ, anh đề nghị nhà trường chuyển qua để tiện sau này dùng máy chiếu.”

Quả là một tên âm hiểm....

Tôi tức quá ngồi phịch xuống ghế.

Kỷ Nghiêm cười nói: “Khá lắm, hôm nay không đến trễ mà còn sớm trước giờ quy định nữa. Em tích cực thế này chắc không phải vội đến trộm rau đấy chứ?”

Nhìn bộ mặt cười giả tạo của anh ta, tôi rùng mình vội vã lắc đầu: “Đâu có, tuyệt đối không có chuyện đó, đúng giờ đúng hẹn là điều mà mỗi thành viên trong hội học sinh nên làm mà.”

“Tốt lắm.” Kỷ Nghiêm hài lòng gật đầu, tiếp tục di chuyển con trỏ chuột.

Chẳng mấy chốc tất cả thành viên hội học sinh đã có mặt đông đủ. Kể từ khi cuộc họp bắt đầu tôi đã không có lòng dạ nào mà lắng nghe, chốc chốc lại cúi đầu xem đồng hồ. Kỷ Nghiêm đứng trên bục tuyên bố những công việc cần chuẩn bị cho tiết mục nào đó, mấy chuyện đại loại như thi đấu, chuyện nghe có vẻ

quan trọng lắm nhưng giờ tôi chỉ quan tâm đến mớ Bế Rau hai phút nữa sẽ chín của mình, cùng với số rau quả sắp chín trong tài khoản Kỷ Nghiêm cho tôi.

Cuộc họp diễn ra sôi nổi, tiếng thảo luận bàn bạc vang lên không ngớt, đám tinh anh khắp không họp ai cũng bảo vệ ý kiến của mình, lời lẽ thao thao bất tuyệt. Tôi đánh bạo mở phiên bản điện thoại di động của “Nông trại thần tiên”, bị kích thay điện thoại không ngờ lại hết điện! Nhìn màn hình điện thoại đen ngòm, tôi khóc ra nước mắt.

“Còn ai muốn phát biểu nữa không?” Kỷ Nghiêm nhìn khắp một lượt quanh phòng họp, ánh mắt dừng lại trên người tôi, thấy bộ dạng ngập ngừng muốn nói của tôi, anh ta khích lệ nhìn tôi cười nói: “Thái Thái, em có lời muốn nói à?”

Tôi lắc đầu nguầy nguậy: “Không, em không dám.”

Anh ta tiếp tục động viên: “Không sao, có ý kiến gì thì cứ mạnh dạn nói ra.”

Tôi ấp úng nói: “Cho em nói thật sao?” Tôi ngại ngùng nhìn đám tinh anh ngồi bên bàn họp.

“Nói đi.” Kỷ Nghiêm cười khê.

Tôi khê gật đầu rồi lại căng thẳng hỏi: “Hội trưởng, anh phải đảm bảo sẽ không tức giận, không nổi đóa, không đánh em thì em mới nói.”

Kỷ Nghiêm sầm mặt, có vẻ mất kiên nhẫn: “Nói mau.”

Tôi nhìn điện thoại, nuốt một ngụm nước miếng, hít sâu một hơi, lấy hết can đảm nói: “Hội trưởng, anh có thể giúp em ăn trộm chôm chôm nhà anh không?”

Tất cả hội viên trong phòng họp chết sốc, kể cả cô nàng ủy viên tuyên truyền tuần trước mới mắng sa sả vào mũi tôi. Cả gian phòng rơi vào một sự tĩnh lặng đến quái dị.

Về mặt Kỷ Nghiêm không chút cảm xúc, chân mày nhướn lên, tôi biết lần này mình chết chắc rồi.

Mặt Kỷ Nghiêm xanh lè, ngữ khí lạnh tanh: “Điền Thái Thái, giỏi lắm, giỏi lắm.”

Tất cả mọi người ai cũng rùng mình cúi đầu xuống, không ai dám nhìn thẳng vào hội trưởng.

Kỷ Nghiêm vẫn giữ bộ mặt vô cảm, khua tay tuyên bố: “Kết quả cuộc họp tuần sau sẽ công bố, giờ giải tán.”

Tất cả mọi người vội cúi đầu lủi thủi đi ra.

Tôi cũng khom lưng nhón chân định chuẩn theo sau đám người kia, chợt nghe có tiếng quát: “Điền Thái Thái, em đứng lại cho anh.”

Mồ hôi vã ra như suối, tôi thấy thiếu quay lại cười khan hai tiếng cực kì thiếu tự nhiên: “Hi hi, hội trưởng ...”

Ánh mắt Kỷ Nghiêm sắc lém nhìn tôi, anh ta ngoắc ngón tay ra hiệu cho tôi lại gần, đoạn trầm giọng nói: “Lại đây.”

Tôi nhích từng bước lại gần Kỷ Nghiêm, mắt liếc nhìn màn hình máy chiếu trước mặt anh ta. Lần này tôi hoàn toàn chết sững. Cả một vườn chôm chôm chín rục! Đây chẳng phải là cái tài khoản siêu cao cấp tôi ngày nhớ đêm mong hay sao? Tôi vạch ngón tay ra đếm, lần này mà trộm chắc phải kiếm được cả mười ngàn đồng vàng.

“Muốn trộm hả?” Kỷ Nghiêm nhìn tôi hỏi.

Gật đầu rồi lại gật đầu, mắt tôi hau háu dán lên màn hình như hổ đói, dường như quên hết những chuyện vừa mới xảy ra. Đúng lúc nước miếng tôi sắp chảy ra ngoài, Kỷ Nghiêm cười khẩy: “Thế thì em nhìn cho rõ đây.” Anh ta đưa tay nhấn vào nút thu hoạch, cả vườn chôm chôm liền bị thu hoạch hết, chỉ còn lại một đồng cây héo úa.

Kỷ Nghiêm ngẩng đầu nhìn tôi lúc ấy đã hoàn toàn ngây ngốc, nhìn tiếp sang chiếc điện thoại tôi để trên bàn, khoe miệng anh ta nhếch lên một nụ cười tà ác: “Không ăn trộm được nên đau khổ lắm đúng không?”

Tôi đã ghen ngào không nói nên lời nữa rồi, bởi vì tôi thấy Kỷ Nghiêm click vào trang trại của tôi, chìa bàn tay về phía những Bé Rau trong ruộng. Tôi không nhẫn nhịn được thêm phút giây nào nữa, hét toáng lên nhào đến ôm lấy tay Kỷ Nghiêm cầu khẩn: “Hội trưởng, em sai rồi, em thề sau này sẽ không bao giờ ăn trộm rau quả trong giờ họp nữa, không bao giờ dám chọc giận anh, em nhất định sẽ chăm chỉ làm việc, bưng trà rót nước chuyện gì cũng không dám qua loa đại khái, anh nói một em quyết không dám cãi hai, anh luôn luôn đúng còn em luôn luôn sai, anh đại nhân đại lượng tha cho Bé Rau của em đi có được không?” Nói đến đây, giọng tôi đã nức nở không thành tiếng.

Kỷ Nghiêm nhìn bộ mặt khóc lóc thảm thiết của tôi, hỏi: “Thật không?”

“Em đảm bảo, em xin thề.”

Đúng giây phút tôi buông tay ra, Kỷ Nghiêm cười khê: “Nhớ lấy những lời hôm nay em đã nói.” Cùng lúc đó, anh ta click vào nút hái quả! Bé Rau của tôi, Bé Rau chăm bón suốt một tuần, phần thưởng cho việc hoàn thành nhiệm vụ trong nháy mắt bị anh ta ăn trộm hết!

Tôi đưa hai tay lên ôm đầu, lệ nóng tuôn trào trên khóe mắt.

Kỷ Nghiêm đưa tay lên véo má tôi, nhếch miệng cười: “Khóc lóc cái gì! Chỉ cần em biểu hiện tốt, anh sẽ cho em mặt mã tài khoản, đến lúc đó em thích trộm thề nào thì cứ việc trộm, sao hả?”

Trên đời mà cũng có chuyện tốt đẹp đến thế sao? Tôi ngẩng lên nhìn anh ta, nheo mắt lại hỏi bằng giọng không sao tin nổi: “Thật không ạ? Hội trưởng, anh không gạt em đấy chứ?”

Kỷ Nghiêm đưa tay xoa nhẹ lên đầu tôi: “Đương nhiên là không gạt em rồi.” Mớ tóc tơ bị vò cho rối tung lên, tôi nhìn dáng người nhàn nhã bảnh bao của Kỷ Nghiêm, lòng chợt hoảng hốt trong tích tắc. Đường như tôi trông thấy khóe miệng anh ta nở nụ cười ảm áp. Giữa buổi chiều hè đầy nắng, ngoài khung cửa sổ tán lá lao xao, sợi dây đàn trong trái tim tôi lần đầu tiên rung lên xao xuyến.

Nhưng tôi không hiểu, không hiểu tại sao sau khi tôi gây ra một loạt những chuyện cực kì mất mặt, Kỷ Nghiêm không những không xé xác phanh thây tôi ra mà còn đối tốt với tôi như thế. Lẽ nào thực sự do quân tử không chấp kẻ tiểu nhân sao? Tôi lắc đầu. Thôi kệ đi, anh ta là ác ma, làm gì có chuyện bỏ qua dễ dàng thế được! Chắc tại bị hành hạ quen rồi, bỗng dưng được anh ta đối tốt khiến tôi thấy bất an vô cùng.

“Nói cậu ngốc chẳng sai tạo nào! Còn có thể là nguyên nhân gì nữa? Anh ta thích cậu chứ sao.” La Lịch Lệ vừa nói vừa đánh chén Hamburger gà.

Tôi choáng váng đến độ phun hết cả coca cola lẫn đá trong miệng ra ngoài, đá vụn rơi xuống cái khay trước mặt La Lịch Lệ, tôi vừa ho sặc sụa vừa xua tay: “Không thể nào, tuyệt đối không thể.” Có cho tôi một trăm lá gan tôi cũng không dám đem mình ra so sánh với Kỷ Nghiêm. Nói anh ta thích tôi, thế thì còn hoang đường hơn cả chuyện tuyên bố chuột nẩy sinh tình cảm với mèo ấy.

La Lịch Lệ khinh bỉ đẩy cái khay ra nói: “Nhìn cậu kia, thật kém cỏi! Nếu không phải nể mặt cậu đã mời tớ ăn KFC, tớ thêm vào quán mở chuyện cón con đó của cậu.”

Gặm hết miếng xương cuối cùng, La Lịch Lệ không quên cầm ống hút gõ lên bàn nhắc nhở: “Còn nữa, đừng tưởng một bữa KFC mà tớ cho qua chuyện ăn trộm đào tiên.”

Nhìn La Lịch Lệ dương dương tự đắc mà lòng tôi ngổn ngang trăm mối. Tôi bắt đầu thấy hối hận vì lời hứa lúc trước của mình. Chuyện này là chuyện quái quỷ gì vậy hả? Bắt tôi xin lỗi đền quà đã đành, lại còn muốn tôi cam tâm tình nguyện cho nó trộm rau nhà mình ba ngày không oán thán. Tất cả những gì tôi làm chỉ để cứu vãn lại tình bạn suýt bị tan tành bởi mấy quả đào tiên hay sao?

Tôi hậm hực hỏi La Lịch Lệ: “Cậu dựa vào đâu mà khẳng định rằng Kỷ Nghiêm thích tớ?”

Cô nàng nói kháy: “Xin cậu đấy, người ta đường đường là hội trưởng hội học sinh, là tiêu điểm trong mắt mọi người, là nhân tài mà các trường đại học trọng điểm đua nhau tranh cướp! Cậu cũng không nghĩ xem, một người như thế tốn bao nhiêu công sức bên cạnh cậu, không phải thích cậu thì còn là gì nữa?”

“Thì ra là thế.” Tôi gạt đầu vờ lờ, vẻ mặt buồn vui lẫn lộn.

La Lịch Lệ nguyền dài: “Cậu khỏi phải giả vờ giả vịt trước mặt tớ! Trong trường có cả đám con gái mong được bám lấy anh ta kia kìa, nếu không phải hội trưởng nhà cậu canh cậu kĩ quá, đám con gái đó tùy tiện một đứa đứng ra cũng đủ kết liễu cậu rồi.” La Lịch Lệ đưa tay lên xoẹt ngang qua cổ.

Thực ra những gì nó nói tôi hiểu hết, nói trắng ra thì tôi làm gì có tư cách được Kỷ Nghiêm thích. Tuy trong lòng vẫn không dám tin rằng Kỷ Nghiêm thích tôi, nhưng trên thực tế miệng tôi đã ngoác ra đến tận mang tai rồi.

Tôi nói: “Dù sao thì tớ thấy chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy đâu.”

La Lịch Lệ vỗ vỗ lên cái bụng căng tròn của mình, ợ hơi một cái: “Nể mặt thái độ thành khẩn nhận lỗi của cậu, tớ dạy cậu một chiêu.”

Tôi hồ nghi hỏi: “Cái gì?”

La Lịch Lệ đảo mắt: “Cậu thử đổi từ bị động sang chủ động xem, tìm một anh chàng nào đó đóng giả làm bạn trai ngày ngày nồng nàn thân mật, từ bên ngoài kích thích anh ta xem anh ta phản ứng thế nào.”

Tôi ngất: “Thôi ạ, bây giờ anh ta lúc nào cũng sa sầm mặt nhìn tớ, cuộc sống của tớ ngày nào cũng thót tim như đóng phim kinh dị đây này. Lúc đầu cũng chính cậu đưa ra chủ ý dọa cho anh ta chạy mất, kết cục đã hại tớ càng thêm thê thảm.” Nhớ đến trò chơi thử thách lòng can đảm hồi trước cùng nụ hôn cháy bỏng kia, tôi lại thấy ngượng chín cả người.

La Lịch Lệ hít mạnh một ngụm coca: “Lúc đó ai mà ngờ được hai người các cậu lại phát triển thành cái dạng này chứ? Nói thật nhé, tớ nằm mơ cũng không dám tin hội trưởng hội học sinh trường trực thuộc có thể thích một con gà mờ như cậu.”

Đúng thế, bởi vì đó vốn là chuyện không tưởng mà, tôi gật đầu đồng ý.

La Lịch Lệ cắn ống hút, nheo mắt nhìn tôi: “Haizz, tớ bảo này Thái Thái, mặt cậu tỉnh bơ thế này chắc không phải là đến giờ vẫn còn tơ tưởng Trần Tử Dật đấy nhé!”

Nghe nó nói vậy, trái tim tôi lại bắt đầu nhói đau. Cúi đầu xuống, tôi vội vã nói lảng sang chuyện khác: “Lần này tớ mất hết mặt mũi rồi, sau này biết sống thế nào trong hội học sinh đây?”

Buông cốc coca trên tay xuống, La Lịch Lệ nghiêm túc nhìn tôi: “Lần này đúng là cậu đã mất mặt đến tận nhà bà ngoại rồi, tớ thấy cậu nên ngoan ngoãn biết điều một thời gian đi.”

Kỷ Nghiêm bây giờ giống hệt như một con sư tử bị đánh thức trong lúc ngủ say, đầy một bụng hỏa khí, vớ phải ai người đó xui xẻo. Ngọn nguồn tội lỗi, tôi chính là đứa dễ gặp nguy hiểm nhất. Tôi thầm quyết định thời gian này sẽ tránh xa anh ta ra.

Trong cái rủi có cái may, gần đây hội học sinh bận rộn chuẩn bị tiết mục văn nghệ cho hội diễn trường cấp ba toàn thành phố, Kỷ Nghiêm vô cùng coi trọng chuyện này, cũng không có thời gian quản mấy chuyện lật vật của tôi. Tính ra thì tuy chức vụ của tôi nhỏ nhưng cũng chỉ có mình Kỷ Nghiêm quản chế được, giờ anh ta đang bù đầu trong một núi công việc, những người khác cho dù có ý kiến này nọ về tôi cũng chỉ đành mắt nhắm mắt mở cho qua. Mặc dù vậy, tôi vẫn biết điều giữ kẽ hơn nhiều lắm.

Thay đổi hẳn phong cách hành xử trước kia, hàng ngày tôi ra vào hội học sinh một cách cực kì im hơi lặng tiếng, không còn dám làm bừa nữa. Duy có một chuyện sét đánh cũng không lay chuyển nổi – đó chính là đi ăn trộm rau quả đúng giờ.

Tiết học cuối cùng của ngày thứ sáu là tiết Ngữ Văn. Thầy dạy Ngữ Văn lại dạy quá giờ rồi. Khi tôi cầm khay thức ăn xông đến canteen trường thì chỉ còn sót lại chút cơm thừa canh cặn. Tâm trạng đang không tốt, lại có kẻ giật bím tóc của tôi, tôi chau mày chuẩn bị quay sang mắng thì trông thấy Triển Từ Dương đang mỉm cười đắc chí: “Nhóc con Thái Thái chưa ăn cơm hả?”

Tôi nguyền anh ta một cái, tay gõ lên khay cơm của mình: “Anh đang xát muối vào vết thương của người khác đấy có biết không?”

Anh ta cười ha hả, kéo tay tôi nói: “Đi, anh mời em ăn cơm, coi như bữa cơm chào mừng em gia nhập hội học sinh.” Tay tôi còn đang cầm khay, cứ thế bị anh ta lôi đi xềnh xệch.

Lúc đi qua sân bóng đá, chúng tôi gặp một đám con trai đánh bóng chuyền. Không biết kẻ nào hô lên một tiếng: “Dương Dương, trưa nay có chơi bóng không?”

Triển Tư Dương cười đáp lại: “Không chơi đâu, tớ đi ăn với một em lớp dưới.”

Một gã con trai khác cười nói: “Dương Dương, cậu chú ý chút ảnh hưởng đi, rốt cuộc thì cậu quen bao nhiêu em lớp dưới hả?”

Triển Tư Dương không tức giận cũng chẳng ngoài đầu, cất tiếng cười sang sảng: “Oan uổng quá. Em này là em lớp dưới của tớ thật, em gái mới vào hội học sinh. Sau này các cậu phải quan tâm đến em ấy một chút đấy.”

Mấy người còn lại bật cười hòa theo: “Cô em lớp dưới nào mà ghê thế nhỉ, lại còn nhờ bọn này quan tâm chăm sóc nữa chứ.”

Tôi và Triển Tư Dương bước đi trong khuôn viên trường, kẻ cao người thấp, một người cười nói hi ha, kẻ kia mặt mày hậm hực, cộng thêm cánh tay anh ta đang kéo tay tôi, còn tôi thì xách theo khay cơm trông vô cùng kì cục. Người ngoài nhìn vào, chúng tôi chẳng khác nào một đôi tình lữ đang giận dỗi nhau, chẳng trách mà bị người ta hiểu nhầm. Thôi vậy, tôi cứ coi như không nghe thấy gì hết cho xong chuyện. Cúi đầu lầm lũi bước đi, trong lòng tôi nghĩ bụng: thằng cha Triển Tư Dương này đúng là một kẻ chuyên nói năng bừa bãi.

Mười lăm phút sau, trong nhà hàng trên phố đồ ăn vặt, tôi mở trừng đôi mắt đỏ quạch do bị ghen tương ốt, hai tay đưa lên miệng quạt lấy quạt để: “Cay quá, nhưng mà món cá hấp ở đây phải nói là chính hiệu! Sao anh biết em thích ăn cay?”

Triển Tư Dương mỉm cười hỏi vặn: “Người có tính nóng nảy lại dễ xúc động sao có thể không thích ăn cay cơ chứ?”

Tôi lườm anh ta: “Anh mời em ăn cơm hay là cố ý đem em ra chọc ngoáy đấy hả?”

Triển Tư Dương cười, tiện tay gấp một miếng cá cho tôi: “Khó khăn lắm anh mới thoát được mớ công việc trong hội học sinh, còn chưa kịp ăn uống gì, lại vừa khéo gặp em nên mới lôi em đi ăn cùng!”

Tôi gặm miếng cá, tức tối kể lể: “Ngay từ đầu đã biết hội học sinh không thích hợp với em, giờ thì sướng rồi, ai nhìn em cũng thấy ngứa mắt, chỉ tại con bé La Lịch Lệ kia, rồi việc rủ rờ vớ vẩn cái gì chứ?”

Anh ta lau miệng nói: “Haizz, đừng có vợ đùa cả năm, ngay từ đầu anh đã rất kì vọng ở em. Vả lại em là do hội trưởng đích thân đưa vào hội, có gì mà phải sợ.”

Tôi bĩu môi: “Người em sợ chính là anh ta đấy.”

Triển Tư Dương bật cười: “Em không biết là chỉ có thể vuốt xuôi lông hổ sao? Em khiến hội trưởng lúng túng trước mặt bao nhiêu người như thế, lấy tính cách của hội trưởng không ném thẳng em ra ngoài cửa sổ đã đủ nhân từ lắm rồi.”

“Hừ, giờ anh nói những điều này thì có tác dụng gì nữa, lúc đó sao anh không nhắc nhở em!” Tôi cầm đũa chọc thật mạnh vào miếng cá.

Triển Tư Dương nở nụ cười rạng rỡ: “Đại tiểu thư ơi, ai mà ngờ được em lại thốt ra một câu kinh thiên địa khốc quỷ thần như thế chứ! Nếu anh cũng lên tiếng nữa thì người xui xẻo sẽ đổi thành anh luôn. Lần trước gặp em ở phòng hồ sơ ấy, anh chẳng qua mới chỉ hỏi một câu em và hội trưởng có quan hệ gì đã bị bắt đi tham gia thi đấu. Anh là người bị hại nặng nề đấy.”

Nghe anh ta nói thế, con tim bị Kỷ ác ma trường kì áp bức của tôi liền cộng hưởng với Triển Tư Dương, tôi không còn bài xích anh ta như trước nữa.

Anh ta chìa tay ra vỗ vai tôi, cười nói: “Nhóc con Thái Thái, sau này đi theo đại ca, đảm bảo em ăn no uống say, tiền đồ vô hạn.”

Tôi cầm đũa, hai mắt sáng như sao, đầu gật liên hồi như gà mổ thóc.

Phía sau lưng vang lên một tiếng bật cười: “Thôi đi, với đầu óc như cậu ấy chắc cũng không có số thắng quan phát tài được đâu, phiền anh quản sao cho cậu ấy bớt gay họa đi là được.”

Quay đầu lại, tôi thấy La Lịch Lệ đang trợn tròn đôi mắt long lanh, đứng sau lưng chúng tôi lắc đầu ngán ngẩm.

Triển Tư Dương hứng thú quan sát cô nàng nhỏ nhắn đáng yêu La Lịch Lệ, bất thành linh bật cười ha hả. Anh ta chỉ vào La Lịch Lệ rồi quay lại hỏi tôi: “Bạn em hả?”

Tôi ngẩn người, gật đầu, giới thiệu hai người với nhau một cách đơn giản gọn nhẹ: “La Lịch Lệ, bạn thân của em. Triển Tư Dương, hội phó hội học sinh.”

La Lịch Lệ cũng không thềm khách sáo, bê một chiếc ghế sang ngồi cùng chúng tôi. Tôi đang định mở miệng thì La Lịch Lệ đã cười hi hi nói: “Thái Thái, cậu lại kiếm đâu ra anh lớp trên nữa đây?”

Triển Tư Dương ngoác miệng cười, cao giọng nói: “Chàng đẹp trai số một của trường ở đây, nếu em muốn, chúng ta có thể nhận họ hàng thân thích, em gái ạ.”

“Xi —” Cả tôi và La Lịch Lệ cùng lúc nguyền rủa một tiếng, rồi ba người lập tức phá ra cười, không khí trong quán vô cùng vui vẻ và thoải mái.

Sau lần đó tôi cũng học khôn ra rồi, hoàn toàn dập hết những ý nghĩ mưu cầu lợi ích riêng trong đầu, bắt đầu cuộc đời học sinh cấp ba vô công rồi nghề của mình. Ở trường, tôi thường xuyên chạy đôn chạy đáo giữa lớp học và hội học sinh, thỉnh thoảng đi đánh chén cùng Triển Tư Dương. Sau khi thân nhau, tôi quen cả mấy anh chàng trong nhóm đánh bóng chuyền, mấy gã đó cũng học theo Triển Tư Dương gọi tôi là “nhóc”.

Ngày qua ngày, chẳng mấy chốc mà một tuần đã hết.

Giữa trưa, mặt trời chói chang tỏa nắng vàng rực rỡ, bóng cây lốm đốm hắt xuống mặt sân, tiếng ve kêu râm ran khiến cho không khí buổi trưa càng thêm lười biếng và thanh thản.

Chiếc loa của trạm phát thanh trường bắt đầu cần mẫn phát ra bản thông báo. Lại là hội học sinh! Tôi đau khổ bò dậy cúi đầu ủ rũ đi lên phòng họp.

Lúc sắp đến phòng họp, tôi gặp ngay Triển Tư Dương đang ôm một quả bóng chuyền từ trong phòng họp đi ra. Gã này đang mặc đồng phục đội bóng của trường, trên cổ còn đeo huy hiệu hội học sinh — chỉ nhìn liếc qua là biết ngay vừa mới đeo lên tạm bợ, tay anh ta còn cầm một chai nước khoáng. Tôi chạy lại gọi anh ta: “Dương Dương, đi đâu đấy? Đi đâu đấy? Anh không họp à?”

Triển Tư Dương nhìn tôi, đoạn mỉm cười vỗ lên trái bóng chuyền trên tay, nháy mắt nói: “Ngày mai đội bóng của trường có trận đấu, buổi trưa phải tập huấn nên cuộc họp hôm nay anh không tham gia được.”

Vừa nghe anh ta nói không cần đi họp, tôi liền chạy lại túm lấy anh ta, giọng vô cùng ngưỡng mộ: “Em đi với, em đi với, anh dẫn em đi cùng đi, em cổ vũ cho các anh! Em không muốn đi họp đâu, chán chết đi được.”

“Điền Thái Thái, em giỏi lắm.” Một giọng nói lạnh tanh xuyên thấu qua sức nóng ba mươi lăm độ khiến toàn thân tôi đông cứng. Tôi cứng ngắc quay người lại vẩy đuôi hết như một chú cún con, nụ cười trên môi trông còn khó coi hơn khóc: “Hội trưởng.”

Ánh mắt Kỷ Nghiêm dừng lại trên cánh tay đang túm lấy Triển Tư Dương của tôi, sa sầm mặt nói: “Em dám trốn họp sao?”

Tôi liều mạng lắc đầu: “Không dám ạ, tuyệt đối không dám.”

Kỷ Nghiêm nheo mắt nhìn tôi chăm chăm, tiếp tục hỏi: “Em thấy chán nên không muốn đến đúng không?”

Giọng nói thong dong điềm tĩnh nhưng chứa đựng cơn giận không gì che đậy nổi. Tôi có cảm giác cái mọng nhỏ của mình có thể đi tong bất cứ lúc nào. Sợ hãi trước uy thế đó, tôi vội vàng buông tay Triển Tư Dương, căng thẳng nói: “Đâu có đâu có. Em chỉ tiện mồm nói thế thôi.”

Dường như cũng cảm nhận được cơn giận tỏa ra từ trên người Kỷ Nghiêm, Triển Tư Dương hảo tâm giải thích: “Hội trưởng, Thái Thái chỉ đùa với em thôi mà.”

Tôi vội vàng a dua phụ họa: “Đúng thế, em đùa với Dương Dương thôi, không định đi thật đâu.”

Chẳng hiểu tại sao sau một hồi giải thích, sắc mặt Kỷ Nghiêm càng thêm khó coi. Anh ta hết nhìn tôi lại nhìn Triển Tư Dương, chân mày hơi nhíu lại, ngữ khí lạnh đến mức không thể lạnh hơn: “Hai người có vẻ thân thiết nhỉ?”

Lại một trận run lập cập, cả tôi và Triển Tư Dương cùng nhau tái mặt. Chưa kịp giải thích đã thấy Kỷ Nghiêm nói: “Điền Thái Thái, em ra đây cho anh.” Ngữ khí ra lệnh bá đạo vô cùng.

Đau khổ nghĩ bụng lần này lại đắc tội Kỷ ác ma rồi đây, tôi rón rén bước đến, cam chịu số phận đứng sau lưng anh ta. Kỷ Nghiêm không thèm liếc nhìn tôi lấy một cái, anh ta nhướn mày nói với Triển Tư Dương lúc ấy vẫn đang đứng ngây tại chỗ: “Lần này đến Bắc Kinh tham dự Olympic Vật Lý toàn quốc, tôi sẽ ghi tên cậu vào danh sách. Cơ hội hiếm có, cậu nhớ biểu hiện cho tốt đấy.”

Câu nói này khiến cho Triển Tư Dương choàng tỉnh, sắc mặt anh ta tái mét kinh ngạc hỏi: “Hội trưởng, lần trước ở vòng thi khu vực chẳng phải đã quyết định để anh đi còn gì?”

Khuôn mặt Kỷ Nghiêm chợt nở một nụ cười như có như không: “Vốn là thế, có điều ...” Đảo mắt nhìn tôi, ánh mắt anh ta thoảng qua một tia xảo quyệt, thản nhiên nói: “Có điều nhà trường cực kì coi trọng tiết mục văn nghệ trong thành phố lần này, thân làm hội trưởng tôi đương nhiên có nghĩa vụ tổ chức ọi người tích cực tham gia. Em nói xem có đúng thể không, Thái Thái?”

Tôi vẫn còn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao, vội vã bước lên nịnh bợ theo phản xạ vô điều kiện, tôi gơ ngón cái gật đầu tán thưởng: “Hội trưởng đại nhân một ngày lo trăm công ngàn việc, không lúc nào là không nghĩ cho nhà trường và các bạn học sinh, hi sinh cái tôi nhỏ bé vì đại cục, khí khái này thật khiến em khâm phục.”

Không đợi Triển Tư Dương kịp có kiến nghị gì, Kỷ Nghiêm kéo tôi vào trong phòng họp. Tôi ngoan ngoãn theo sau anh ta hết như một con thú cưng biết vâng lời. Len lén liếc nhìn Kỷ Nghiêm một cái, thấy vẻ âm u trên mặt anh ta đã tiêu tan, khoe miệng còn nhếch lên một nụ cười thật khê, lòng tôi thầm cảm thán: tâm lý của ác ma quả nhiên không phải là thứ mà người thường có thể đoán ra, huống hồ tên trước mặt này đạo hạnh lại cao như thế, các cụ nói cấm có sai — tránh xa yêu ma, giữ gìn sinh mệnh.

Còn phản kháng nữa thì khác nào muốn chết, tôi vô cùng thức thời ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Kỷ Nghiêm ghi chép lại những điều quan trọng trong cuộc họp. Thừa lúc mọi người không chú ý, tôi còn ngủ gật được một lát. Sau khi tỉnh giấc, cuộc họp vẫn đang tiếp tục diễn ra.

Đúng giây phút tôi lơ đãng, Kỷ Nghiêm quay sang nhìn tôi cười cực kì quái dị: “Chuẩn bị kế hoạch cho tiết mục văn nghệ lần này của trường ta sẽ do Điền Thái Thái phụ trách, tôi đích thân giám sát tiến hành.”

Không khí phòng họp lập tức đông cứng lại, mớ hoa nhựa xanh xanh đỏ đỏ trên bàn trở nên rục rĩ sống động chưa từng có.

Tôi lơ đãng gật đầu, ghi trong sổ: “Cuộc họp kết thúc: Điền Thái Thái chuẩn bị kế hoạch, Kỷ Nghiêm giám sát thực hiện.” Mọi thứ trông có vẻ cực kì hài hòa, nhưng mà ... xét trên tổng thể hình như có chỗ nào đó không được ổn.

Tôi máy móc quay sang hỏi: “Hội trưởng, anh vừa mới nói để em làm gì ấy nhỉ?”

Nụ cười của Kỷ Nghiêm cực kì mê hoặc: “Hoạch định tiết mục lần này sẽ do em phụ trách.”

Bầu không khí còn lạnh hơn lúc này. Tôi lập tức thấu hiểu nỗi khổ sở ngậm bồ hòn làm ngọt của Triển Tư Dương. Là ai từng giáo huấn tôi rằng lạm dụng chức quyền, giả làm việc công lo chuyện riêng sẽ bị ghi lỗi hả? Tôi tức tối nghĩ thầm: bỏ qua câu lạc bộ văn nghệ của hội học sinh, mắc mớ gì lại đổ đúng đầu tôi chứ, thế này thì khác nào muốn làm hỏng chuyện? Vậy mà kẻ trước mặt này chỉ cần khua tay một cái thôi cũng đủ khiến tôi xoay chóng mặt, đến một chữ “không” cũng chẳng có gan kêu.

Tôi cúi đầu hỏi với giọng lí nhí không thể nào nghe nổi: “Hội trưởng, anh có thể chân nhắc đổi người khác được không? Em thực sự không làm được đâu.”

“Không làm được ư?” Kỷ Nghiêm lặp lại câu nói của tôi đầy thâm ý, ánh mắt chuyển sang màn hình máy tính ngay trước mặt — màn hình hiển thị rõ ràng cái tài khoản “Trang trại thần tiên” siêu cao cấp của anh

ta. Trong trang trại là cả một vườn Bé Rau đang kết những trái tươi ngon khiến người ta mê mẩn. Hai mắt tôi lấp lánh.

Kỷ Nghiêm đổi giọng: “Nếu em đã là học trò cưng đặc ý của anh thì cũng nên nhân cơ hội này thể hiện bản thân mình một chút phải không nào.”

Tôi cuống quýt gật đầu: “Em nhất định sẽ biểu hiện thật tốt ạ.” Trong đầu tôi lại vang lên câu nói “trộm bao nhiêu thỏa thích” của Kỷ Nghiêm, mặt tôi cười toe toét, hai mắt hau háu nhìn màn hình, hoàn toàn quên hết sự ngạo nhiên và phần nộ ban đầu.

Về mặt Kỷ Nghiêm lập tức trở nên gian trá, ánh mắt anh ta nhìn tôi ám muội vô cùng. Anh ta nhếch miệng lên: “Vậy thì anh sẽ chờ đợi xem biểu hiện sắp tới của em, Điền Thái Thái.”

Hô hấp hơi đình trệ, tôi ngẩng đầu nhìn Kỷ Nghiêm thất bại nghĩ thầm: lần này mình lại mắc lừa rồi.

Đắc tội Kỷ ác ma xưa nay chưa bao giờ có kết cục tốt đẹp, lần này cũng không phải là ngoại lệ.

Sau khi tan họp, tôi như con chó cụt đuôi cúp tai chạy về lớp học của mình. Nằm bò lên trên bàn học, tôi vò đầu nghĩ: tiết mục văn nghệ không có gì khác ngoài mấy trò hát hò đánh đàn thổi sáo, nó vốn chính là một cuộc thi phong tao giữa các trường với nhau. Tôi chẳng có tài nghệ gì, ngoại trừ ăn ra thì chỉ biết ngủ, chẳng lẽ đi diễn cương thi chắc?

Trong lòng tôi hiện đang đấu tranh dữ dội, La Lịch Lệ đột nhiên vỗ lên vai tôi dừng dừng nói: “Thái Thái, các cậu họp hành thế nào rồi, sao mặt cậu cứ ghệt ra như đi chịu chết vậy?”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn nó, La Lịch Lệ giật bắn mình: “Oa, cậu bị ai đánh à?”

Tôi lắc đầu không hiểu nó nói gì: “Đâu có, sao cậu lại hỏi thế?”

“Hai mắt cậu còn thâm đen hơn cả gấu trúc nữa kìa, trông đáng sợ quá!”

Tôi dụi mắt nói: “Ôi, còn không phải tại hội trường cấm tổ trộm rau quả ở trường khiến tớ chỉ còn nước thức đêm rình quả chín hay sao? Tớ đã phải hẹn đồng hồ báo thức để sáng sớm dậy thu hoạch đấy.”

La Lịch Lệ bĩu môi: “Kể ra cậu cũng đã man thật.”

Tôi hỏi: “Trông rõ đến thế kia à?”

“Phải nói là thâm không nở nhìn ấy chứ.” La Lịch Lệ gật đầu.

Tôi vòng tay lên ôm đầu, ra sức lắc lấy lắc để: “Thôi chết rồi thôi chết, thế nào cũng bị hội trường phát hiện ra! Chả trách anh ta tức giận thế! Sau này tớ biết làm sao đây? Làm sao đây?”

La Lịch Lệ rống lên: “Có đến mức ấy không nàng ơi? Làm gì mà khoa trương thế! Ban ngày ban mặt, cậu diễn kịch cho ai xem đây hả?”

Diễn kịch ư? Đúng rồi! Tôi ngừng lại không lắc nữa, hai mắt mở choàng nhìn La Lịch Lệ, có ánh sáng lóe qua đầu tôi: “Cậu vừa mới nói cái gì ấy nhỉ?”

La Lịch Lệ lườm tôi: “Nói cậu diễn kịch, Mã Cảnh Đào diễn còn không giả tạo bằng cậu.”

Tôi đặt tay lên vai La Lịch Lệ, kích động nói: “La Lịch Lệ, tớ nghĩ ra tiết mục văn nghệ cho trường mình trong hội diễn lần này rồi.”

“Tiết mục gì cơ?”

“Kịch nói.”

Yêu cầu của Kỷ Nghiêm, rồi khát khao cháy bỏng về tài khoản trông đầy những Bé Rau của anh ta đã khiến ột đứa hiệu suất làm việc xưa nay luôn luôn thấp tẹt như tôi đã thức thâu đêm cho ra lò một kịch bản lời thoại, nộp cho Kỷ Nghiêm ngay sáng hôm sau.

Hội trưởng đại nhân đích thân đọc qua một lượt, chau mày nói: “Điền Thái Thái, em muốn làm gì đây?”

Tôi thành thật trả lời: “Hội trưởng, chẳng phải anh muốn em nghĩ tiết mục dự thi sao? Em thấy diễn kịch nói cũng hay đấy chứ, vừa mới mẻ sáng tạo lại thể hiện được tố chất văn hóa của trường mình.”

“Ồ, thế nên em đã viết ra cái kịch bản mới mẻ sáng tạo và đầy tố chất văn hóa này sao?” Kỷ Nghiêm chỉ tay lên dòng đề mục cực kì nổi bật: “Ngoại truyện về công chúa Bạch Tuyết — câu chuyện phía sau mù di ghê độc ác”

Tôi gật đầu: “Những câu chuyện cổ tích ngày xưa chỉ khiến người ta nhìn vào mặt tốt đẹp của vấn đề, thực ra mặt đen tối cũng chưa chắc đã xấu xa như chúng ta vẫn nghĩ.”

Cẩn thận liếc nhìn ánh mắt Kỷ Nghiêm, tôi nuốt nước miếng nói tiếp: “Nếu như tất cả mọi người ai cũng cố định với một lối tư duy sẵn có, vậy tại sao chúng ta không thử mạnh tay lật ngược câu chuyện lại?”

“Vì thế nên sự độc ác của mù di ghê thực ra là bởi tình yêu bà ta dành cho quốc vương?” Kỷ Nghiêm ngắt lời tôi.

Tôi tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Đúng thế, chính vì muốn giành được tình yêu của đức vua nên hoàng hậu mới hi vọng bản thân mình trở thành người đẹp nhất trần đời. Thế nhưng đức vua lại chỉ quan tâm đến cô con gái của người vợ trước, vì quá yêu nên hoàng hậu đã sinh lòng oán hận, cuối cùng bà đã bước lên con đường trở thành mù di ghê độc ác.” Do quá nhập tâm, vẻ mặt tôi trở nên cực kì dữ tợn.

Kỷ Nghiêm liếc nhìn tôi: “Nhảm nhí.”

Tôi vẫn không hề sợ hãi: “Thực ra tình yêu vốn dĩ là như vậy, bất chấp đúng sai, khiến con người ta từ bỏ tất cả, không cần biết kết cục thế nào, cũng không cần tính toán thiệt hơn.”

Một lát sau, ánh mắt Kỷ Nghiêm chợt thoáng qua một ánh nhìn kì lạ. Anh ta buông cuốn kịch bản xuống: “Em nói thử xem sau đó thế nào.”

Tôi ho khẽ một tiếng: “Sau đó, bà hoàng hậu oán hận vì tình đã nghĩ trăm phương ngàn kế tìm cách loại trừ công chúa Bạch Tuyết, cuối cùng sự việc vỡ lở, bà ta bị đức vua ruồng bỏ, bị phản mà chết.”

Kỷ Nghiêm chau mày: “Sáng tạo thì có sáng tạo, nhưng quá điên cuồng rồi, kết cục cũng không có hậu.”

Tôi lắc đầu: “Con người ta khi yêu chính là kẻ điên cuồng, lúc nào cũng phải đoán xem đối phương có thực sự yêu mình hay không, có thể yêu nhiều hơn nữa được không. Phụ nữ ai cũng thế, tuy thích được theo đuổi nhưng cái không có được mới là cái mà họ thèm muốn nhất, khắc cốt ghi tâm nhất.”

Kỷ Nghiêm nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp trước nay chưa từng có, một lúc lâu sau, anh ta nói bằng giọng nghe như tiếng thì thầm: “Thì ra em nghĩ như vậy.”

Cảm nhận được một ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú vào tôi, tôi khẽ ngước lên thì bắt gặp ngay đôi mắt đen sâu thẳm đó, toàn thân tôi chấn động.

Còn chưa để tôi kịp phản ứng gì thì đã nghe thấy anh ta hỏi: “Em thấy ngày thường anh đối xử với em thế nào?”

Tôi ngẩn người, lòng thầm cảm thán: nếu cần lấy một từ ra để hình dung thì đó chính là ngược đãi! Đối sang hai từ: ngược đãi dã man, ngược đãi từ đầu tới chân, từ trong ra ngoài! Trong bụng tuy nghĩ thế nhưng ngoài miệng tôi vẫn đon đả nịnh: “Hội trưởng đối với em tốt lắm, cực kì tốt! Phải nói là tốt quá xá luôn! Em dám khẳng định ngoại trừ bố mẹ em ra, người tốt với em nhất chính là hội trưởng.”

Sau một hồi im lặng, Kỷ Nghiêm nhìn tôi đầy suy tư: “Ồ, thì ra trước kia anh đã dùng sai phương pháp.”

Khi tôi còn chưa hiểu mô tê át giáp gì đã thấy anh ta ném cuốn kịch bản lên người mình, nghiêm giọng nói: “Mang về sửa lại từ đầu cho anh, đến khi anh hài lòng mới thôi.”

Sao nói trở mặt là trở mặt ngay được thế?

Tôi kêu khóc: “Hội trưởng, em thức suốt đêm viết cái này đây.”

“Bảo em sửa lại thì cứ thế mà làm.” Kỷ Nghiêm lạnh lùng nhắc lại.

Ngẩn ngơ đứng đó, tôi thực sự không sao hiểu nổi mới vừa rồi đang yên đang lành, tự nhiên lại đắc tội anh ta.

Trước sự đe dọa của ác ma, tôi đành cầm bản thảo quay lưng chuẩn bị đi về.

Đột nhiên Kỷ Nghiêm gọi: “Đợi đã.” Sau khi tôi quay đầu lại, Kỷ Nghiêm nở một nụ cười đầy thâm ý: “Vỡ kịch lần này sẽ do em diễn vai hoàng hậu.”

Ngay lập tức, tôi nhận ra mình lại lấy gậy ông đập lưng ông. Lần trước là đập vào bên trái, còn lần này thì đổi sang bên phải. Giờ thì sướng rồi, chưa đầy một tháng tôi đã bị chơi cho thành tàn phế ...

Cảm giác bất cam trào dâng khắp trong tim, tôi bực bội dẫu môi lên hoành hợc: “Muốn em diễn bà hoàng hậu độc ác cũng được thôi, trừ phi anh diễn đực vua.”

Khóe miệng Kỷ Nghiêm nở một nụ cười thật khê, không thêm suy nghĩ, gần như trong tích tắc anh ta đáp lại ngay: “Ha ha, được.”

5. Chương 5

Trợn mắt nhìn bộ dạng mỉm cười triu mến của Kỷ Nghiêm, tôi cảm thấy mắt mình sắp rớt ra ngoài, ấp úng nói: “Anh ... anh bằng lòng diễn đức vua thật sao?”

“Đúng thế. Cho nên em hãy đi sửa kịch bản ngay lập tức cho anh, anh muốn ngày mai được nhìn bản cuối cùng khiến anh mãn ý.” Nói rồi anh ta quay lưng đi thẳng.

Cầm bản thảo trong tay, mãi một lúc lâu sau nét mặt tôi vẫn còn trong trạng thái ngạc nhiên tột độ.

Thời gian một ngày có hạn, sau khi tan học về nhà, tôi ngồi trước màn hình máy tính tra cứu tài liệu, sửa chữa nội dung, bận rộn bù đầu cho đến tận khuya. May mà sự cố gắng của tôi cuối cùng cũng không uổng phí, nhìn kịch bản sau khi sửa chữa, Kỷ Nghiêm rốt cuộc đã gật đầu: “Tạm được, ngày mai bắt đầu casting tìm diễn viên.”

Ác ma sai bảo người ta không để cho người ta kịp thở nữa ... tôi nghiêng rằng nghiêng lợi thậm nguyện rửa anh ta từ trên xuống dưới một hồi rồi cầm bản thảo ra đi, nước mắt chan hòa.

Thực ra lúc đầu tôi muốn diễn kịch nói chỉ đơn thuần vì thấy hay ho, ai mà biết được khi làm thật nó lại phức tạp thế này. Sớm biết một mình tôi phải kiêm luôn cả biên kịch, casting, diễn viên chính, có đánh chết tôi cũng không đề nghị diễn kịch cọt gì hết!

May mà trường điểm vốn là một nơi đầy rẫy nhân tài, lại thêm danh nghĩa của hội học sinh nên công cuộc tuyển chọn diễn viên có thể coi là thuận buồm xuôi gió. Tôi chạy đôn chạy đáo túi bụi suốt mấy ngày, về cơ bản tất cả diễn viên đều đã lựa chọn xong xuôi.

Nhà trường có đồng ý cho chúng tôi mượn hội trường lớn trong nhà làm nơi tập kịch, từ đó có thể thấy được mức độ coi trọng của trường đối với hội diễn lần này lớn thế nào.

Tranh thủ thời gian rảnh giữa trưa, cuối cùng tôi cũng được nghỉ ngơi chốc lát. Ngồi phịch giữa hội trường, vừa mới thở ra được mấy hơi phía sau lưng bỗng có người đưa tay vò đầu tôi lạo xạo. Khỏi cần nhìn tôi cũng biết đó là ai, vội vàng quay lại cười nịnh bợ: “Hội trưởng.”

Kỷ Nghiêm khê gật đầu, ngữ khí hòa ái một hiềm thấy: “Thái Thái, thực ra em làm việc thường không để tâm để trí, không thúc ép em là em không chịu tiến lên, em thấy chưa, giờ chẳng phải em đã làm tốt thế còn gì.”

Có câu vết thương đã lành thì cũng quên cả đón đau, lòng hư vinh của tôi tức thì trỗi dậy. Tôi gật đầu lia lịa: “Hội trưởng nói đúng lắm, sau này em nhất định sẽ tiếp tục cố gắng, tích cực phát huy tinh thần lùa vịt về chuồng.”

“Lùa vịt về chuồng?” Kỷ Nghiêm chau mày hỏi.

Tôi vội vã chữa lời: “À không, là tinh thần tích cực hướng về phía trước.”

Kỷ Nghiêm nhìn tôi, gật đầu đoạn hỏi: “Chưa ăn cơm đúng không?”

Tôi sững người, không nhận ra ngữ khí của Kỷ Nghiêm là câu nghi vấn chứ không phải câu trần thuật, vội bước lên nịnh bợ theo phản xạ: “Hội trưởng vì hội học sinh mà quên ăn quên ngủ, em đi mua cơm cho anh ngay đây ạ.” Hình như anh ta còn định nói điều gì đó nữa, tôi cướp lời nói trước, hai mắt lấp lánh như sao:

“Sức khỏe của hội trưởng vô cùng quan trọng, nhất là trong thời khắc mấu chốt này, vì thế mấy chuyện lật vật như mua thức ăn cứ giao cho em là được.”

Kỷ Nghiêm hơi khựng lại, hỏi tôi: “Em rất quan tâm đến sức khỏe của anh sao?”

Tôi tiếp tục nắm lấy cơ hội nịnh đầm: “Đương nhiên rồi, hội trưởng mà không khỏe sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến chất lượng vở kịch do mọi người cùng diễn xuất, mà vở kịch có thành công hay không có liên quan đến vinh dự của cả trường, nhà trường mà truy cứu ra, em sẽ là đứa đầu tiên bị phạt. Vì thế em nhất định phải chăm sóc thật chu đáo cho sức khỏe của hội trưởng.”

Tôi đỏ mặt nhìn nụ cười hài lòng trên khuôn mặt Kỷ Nghiêm, lòng vui như mở hội. Tôi lướt nhanh ra ngoài như một làn khói, chẳng đến nửa giờ sau tôi đã xách túi lớn túi nhỏ quay về đến hội trường. Kỷ Nghiêm nhắm mắt tựa một tay lên trán, có vẻ như đang thư giãn. Có điều thấp thoáng giữa chân mày anh ta là mấy phần tiều tụy. Nhìn kỹ hơn chút nữa, anh ta gầy đi không ít. Trong lòng tôi bỗng dấy lên một cảm xúc lạ lùng.

Tôi bất chợt thấy không nỡ lòng cắt ngang giây phút nghỉ ngơi hiếm có của anh ta, cho dù chỉ là mấy phút đồng hồ ngắn ngủi. Tôi khê khàng đặt tất cả những hộp đồ ăn lên bàn, đang định rời đi thì nghe thấy tiếng Kỷ Nghiêm: “Em đi đâu đấy?”

Tôi chậm rãi quay đầu lại, phát hiện Kỷ Nghiêm đã mở mắt ra từ lúc nào, thần thái trên mặt đã khôi phục lại.

“Chẳng phải em nói ăn cơm sao?”

Ngoài cửa sổ trời yên gió lặng, lá cây vắng gió im lìm, chỉ cần ngược mắt nhìn lên là bắt gặp ngay một khoảng không bao la trắng xóa. Không khí buổi trưa khiến tôi cảm thấy ánh mắt Kỷ Nghiêm nhìn mình sao mà nóng bỏng. Tôi cúi đầu khê nói: “Hội trưởng, trông anh có vẻ mệt nên em định lát nữa sẽ quay lại gọi anh dậy ăn cơm.”

Anh ta tế nhị vẫy tay với tôi: “Lại đây, Thái Thái, em ăn cùng với anh.”

Do dự trong giây lát, cuối cùng tôi vẫn ngoan ngoãn nghe lời bước đến. Kỷ Nghiêm mở hết các hộp đồ ăn, tôi ngồi xuống đối diện anh ta, hai mắt nhìn Kỷ Nghiêm đầy trông đợi.

Mãi mà không thấy Kỷ Nghiêm động đũa.

Chẳng lẽ anh ta chê thức ăn tôi mua khó nuốt hay sao? Tôi nơm nớp hỏi: “Hội trưởng, có phải chỗ thức ăn này không hợp khẩu vị của anh không?”

Anh ta chỉ vào thịt bò khô, cá chua cay, đậu hũ ma bà, đoạn ngắt đầu hỏi tôi: “Đây đều là những món em thích ăn sao?”

Vì Kỷ Nghiêm không nói anh ta muốn ăn gì nên tôi cứ mua theo những món mình thích, dù sao thì nếu anh ta không ăn đã có tôi ăn, không đến nỗi lãng phí. Tôi gặt đầu, rón rén mở một chiếc bát đậy kín: “Hội trưởng, em còn mua riêng canh cho anh nữa đây này.”

Kỷ Nghiêm nhìn tôi thật sâu, ánh mắt dường như đượm một tầng sương mù không tán.

Trái tim tôi bỗng hoảng hốt mà không hiểu tại sao.

Kỷ Nghiêm thoáng chau mày nhưng không nói gì thêm nữa, chỉ bảo: “Ăn cơm thôi.”

Anh ta tùy ý gắp một miếng thức ăn đưa lên miệng nhai thật khê. Trong một tíc tắc, dường như tôi thấy trên mặt anh ta thoáng qua một tia thống khổ. Sợ anh ta bất thành linh phát hỏa, tôi vội vã cúi đầu. Dù sao tôi ăn cũng thấy khá ngon mà, bận suốt cả buổi sáng, đúng là đói thật. Thế là tôi không thèm để ý anh ta nữa, lao vào đánh chén cho thỏa thích.

Đến khi tôi ăn no căng bụng mới phát hiện ra gần ấy thức ăn phần lớn toàn một mình tôi ăn, Kỷ Nghiêm ăn rất ít. Tôi ngược lên nhìn anh ta, anh ta đang uống nước canh, mặt mày tái nhợt. Mới uống được hai ngụm anh ta đã ho sặc sụa, tôi vội vàng bước đến vỗ lưng cho anh ta, lo lắng hỏi: “Hội trưởng, sao anh uống nhanh như vậy chứ? Anh có sao không?”

Cơn ho nhẹ xuống, mồ hôi lạnh trên trán túa ra, anh ta ngồi im bất động nhìn tôi, nghiêng răng nghiêng lợi: “Đây là canh gì?”

Tôi thấp giọng đáp: “Canh cá chua cay ạ.”

“Cái gì?” Sắc mặt Kỷ Nghiêm càng thêm khó coi, anh ta bỗng đứng đứng dậy, tay chậm chậm đưa đến mặt tôi, mỗi lúc một gần.

Anh ta ... anh ta định làm gì đây? Muốn hôn tôi sao? Tôi nín thở ngồi im bất động, hai mắt nhắm nghiền, rồi bịch một tiếng, tôi mở mắt ra và thấy Kỷ Nghiêm đã ngã gục xuống sàn. Tôi hoảng hốt gọi to: “Hội ... hội trưởng, anh sao thế?”

Đầu óc tôi lập tức rối tung rối mù, tôi vừa lo vừa sợ. May mà gặp được mấy bạn học đi qua hội trường, dưới sự giúp đỡ của cả đám, Kỷ Nghiêm rốt cuộc cũng được đưa đi đến phòng y tế.

Thấy bác sỹ đã khám xong xuôi, tôi lập tức xông lên ôm lấy tay bác sỹ: “Bác sỹ ơi, cứu hội trưởng của chúng cháu với! Nếu anh ta chết cháu cũng không sống được nữa đâu, nhất định anh ta có làm ma cũng sẽ không buông tha cho cháu.”

Mặt bác sỹ co giật một hồi, nói: “Không nghiêm trọng đến mức đó đâu, cậu ấy chỉ tạm thời bị shock chút thôi.”

Thì ra không chết được ... lúc bấy giờ tôi mới yên tâm, thế là lại hỏi: “Nếu không nghiêm trọng thì tại sao hội trưởng của chúng cháu vẫn chưa tỉnh lại? Rốt cuộc anh ta bị bệnh gì vậy ạ?”

Bác sỹ đau đầu nhìn tôi nói: “Viêm dạ dày cấp tính, cậu bạn này bị ngất do ăn phải đồ ăn kích thích, cần phải truyền dịch.”

Viêm dạ dày cấp tính Tôi bừng tỉnh tức thì: toi rồi! Toi rồi! Lần này tôi không chết thì cũng bị lột một lớp da!

Khi anh ta tỉnh lại phát hiện ra mình bị khiêng đến phòng y tế trong bộ dạng cực kì bê bối, mà cội nguồn tai họa lại chính là tôi Tôi không kìm được rùng mình một chập. Đáng sợ quá đi mất! Tôi chẳng dám ở lại đợi Kỷ Nghiêm tỉnh lại, vội vàng chuồn ra khỏi phòng y tế.

Ngày hôm sau khi tôi hoàn toàn bình tĩnh lại thì đã không còn dùng khí, càng không có mặt mũi nào đến gặp Kỷ Nghiêm.

Tôi cố tình lớn vồn quanh khu nhà có phòng y tế nhưng không dám lại gần. Hội trưởng hôm nay vẫn phải đến truyền dịch sao? Tôi nghĩ bụng, trốn sau một gốc cây to nhìn từ xa một chốc rồi sẽ chạy, ai ngờ bị người ta gọi lại: “Thái Thái, em lên lên lút lút trốn ở đây làm gì thế?”

Tôi cứng đờ hết cả người, không biết nên giấu mặt vào đâu cho đỡ ngượng.

Có tật giật mình, tôi quay đầu lại thấy Triển Tư Dương đang nhìn tôi đầy trêu chọc.

Ngẩn ngơ một thoáng tôi mới tỉnh ngộ ra, liền hét to một tiếng: “Dương Dương, anh về rồi à?”

Triển Tư Dương dứt tay vào túi quần, cười nói: “Ừ, Bắc Kinh vốn không phải là chỗ thích hợp với anh, anh định về ngay khi cuộc thi kết thúc, không ngờ lại gặp một người anh em về nước nên mới kéo dài thêm một ngày. Anh vừa về đã nghe tin hội trưởng nằm viện, nhóc con Thái Thái đúng là càng lúc càng lợi hại rồi.”

Tôi không hiểu anh ta nói gì, thế nên ngẩng đầu hỏi tiếp: “Anh nói hội trưởng hiện không ở trong phòng y tế truyền dịch mà đã nằm viện sao?”

Triển Tư Dương lắc đầu: “Không nằm viện mà được à? Dạ dày hội trưởng mắc cảm, vốn đã phải kiêng ăn mấy món chua cay, lần này coi như gục hẳn dưới tay em rồi. Ha, người mạnh mẽ đến mấy cũng có khắc tinh, đúng là một vật hàng một vật.”

Hả? Té ra hội trưởng không thể ăn cay sao? Thế mà tôi hoàn toàn không để ý! Chả trách hồi hè dạy phụ đạo cho tôi, mỗi lần tôi giúp anh ta mua đồ ăn sáng, anh ta đều nhắc đi nhắc lại bữa sáng ăn ngọt không ăn cay, tôi còn tưởng anh ta cố ý làm khó tôi nữa chứ! Ừm, nghĩ kỹ lại thì những lúc ở lại nhà tôi ăn cơm, anh ta đều cố lựa gắp những món thanh đạm ít cay.

Nói như vậy, lần này Kỷ Nghiêm bị viêm dạ dày cấp tính là nhờ “công lao” của tôi rồi. Có lòng tốt mà lại làm hỏng chuyện đã đành, có khi còn phải đền tiền viện phí nữa ấy chứ ... càng nghĩ càng thấy gay go, mắt tôi đỏ lên, cầm đầu bỏ chạy.

“Em đi đâu đấy?” Triển Tư Dương gọi với theo.

Tôi quay đầu, khóc không ra nước mắt: “Tranh thủ giờ giải lao giữa trưa, em phải đeo gông đi nhận tội đây.”

Triển Tư Dương ngăn người rồi bật cười ha hả: “Được rồi, dù sao thì đạo này hội học sinh cũng không nhiều việc lắm, chiều nay anh xin phép hộ em, em không cần về vội đâu.”

Tôi cảm kích nhìn Triển Tư Dương, đang chuẩn bị đi thì lại bị anh ta gọi: “Thái Thái.”

Tôi quay đầu: “Có chuyện gì không?”

Thu hồi lại nụ cười, khuôn mặt Triển Tư Dương xuất hiện vẻ nghiêm túc hiếm thấy: “Lần trước lúc đi ăn cá hấp ấy, cô bạn của em tên là gì nhỉ?”

Tôi dừng bước nghĩ một lát rồi hỏi lại: “Anh nói La Lịch Lệ hả?”

Anh ta cúi đầu cười: “Ồ, không còn chuyện gì nữa, em mau đi thăm hội trưởng đi, anh ấy ở phòng bệnh số 418 bệnh viện Nhân Dân đó.”

Chả hơi đâu mà để ý đến anh ta nữa, tôi chạy vọt ra khỏi cổng trường.

Triển Tư Dương gửi tin nhắn nói rằng đã xin phép cho tôi, giờ thì tôi chẳng phải e dè điều gì nữa, về nhà nấu một nồi cháo trắng đựng trong hộp giữ nhiệt rồi mới bắt xe đến bệnh viện.

Nhưng khi đứng trước tòa nhà trắng xóa của bệnh viện Nhân Dân, tôi lại do dự suốt một tiếng đồng hồ rồi mới nhả nha đến trước cửa phòng bệnh số 428. Tôi đi đi lại lại trước cửa, hành lang vắng vẻ và yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân tôi vang vọng. Đang băn khoăn không biết có nên đẩy cửa bước vào hay không, bất thành lình có ai đó vỗ vai tôi. Tôi quay đầu lại, cô y tá hảo tâm nhắc nhở: “Bạn ơi, nhà vệ sinh ở bên tay trái ấy.”

Tôi toát mồ hôi hột, tay giơ cặp lồng cháo lên cao giải thích: “Chị y tá ơi, em đến thăm bệnh nhân mà.”

Cô y tá nghe tôi nói đến thăm người bệnh thì lấy làm quái dị: “Em đang tìm phòng nào?”

“428” Tôi lí nhí.

Về nghi ngờ trong mắt cô y tá càng thêm nồng đậm, chỉ tay lên phòng bệnh kế bên: “Đây chính là phòng 428 mà.”

Tôi gượng cười mấy tiếng: “Vâng, chính là phòng này. Ha ha ha, thì ra nó ở đây.” Nói xong tôi liền đẩy cửa bước vào.

Khép cửa lại, tôi đưa tay lau mồ hôi trán, nụ cười giả tạo trên mặt cũng biến mất luôn.

“Em đến rồi.” Giọng nói lạnh lùng của Kỷ Nghiêm vang lên rõ ràng và mạch lạc khiến tôi không kịp đề phòng, cứ như thể anh ta đã sớm biết rằng tôi sẽ đến.

Tôi phát hiện ra không ngờ mình rất nhớ giọng nói của anh ta....

Nghe giọng anh ta có vẻ không hề tức giận, thế nên nỗi sợ hãi trong lòng tôi nhanh chóng được thay thế bởi một niềm vui sướng.

Tôi cười hi hi nói: “Hội trưởng.”

Trên đời này hiếm có người nào mặc quần áo bệnh nhân mà vẫn đẹp trai được như Kỷ Nghiêm. Chiếc áo kẻ sọc dọc rộng rãi càng làm nổi bật khuôn mặt vốn đã trắng trẻo gầy gò. Anh ta đứng tựa lưng bên cửa sổ, quay đầu lại, vẻ mặt tuy vẫn còn nét mệt mỏi sau trận ốm nhưng thần tình thì đã nhẹ nhõm hơn đôi chút.

Liếc nhìn tôi một cái, anh ta chỉ vào chiếc cặp lồng giữ nhiệt tôi đang cầm trên tay: “Cái gì đây?”

Tôi cẩn thận đặt chiếc cặp lồng lên trên nóc tủ cạnh giường, hào hứng như đang khoe của báu. Tôi dùng giọng thành khẩn hết cỡ để nói lời xin lỗi Kỷ Nghiêm: “Kỷ Nghiêm, em không biết chuyện dạ dày anh bị mắc cảm, lần này hại anh bị ốm, trách nhiệm của em chiếm tới tám phần...”

Tôi còn chưa nói xong đã bị Kỷ Nghiêm cắt ngang: “Còn hai phần nữa thì sao?”

Tôi do dự chốc lát nhưng vẫn nói: “Anh không chịu nói dạ dày mình mắc cảm, chỉ bảo em là bữa sáng ăn đồ ngọt, thế thì làm sao em biết anh không ăn được cay? Hơn nữa nếu như anh không ăn được thì anh hoàn toàn có thể không ăn những thứ hôm đó em mua về. Vì thế ...cũng không thể trút hết trách nhiệm lên đầu em được.”

Anh ta nhếch mép nói: “Vậy sao? Vậy ra ý em muốn nói anh ra nông nổi này hoàn toàn là do tự chuốc lấy?”

Tôi bỗng dưng thấy mình hơi có khuynh hướng mua rắc rối vào thân, vội lắc đầu nói: “Không phải đâu, đương nhiên là không phải.”

Kỷ Nghiêm nhướn mày hỏi: “Thế mục đích đến đây của em là gì?”

Vòng vo một hồi cuối cùng vẫn quay về chủ đề chính, tôi đáp: “Em đến để xin lỗi. Em biết hiện giờ dạ dày của hội trưởng chắc chắn đang rất yếu, chỉ có thể ăn những thứ dạng lỏng, vì thế nên em đã về nhà nấu cháo trắng mang đến.” Nói rồi tôi mở nắp cặp lồng ra.

Nhìn làn khói trắng mờ từ trong cặp lồng bốc lên, vẻ mặt Kỷ Nghiêm thoáng qua một tia kinh ngạc, hỏi: “Em biết nấu cháo sao?”

Tôi đắc ý cười: “Đương nhiên, em để lửa nhỏ ninh từ từ cho nhừ đấy, cứ kì mềm luôn.”

Cơn gió nhẹ nhàng thổi bay tấm rèm cửa sổ bên cạnh chúng tôi, tấm rèm chốc chốc lại gợn lên từng làn sóng.

Tôi múc cháo ra một chiếc bát con, trong phòng lập tức thoảng thoảng mùi cháo thơm dịu nhẹ, mùi cháo thơm cùng với nụ cười khe khẽ nở trên môi Kỷ Nghiêm như hòa tan ra trong không khí thành một làn hương ngọt ngào thanh mát.

Khóe miệng Kỷ Nghiêm nhếch lên thành một đường cong hoàn mỹ: “Ngửi cũng ngon đấy chứ.”

Tôi bỗng dưng thấy luống cuống tay chân, ánh mắt liếc qua liếc lại, cổ gãi vờ trấn tĩnh nói: “Hội trưởng, anh có đá em khỏi hội học sinh, không cho phép em tiếp tục trộm rau quả nữa vì chuyện lần này không?” Thực ra tôi còn muốn hỏi vấn đề tiền y được phí, nhưng trong giây phút nhìn vào ánh mắt anh ta, tôi đã nuốt hết những lời này lại.

Ánh mắt anh vẫn sâu thẳm hết như một chiếc đầm lầy, chỉ có điều nơi đáy mắt lấp lánh một thứ hào quang kì lạ. Anh ta nói với giọng cực kì khẳng định: “Không đâu.”

Mắt tôi đỏ lên: “Thật chứ?” Anh ta có thể buông tha cho tôi dễ dàng đến thế sao? Tôi không dám tin vào tai mình nữa.

Anh ta vẫn giữ nụ cười trang nhã: “Thật.”

Nỗi kích động trong lòng không sao che giấu được, hai mắt tôi ngời sáng tiếp tục hỏi thêm: “Thế anh không tức giận sao?”

“Anh tức giận khi nào chứ?” Sắc mặt Kỷ Nghiêm hơi biến đổi.

Tôi bắt đầu được voi đòi tiên: “Thế có nghĩa là từ nay về sau em sẽ không còn phải đắm chìm trong ăn năn day dứt nữa đúng không?”

Kỷ Nghiêm nhần nha húp một miếng cháo, cười khe nói: “Không cần, mỗi ngày em bồi thường cho anh một chút là được.”

Miệng tôi giật giật, yếu ớt kêu: “Hội trưởng ...”

“Đây là em nợ anh. Em có ý kiến gì sao?” Kỷ Nghiêm ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt lấp lánh.

Tôi cúi đầu cam chịu, thở dài: “Được, coi như em nợ anh một lần.”

Giây phút ấy, cuối cùng trên mặt Kỷ Nghiêm cũng xuất hiện vẻ nhẹ nhõm, anh ta nghiêm túc nghĩ ngợi một hồi rồi nói: “Sai rồi, em không chỉ nợ anh có một lần thôi đâu.”

Tôi ngẩn người: “Hả?”

Anh ta nhếch miệng cười: “Lúc chơi trò thử thách lòng can đảm em đã hôn trộm anh, lần đó anh còn chưa tính sổ với em đâu đấy. Với cả ...”

Mặt tôi đỏ bừng đến tận mang tai, vội vã kêu lên: “Em biết rồi, anh bảo gì em sẽ làm cái đó.”

Kỷ Nghiêm vừa cười vừa ăn hết cả bát cháo trắng.

Tôi lặng lẽ ngắm Kỷ Nghiêm bình tĩnh ăn cháo, nhân tiện nguyên rửa mớ cháo anh ta húp sẽ biến thành thuốc độc thủng ruột gan.

Ngồi thêm lúc nữa, tôi cúi đầu nhìn đồng hồ, giờ này ở trường có lẽ cũng đã san tiết thứ hai.

Kỷ Nghiêm thấy bộ dạng tôi cứ như hồn lìa khỏi xác, liền lên tiếng nói: “Em có chuyện gì à?”

Tôi gật đầu đáp với vẻ tâm sự trùng trùng: “Hôm nay vốn định tập kịch, nhưng hội trưởng giờ lại đang nằm viện chiến đấu với bệnh tật, làm sao em nỡ bỏ anh lại một mình ở nơi nồng nặc mùi thuốc tiêu độc thế này!”

Kỷ Nghiêm không bình luận gì về những lời trung thành son sắt của tôi, anh ta không vui nói: “Em về trước đi.”

Đuổi tôi đi sao? Tôi kích động nhìn Kỷ Nghiêm: “Hội trưởng, anh thực sự không cần em chăm sóc ư?”

Anh ta hờ hững nói: “Không cần.”

Nhận được câu trả lời của anh ta, tôi cố hết sức để tâm trạng vui mừng không bộc lộ ra ngoài, tôi bước chân ra khỏi cửa với vẻ mặt âm trầm nhưng trong lòng thì vui phơi phới.

Tay tôi vừa chạm tới nắm đấm cửa thì giọng nói của Kỷ Nghiêm đã vang lên sau lưng: “Đợi một lát.”

Lẽ nào anh ta hối hận rồi? Tôi thất vọng quay đầu, bắt gặp nụ cười mới nở trên mặt anh ta: “Hội trưởng đại nhân, anh còn sai bảo gì nữa không ạ?”

“Em nhớ ngày nào cũng phải đến phục vụ anh đấy.” Anh ta cười cực kì âm hiểm, chữ cuối cùng còn kéo lê dài thật là dài, ngập tràn ám muội.

Tôi vòng tay ôm lấy ngực mình, kinh hoảng nói: “Em sẽ không bán thân thể của mình đâu.”

Mặt Kỷ Nghiêm tối sầm, khinh bỉ liếc nhìn tôi: “Ai thèm thân thể của em! Anh nói bồi thường là muốn em hằng ngày sau khi bắt học đến báo cáo tình hình tập kịch, những chuyện anh giao phó em cũng phải nhanh chóng hoàn thành cho đến khi anh ra viện, đã hiểu chưa hả?”

Vì bị anh ta sai bảo quen rồi nên tôi gật đầu không chút dị nghị.

Anh ta xua tay: “Được rồi, em ra đi.”

Tôi nhanh chóng chuồn ra khỏi tòa nhà bệnh viện, một tay đưa lên chắn ánh nắng mặt trời chói mắt.

Lau mồ hôi, lúc ấy tôi mới choàng tỉnh ngộ ra: quả nhiên, tôi vẫn không thể nào thoát nổi kiếp đời nô lệ ...

Trời nóng quá, tôi đội nắng đi đến trạm xe bus, đầu óc quay cuồng, hai mắt không mở ra được nữa. Dòng người ngược xuôi bắt tận, rồi những luồng xe cộ đan xen, giữa những tiếng ồn ào huyền ảo, chân tôi bước lằng lằng như đạp lên mây vậy, không có lấy một chút cảm giác chân thực. Một giây trước khi chiếc xe bus tuyến 112 đi đến cổng trường dừng ở bên, tôi trông thấy ở bên kia đường một dáng người thân quen đang tiến vào bệnh viện.

Trần Tử Dật sao?

Lưng anh đeo chiếc ba lô Nike màu đen sẫm, cái đầu khê lắc lư, mái tóc nâu hạt dẻ phản xạ ra một thứ ánh sáng tự nhiên, rực rỡ. Chắc do chơi bóng nên làn da trắng trẻo đã trở nên ngăm đen, thế nhưng cả người anh ấy vẫn phóng khoáng và bất kham như cũ. Dưới ánh mặt trời chói lọi, chai coca mát lạnh trong tay anh ấy tỏa ra ánh sáng màu u lam, giống hệt như mặt biển bao la dưới bầu trời trong xanh đầy nắng.

Trái tim tôi lạnh dần từng chút một, lòng bàn tay không ngờ cũng lạnh băng.

Ánh mắt tôi nhìn theo bóng lưng thẳng tắp kia từ đầu tới cuối, cho đến tận khi anh đi mỗi lúc một xa. Chiếc xe bus đỗ xích trước mặt tôi trong giây lát, bóng dáng chàng thiếu niên trong kí ức của tôi theo đó liền mất hút.

Những tán cây đại thụ ven đường uể oải đung đưa, mặt đất khô rang bốc lên một luồng hơi nóng cháy. Ngẩng lên nhìn trời, tôi có cảm giác cả người mình cứ lâng lâng, trái tim hình như quặn đau một thoáng. Tôi nhắm mắt rồi lại mở mắt ra, trước mặt chỉ còn cảm giác trắng xóa một màu, quay cuồng chóng mặt.

Lắc đầu thật mạnh, tôi nhảy lên chiếc xe bus đang chuẩn bị tiếp tục lên đường. Giây phút cánh cửa xe khép lại, tôi vô thức ngoái đầu liếc nhìn về phía cổng bệnh viện. Ngoại trừ mấy người đi ra đi vào, tôi không còn tìm thấy bóng người vừa nãy nữa. Đưa tay lên trán, tôi trút một hơi bức bối đã kìm ném trong lòng từ nãy tới giờ. Đạo gần đây bận bịu đầu với việc tập kịch, cộng thêm hai ngày nay lo âu thấp thỏm vì đã khiến Kỷ Nghiêm nằm viện, xem ra tôi mệt quá nên sinh ra ảo giác đây mà.

Tất tả ở trường mãi đến tối mịt tôi mới được lột tẩm thân mệt mỏi ra rời về nhà. Tắm rửa xong nằm vật trên giường, tôi ngủ mê đi lúc nào không biết. Đêm đó, miệng tôi mỉm cười mà mắt thì nhắm lệ, cứ mơ đi mơ lại một giấc mộng về hồi ức xa xôi. Là ai đã nói “cái không có được vĩnh viễn luôn là cái tốt đẹp nhất”? Quanh quẩn với câu nói này, tôi ngủ say mê mệt, cho đến tận khi điện thoại reo vô số lần, tôi mới mơ mơ màng màng tỉnh lại nhún nút nghe.

“A lô.”

“Thái Thái, em đang làm gì đấy?”

“Đang ngủ.” Tôi vẫn còn đang đắm chìm trong bầu không khí sáng tinh mơ thức giấc.

“Em biết anh là ai không?”

“Tôi chả thèm quan tâm anh là ai, tất cả những đứa làm ồn không cho bà đây ngủ đều phải cút hết.”

Tôi nóng nảy đang định cúp máy thì nghe thấy phía bên kia hít một hơi thật mạnh, rồi giọng nói âm trầm vang lên: “Điện Thái Thái, em dám cúp điện thoại của anh à?”

Giọng nói này khiến tôi không rét mà run. Tôi ngồi bật dậy khỏi giường theo phản xạ vô điều kiện ngay tức khắc, run giọng nói: “Hội ... hội trưởng, vừa nãy em nghe không rõ, anh có chuyện gì xin cứ sai bảo ạ.”

Phía bên kia trầm ngâm một hồi lâu, cuối cùng chỉ nói hai từ đầy bá đạo: “Đến đây.” Tuy qua điện thoại nhưng tôi vẫn cảm thấy vô cùng áp chế.

“Nhưng thưa hội trưởng, hôm nay là thứ bảy mà.”

Ngữ khí của anh ta không vui vẻ chút nào: “Anh cho em một tiếng. Một tiếng sau anh muốn thấy em mang đồ ăn sáng tới đây.” Cuối cùng anh ta còn không quên bổ sung một câu: “Anh muốn ăn thức ăn em nấu.” Anh ta cúp máy ngay không thèm đợi tôi trả lời, để lại cho tôi một chuỗi những âm thanh tút tút.

Nhìn điện thoại, tôi tức quá ném bịch nó xuống giường, rửa xả: “Em ngủ cũng không được yên giấc, dựa vào đâu mà bắt em phải làm cơm sáng cho anh? Không có em thì anh không tự ăn cơm được chắc? Đã thế để anh chết đói luôn đi!”

Tôi vừa thở than vừa lồm cồm bò dậy khỏi giường, đánh răng rửa mặt bằng tốc độ nhanh nhất có thể rồi ngáp ngáp ngáp dài đi nấu cháo đậu đỏ cho anh ta, nhân tiện nguyên rửa anh ta độc ác. Tôi tức lắm, thế nên lúc cho đường tôi đã hạ độc thủ, đổ toàn bộ một cân đường mẹ mới mua hôm qua vào nồi.

Để tiết kiệm thời gian, tôi đã nấu bằng nồi áp suất. Chỉ cần hai mươi phút món cháo đậu đỏ đã chín nhừ. Liếc nhìn đồng hồ thấy vẫn còn hai mươi phút nữa, từ nhà đến viện mất đúng hai mươi phút ... quả là đồ gian trá, anh ta chắc chắn đã âm mưu từ trước rồi.

Trên đường đến bệnh viện, tôi đã vô cùng xui xẻo bị kẹt xe. Nhìn thời gian từng phút trôi đi, tôi xách cặp lồng cháo chạy xuống xe thực mạng xông vào phòng bệnh.

Tôi đứng trước cửa phòng bệnh số 428, tay xách cặp lồng, miệng thở hổn hển. Nhìn vào bên trong, tôi lập tức thộn mặt ra. Kỹ Nghiêm không hề có ở bên trong, mấy cô y tá đã thu dọn hết ga giường, đang đẩy chiếc giường bệnh màu trắng ra ngoài.

Tôi thất thểu bước đến chặn một cô y tá lại: “Chị ơi, bệnh nhân nằm phòng này đâu rồi ạ?”

Cô y tá lắc đầu: “Thật đáng thương, do dạ dày bị nhiễm trùng nặng quá nên đã biến chứng thành ung thư, sáng nay cấp cứu vô ích, mới mất rồi.”

“Cái gì? Mất rồi sao?” Sau một phút bàng hoàng, mắt tôi đỏ lên, cổ họng nghẹn ngào, nhét cặp lồng cháo vào trong tay cô y tá rồi chạy ùa vào phòng bệnh gào lên: “Hội trưởng, là em đã hại anh! Sao anh không đợi em đến mà lại ra đi như thế! Anh muốn em ân hận cả đời sao? Hội trưởng!”

Mấy cô y tá sợ hết hồn, vội bước đến kéo tôi. Tắm ga trắng trải giường vẫn còn hơi ấm của Kỹ Nghiêm, tôi ôm ghì lấy tấm ga sống chết không chịu buông tay, một nỗi bi thương từ sâu thẳm nội tâm ập đến, cảm giác đau đớn tấn công trái tim tôi, nước mắt trào ra mà không hề hay biết. Tôi đưa tay lên bưng lấy mặt mình hòng ngăn nỗi bi thương lại, thế nhưng qua những kẽ ngón tay, tôi phảng phất trông thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Kỹ Nghiêm, vẻ giận dữ hiện lên mồn một.

“Điền Thái Thái, em định ở đây mất mặt đến khi nào nữa?”

Tôi dụi mắt ngẩng đầu hết nhìn Kỹ Nghiêm đang đứng cạnh mình rồi lại nhìn tấm ga giường màu trắng. Chỉ tay vào anh ta, tôi lắp bắp: “Hội ... hội trưởng, anh ... anh chưa chết sao?”

Kỹ Nghiêm trừng mắt nhìn tôi: “Nói linh tinh cái gì đấy, anh chỉ chuyển phòng bệnh thôi.” Anh ta lạnh lùng hừ một tiếng: “Em mong anh chết lắm à?”

Tôi lắc đầu thật mạnh, khóe mắt vẫn còn ngấn lệ: “Không, không đâu, hội trưởng nhất định sẽ không có việc gì đâu! Nhưng mà lúc này em thực sự sợ lắm...”

Nhìn bộ dạng kinh sợ quá độ của tôi, cơn giận của anh ta cũng tiêu tan hết. Chân mày anh ta giãn ra như vừa mới thổi qua một làn gió ấm áp dịu dàng, khóe miệng cũng xuất hiện một nụ cười thật nhẹ. Anh ta bước đến xoa đầu tôi rồi nói bằng giọng nhẹ nhàng: “Đồ ngốc.”

Mới có mấy giây mà đã chuyển từ tức giận sang vui vẻ được, con người này đúng là hỉ nộ vô thường, khiến tôi không sao nắm bắt ... tôi cứ có cảm giác Kỹ ác ma càng ngày càng khó chiều.

Thấy tôi mãi vẫn không có phản ứng gì, anh ta lại nhướn mày: “Còn giận ra đó làm gì nữa? Mau ra đây cho anh.” Nói rồi anh ta lôi tôi ra khỏi phòng 428 không khác gì xách cổ một con gà nhép. Lúc sắp ra khỏi cửa, tôi không quên đoạt lại cặp lồng cháo đậu trong tay mấy cô y tá vẫn còn đang sững sờ không hiểu rốt cuộc là có chuyện gì.

Tôi cúi đầu lầm lũi bước theo anh ta, khi anh ta đẩy cửa căn phòng bên cạnh, tôi hỏi: “Hội trưởng, đang yên đang lành anh đổi phòng bệnh làm gì?”

Anh ta không thèm nhìn tôi, tùy ý nói: “Ồ, tối qua có một bệnh nhân nhập viện trong tình trạng nguy cấp, phòng đó lại chỉ có mình anh nằm nên anh đã nhường lại cho ông ta.”

Tôi gật đầu thành khẩn nói: “Hội trưởng, anh thật tốt bụng.”

“Được rồi, bữa sáng của anh đâu?” Liếc nhìn đồng hồ, sắc mặt Kỹ Nghiêm lại sa sầm xuống: “Em đến muộn 10 phút.”

Tôi khúm núm đưa cặp lồng cháo cho anh ta, liền đó nghe thấy một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên bên cạnh: “Kỹ Nghiêm, đây là em lớp dưới của cậu à?”

Giọng nói đê mê thế này có thể khiến người ta tan ra mất! Tôi ghen tức nghĩ: đây là ai vậy nhỉ? Giọng nói hay thì sao chứ, ai cũng biết rằng đằng sau những sát thủ âm thanh này là một bộ mặt khủng long!

Tôi ngẩng đầu quay lưng lại, trong bụng thì đang ôm suy nghĩ xấu xa. Tôi liếc một lượt từ đầu xuống chân cô nàng vừa lên tiếng, tức thì chết sững. Trên khuôn mặt sáng sủa và tinh xảo của cô ấy hoàn toàn không thể tìm ra một khuyết điểm nào, đôi mắt sáng ngời mông lung như nước hồ thu, mỗi khi nở nụ cười trông duyên dáng động lòng không thể tả. Một cô gái thế này nói gì tội con trai, ngay cả tôi cũng không đành lòng rời mắt.

Tôi tức thì xẹp xuống như một quả bóng xì hơi.

Tại sao cũng là con gái mà có người lại quyến rũ xinh tươi đến thế, chẳng có lấy một chút sương khói trần tục nào, còn tôi thì hết như một mớ lá xanh tằm thường kém cỏi. Tại sao, tại sao chứ?

Cảm giác thất bại khiến tôi thống hận đến mức chỉ muốn đâm đầu vào tường. Tôi vội rời ánh mắt khỏi khuôn mặt cô ta, nghi hoặc nghĩ: sao trong phòng bệnh của Kỷ Nghiêm lại có một cô nàng xinh như tiên nữ thế này?

Trước câu hỏi của cô gái, Kỷ Nghiêm chỉ giới thiệu một cách cực kì vô cảm: “Ồ, đây là Điền Thái Thái.”

Tôi mỉm cười gật đầu với cô ta – ngoài mặt tuy đang cười nhưng trong lòng thì thoáng thất vọng bởi lời giới thiệu chẳng mấy mặn mà của Kỷ Nghiêm khi này.

Lúc Kỷ Nghiêm giới thiệu tôi, tại sao không nhân tiện giải thích thêm một chút quan hệ giữa anh ta và cô gái đó? Tôi liếc Kỷ Nghiêm, giả vờ như tiện miệng hỏi: “Cô ấy là ...”

Cô gái hào hiệp chìa tay ra với tôi: “Thái Thái, chào bạn, mình là Nhan Khanh Khanh tới qua mới chuyển sang phòng bệnh này.”

Nhan Khanh Khanh ư? Nụ cười đông cứng trên mặt tôi ngay tức khắc.

Tay tôi run rẩy, tôi ngẩng đầu lên hỏi: “Chữ Khanh nào thế?”

Cô nàng nhún nhua từ tốn trả lời: “Chữ Khanh trong Khanh Khanh Giai Nhân”

Một cơn gió thoảng qua ngoài cửa sổ, những gợn sóng ký ức theo đó lan ra. Rồi đột nhiên hết thấy những đau đớn ưu thương tôi cất dấu sâu tận đáy lòng trào lên cuộn cuộn. Đờ đẫn nhìn Nhan Khanh Khanh đang cười vui vẻ, khoe miệng tôi nhếch lên một nụ cười chua chát.

Khanh Khanh Một Khanh Khanh Giai Nhân mới thú vị làm sao....

Chỉ hai chữ ngắn ngủi đó thôi cũng đủ khơi lên chiếc gai sắc nhọn đâm sâu trong kí ức.

Một làn sương trắng phủ mờ trước mắt tôi.

Yêu một người rất cuộc cần có bao nhiêu dũng khí?

Ngày hè đó, khi Trần Tử Dật nói lời chia tay tôi, tôi sống đờ đẫn dật dờ như một hồn ma, ngày nào cũng điên cuồng tìm kiếm bóng dáng anh ta, không ăn không ngủ, không thèm nghe lời ai khuyên nhủ.

Cuối cùng không còn cách nào khác, tôi đã ngồi sụp xuống trước cửa nhà Trần Tử Dật đợi anh ta về, dọa anh ta chết khiếp.

Có lẽ do chìm đắm quá lâu trong đau khổ, tôi thần thờ hỏi anh ta: “Trần Tử Dật, tại sao phải chia tay?”

Vẻ mặt Trần Tử Dật thoáng qua một tia khổ sở, cúi đầu nói: “Thái Thái, Khanh Khanh trở về rồi, anh không thể không quan tâm cô ấy.”

Tôi cắn môi quật cười nhìn anh ta: “Cô ấy là Khanh Khanh của anh, giai nhân của anh, thế nhưng, còn em thì sao? Anh đã nói anh và cô ấy chỉ là thanh mai trúc mã thôi mà!”

Anh ta áy náy nhìn tôi, nói: “Anh xin lỗi, Thái Thái.”

Tôi hít sâu một hơi, lấy hết can đảm hỏi anh: “Nếu như không có cô ấy, anh sẽ ở bên em chứ?”

Ánh mắt Trần Tử Dật ngập tràn nỗi quyến luyến vô biên, anh ta nhìn tôi thật lâu rồi mới gật đầu: “Nếu như không có cô ấy, trong lòng anh mãi mãi sẽ chỉ có mình em.”

Suy cho cùng thì tôi chính là người đến muộn ... tôi bước lùi một bước, cố nặn ra một nụ cười bằng tất cả sức lực còn sót lại của mình: “Nếu đã vậy thì em chúc mừng anh, cuối cùng anh đã đợi được người mà anh yêu thực sự.” Tôi đã ép không cho nước mắt mình rơi xuống.

“Thái Thái, em có sao không?” Trần Tử Dật nhú chặt chân mày, vẻ mặt đầy lo lắng. Anh ta bước lên định kéo tay tôi nhưng bị tôi gạt phăng không chút do dự.

Hôm đó trời đổ mưa như trút, lúc La Lịch Lệ tìm thấy tôi, toàn thân tôi ướt sũng quỳ sụp trên đường, không ngừng lặp đi lặp lại: “La Lịch Lệ, tớ không buông được, thực sự không buông được.”

La Lịch Lệ tát thật mạnh lên mặt tôi, lớn tiếng mắng: “Đồ óc heo, cậu định vì một thằng con trai mà chà đạp bản thân mình thế này sao? Cậu nhìn bộ dạng người không ra người ma chẳng ra ma của cậu bây giờ đi! Anh ta không cần cậu nữa, cho dù cậu có khóc chết trên phố Trần Tử Dật cũng vẫn không cần cậu!” Nó vừa mắng vừa cố sức lôi tôi đến dưới mái hiên.

Mưa hắt lên người nặng trĩu khiến tôi không còn chút sức lực nào. Nỗi đau đớn ấy ngay cả người bạn thân nhất của tôi cũng không thể làm dịu được. Cuối cùng, nó bỏ cuộc không kéo tôi nữa mà ngồi xuống ôm tôi, dầm mưa khóc cùng tôi.

Tuy La Lịch Lệ ngoài miệng ăn nói chẳng chịu kém ai điều gì, nhưng nó chưa bao giờ tức giận như thế cả. Tôi biết lần này nó thực lòng buồn cho tôi lắm.

Nước mưa chan hòa cùng nước mắt làm mờ thị tuyến của tôi. Mất một lúc lâu sau tôi mới bình tĩnh lại, mở lời: “La Lịch Lệ, tớ đau lòng lắm, vì thế tớ đã tự nhủ mình rằng lần này là lần cuối cùng tớ đi tìm anh ấy, coi như cho bản thân mình một lí do để tuyệt vọng luôn.”

Tôi khóc đến khi khàn hơi kiệt sức, La Lịch Lệ ôm tôi mà hai mắt cũng đỏ hồng. Hai đứa con gái trên phố hệt như hai chú gà con bị thương không biết phải làm sao để bảo vệ mình, mặc cho nước mưa xối lên con tim tê tái.

Trần Tử Dật si tình đã chạy về phía người con gái mà anh ngưỡng mộ bấy lâu, cuối cùng cũng có được tình yêu mà anh trông chờ bao năm tháng, còn tôi chỉ có thể trốn trong một góc tự liếm vết thương ỉn. Sau khi khóc một trận đã đời, tôi hoàn toàn hiểu ra rằng không thể yêu một người đến độ mất cả lòng tự trọng, vì thế tôi mới triệt để bước ra từ trong bóng tối. Tôi cứ tưởng cái tên Trần Tử Dật sẽ dần dần bị lãng quên theo dòng thời gian, không ngờ hôm nay lại gặp Nhan Khanh Khanh. Nực cười nhất là tôi đã từng mất đi một mối tình vì sự xuất hiện của cô ta, thế mà cô ta hoàn toàn không biết tôi là ai cả.

“Kỷ Nghiêm, trường trung học số 1 của chúng tớ chắc chắn sẽ đoạt giải hội diễn văn nghệ lần này đấy. Tớ rất tò mò không biết trường trực thuộc các cậu năm nay định diễn tiết mục gì!” Khi tôi choàng tỉnh ra từ trong hồi ức, Nhan Khanh Khanh đang ghé sát bên Kỷ Nghiêm nói những câu mà tôi nghe không hiểu.

Nét mặt Kỷ Nghiêm không còn vẻ nghiêm túc thường ngày, anh ta khẽ cười rồi nói: “Ồ, sáng tạo của bọn mình cũng thú vị lắm.” Ánh mắt anh ta lướt qua người tôi giây lát rồi dừng lại trên mặt Nhan Khanh Khanh.

Nhan Khanh Khanh nhướn mày che miệng cười: “Xem ra các cậu cũng nắm chắc nhỉ, tớ rất kì vọng đó.”

Trước câu nói hơi ám muội của Nhan Khanh Khanh, Kỷ Nghiêm không ngờ lại chẳng nề né tránh, anh ta chỉ đáp: “Hiếm khi chủ tịch câu lạc bộ văn nghệ trường trung học số 1 hứng thú với tiết mục của bọn mình, nếu không ngại thì hãy đến trường mình xem sao, nhân tiên chỉ đạo cho đôi chút?”

Giác quan thứ sáu mách bảo tôi rằng nụ cười lúc này của Kỷ Nghiêm có đến tám phần âm mưu trong đó. Thế nhưng lời hai người đó nói tôi cũng chỉ đoán ra đại khái bảy tám phần — bọn họ hình như đang bàn về hội thi văn nghệ lần này giữa các trường trung học trong thành phố.

Cô nàng Nhan Khanh Khanh này có lẽ là chủ tịch câu lạc bộ văn nghệ trường trung học số 1, phụ trách tổ chức tiết mục dự thi lần này của trường đó. Thế thì cô ta chính là đối thủ cạnh tranh của trường trực thuộc chúng tôi rồi! Không ngờ Kỷ Nghiêm lại ở cùng phòng bệnh với đối thủ cạnh tranh, mà trông còn có vẻ như đã thành bạn bè với nhau rồi. Thật là châm biếm!

Nghe cuộc đối thoại giữa hai người bọn họ, tôi có cảm giác hai người đó không giống như đang so bì cao thấp. Nhan Khanh Khanh rõ ràng là đang đá lông nheo với Kỷ Nghiêm, còn Kỷ Nghiêm không ngờ lại chẳng hề để ý, vẫn lái chuyện theo lời cô ta nói.

Hai người đó đang bàn luận sôi nổi, tôi thì bị bỏ sang một bên không chen vào được câu nào. Tâm trạng tôi khó chịu lắm.

Tôi bưng bát cháo đậu đỏ đến đứng chen giữa hai người, cười ha ha: “Hội trưởng, anh ăn sáng nào.”

Nhan Khanh Khanh sốt sắng nói: “Kỷ Nghiêm, thì ra cậu chưa ăn sáng à. Biết thế lúc này tớ đã bảo bạn trai mua luôn cho cậu một suất.” Giọng cô ta gọi Kỷ Nghiêm nghe sao mà âu yếm khiến toàn thân tôi nổi hết da gà.”

Tôi nhìn vẻ vồn vã của Nhan Khanh Khanh, bắt đầu thấy cô nàng tiên nữ này chẳng qua cũng chỉ có thể mà thôi, gặp Kỷ Nghiêm vẫn không thoát được vận mệnh trở thành một nàng “mê trai” trần tục.

Kỷ Nghiêm nói với thái độ thân thiết chưa từng có: “Nếu cậu cũng chưa ăn thì chi bằng cùng ăn với mình luôn.”

Tôi rất muốn hiên ngang ném cái cặp lồng xuống đất ngay lập tức – dựa vào đâu mà tên Kỷ Nghiêm kia lúc nào cũng lạnh mặt sai bảo tôi hết chuyện này chuyện kia, trong khi với người khác anh ta lại đối xử tốt đến thế? Giờ anh ta còn dám mang đồ của tôi cho người khác nữa!

Nhưng mà ý nghĩ này tôi chỉ dám giữ trong bụng thôi, Kỷ Nghiêm nheo mắt nhìn tôi, tôi liền ngoan ngoãn mức cho Nhan Khanh Khanh một bát cháo đậu đỏ.

Nhớ đến vụ đổ đường quá liều, tôi không khỏi thầm đắc ý: ăn đi, ăn đi, đáng đời hai người cùng nhau xui xẻo!

Nhìn Nhan Khanh Khanh bưng bát cháo lên, tôi khẽ bĩu môi chờ xem kịch hay sắp diễn.

“Khanh Khanh, anh mua bún về cho em rồi này.” Một giọng nói ấm áp thân quen đến mức không thể quen hơn bất chợt vang lên, lướt qua nơi yếu đuối mỏng manh nhất trong trái tim tôi, khiến tim tôi quặn thắt. Tôi bỗng thấy không khí trong phòng trở nên ngọt ngào vô cùng, khiến tôi không sao thở nổi.

Nhan Khanh Khanh ngoảnh mặt cười: “Tử Dật, anh lẽ mề thật đấy, em lớp dưới của Kỷ Nghiêm đã đến rồi này. Ồ, đúng rồi, đây là Điền Thái Thái.”

6. Chương 6

Tôi chậm chậm quay người lại, ngẩng đầu nhìn thẳng ánh mắt kia.

Ánh nắng ngoài song cửa rực rỡ đến chói lòa, sau một giây thất thần tôi mới choàng tỉnh lại. Quả nhiên là anh ấy.

Trần Tử Dật hơi khựng lại, nụ cười trên khuôn mặt quyến rũ kia càng trở nên phiêu hốt. Anh từ từ bước lại gần tôi, rồi bỗng nhiên đứng lại nhìn tôi đến xuất thần, đôi mắt đen ngời sáng phản chiếu nên những sắc màu lung linh dưới nắng. Anh nói: “Thái Thái, lâu lắm không gặp em.”

Tôi mê đắm trong đôi mắt lấp lánh kia phải đến mấy giây, cả người cứ nhẹ lâng lâng như mất đi trọng lực. Tôi cứ tưởng mình sẽ không bao giờ còn gặp lại anh ấy nữa, cứ tưởng rằng cho dù gặp lại thì thế nào tôi cũng không kim được mà cất tiếng khóc òa, vậy mà khi cái ngày ấy đến, không ngờ tôi còn có thể mỉm cười nhìn anh và nói: “Trần Tử Dật, đã lâu không gặp.”

Kỷ Nghiêm chau mày nhìn Trần Tử Dật, giọng nói lạnh tanh: “Sao? Thì ra hai người quen nhau từ trước rồi à?”

Ánh mắt Trần Tử Dật quét qua người tôi như vô tình mà cũng như cố ý, nụ cười ôn hòa pha mấy phần chua xót: “Đúng là có quen, nhưng về sau thì mất liên lạc.”

Kỷ Nghiêm sững người, song vẫn mỉm cười: “Thế à, vậy thì hôm nay đúng là trùng hợp quá đi. Nếu như mọi người đã quen nhau cả rồi thì không cần giới thiệu làm gì nữa.”

Đúng là không cần giới thiệu, nhìn Nhan Khanh Khanh khoác tay Trần Tử Dật, mọi chuyện đều trở nên minh bạch rõ ràng. Tình cũ không rủ cũng tới, bên cạnh bạn trai cũ của tôi đã đổi thành người khác từ lâu. Trước đây không nhìn thấy, tôi còn có thể tự thuyết phục mình rằng chẳng có gì xả ra hết cả. Nhưng nay nhìn bọn họ âu yếm đứng trước mặt tôi, lòng tôi chỉ thấy từng trận xót xa.

Tôi còn chưa kịp buồn đau thương cảm thì Kỷ Nghiêm đã cầm thìa xúc cháo đậu đỏ ăn. Chiếc muỗng va vào miệng chén leng keng, rồi liền đó là tiếng anh ta hít mạnh: “Điền Thái Thái!” Lần này giọng Kỷ Nghiêm lạnh đến mức khiến người ta run rẩy, anh ta nhũu chặt chân mày, lạnh lùng rít từng tiếng qua kẽ răng: “Cháo này là do chính tay em nấu đúng không?”

Tôi gật đầu cười lơ đãng: “Đúng thế, ngon lắm hả?”

Kỷ Nghiêm do dự một thoáng rồi bình tĩnh trả lời: “Cũng ngon đấy, có điều hơi ngọt một chút thôi.”

Kỷ Nghiêm nói xong, Nhan Khanh Khanh cũng bưng bát lên nếm một miếng nhỏ rồi lập tức nhổ ra ngoài. Cô ta hỏi tôi: “Cháo này cậu mua chỗ nào đấy?”

Tôi chau mày: “Tôi tự làm đấy. Chẳng lẽ còn chưa đủ ngọt hay sao? Rõ ràng là tôi đã bỏ cả cân đường vào rồi cơ mà.”

Nhan Khanh Khanh tiếp tục nôn khan thêm một chặp, mặt mày tái nhợt nhìn tôi: “Cậu có nhầm nhọt gì không đấy? Có mỗi một tí cháo mà cho cả cân đường, cậu muốn đầu độc chết người à?” Cô ta quay sang nhìn Kỷ Nghiêm bằng ánh mắt quái lạ: “Mùi vị đủ khiến người ta ngấy chết này mà anh cũng dám nói là hơi ngọt được á?”

Kỷ Nghiêm liếc nhìn tôi, thản nhiên nói: “Rất ngon, như thế này là ngon lắm rồi.”

Ngoại trừ Kỷ Nghiêm ra, không có ai là không rùng mình một cái. Nhan Khanh Khanh mặt mày tái mét không nói nên lời, còn tôi thì đột nhiên không rét mà run, lòng thầm suy nghĩ rốt cuộc thì anh ta đang mắng hay là khen tôi nữa.

Trần Tử Dật thở dài một tiếng, bước lên phía trước giải vây: “Khanh Khanh, không phải em đòi ăn bún hay sao? Anh mua bún về cho em rồi này.” Nói rồi anh ta đưa chiếc hộp trong tay cho cô ấy.

Nhan Khanh Khanh ngẩn người một thoáng rồi mới nhận hộp bún từ tay Trần Tử Dật.

Ánh mắt tôi dừng lại trên hai bàn tay khê chạm vào nhau của họ. Tôi nhìn cử chỉ thân thiết chứa chan tình cảm của Trần Tử Dật – bạn trai cũ của mình, trong lòng bỗng thấy hơi ghen.

Ánh nắng ngoài kia vẫn chói chang như lửa, ở trong căn phòng bệnh mát lạnh điều hòa, bát cháo đậu đỏ chẳng mấy chốc mà nguội ngắt, trái tim tôi cũng theo đó nguội dần.

Có lẽ cảm nhận được tôi đang nhìn hai người họ, Nhan Khanh Khanh quay sang tôi nở một nụ cười mập mờ đầy thâm ý, còn đượm cả một chút ưu tư. Trần Tử Dật cũng phát hiện ra tôi, anh ta đưa mắt nhìn tôi dò hỏi.

Tôi không phải là một đứa biết diễn kịch, vốn không thể nào che giấu được ý nghĩ trong nội tâm mình. Vì thế tôi nghĩ trong những tình huống phức tạp thế này, tôi nên chuồn càng nhanh càng tốt.

Thu dọn cặp lông, tôi quay sang chào tạm biệt Kỷ Nghiêm: “Hội trưởng, em đã mang bữa sáng cho anh rồi. Em về trước đây.”

Kỷ Nghiêm không đáp lại ngay mà chỉ nhìn tôi dò hỏi. Bị anh ta nhìn chằm chằm phát hoảng, tôi vô thức chuyển sang nhìn hướng khác, lí nhí nói: “Hội trưởng, nếu không còn chuyện gì nữa thì ngày mai em lại đến.”

Đúng lúc tôi chuẩn bị bỏ chạy chối chết thì Kỷ Nghiêm bất chợt gọi tôi: “Điền Thái Thái, không được đi.”

Cùng lúc ấy, anh ta đưa tay đặt lên vai tôi.

Một giọng trầm thấp luồn vào tai tôi theo làn gió nhẹ: “Em mắc nợ anh, vì thế không được phép đi.”

Tôi nhìn vào đôi mắt đen sáng bóng sâu thẳm của Kỷ Nghiêm, trái tim thoáng động.

Tôi hỏi anh ta: “Tại sao?”

“Trước khi anh ra viện, em đừng hòng chạy trốn.” Dường như không lạ gì bí mật dưới đáy lòng tôi, ánh mắt Kỷ Nghiêm lóe sáng, bờ môi mỏng từ từ nhếch lên thành một nụ cười. Anh ta tiện tay nhét cho tôi một trái cam: “Đi, gọt xong rồi đưa cho anh ăn.”

Tôi biết trước mặt Kỷ Nghiêm mình chính là một đứa hoàn toàn trong suốt như thế đấy, anh ta dễ dàng đoán được tâm tư muốn bỏ trốn của tôi. Nhưng tại sao Nhan Khanh Khanh có thể nói chuyện thoải mái với anh ta đến thế trong khi tôi lại chỉ toàn bị anh ta rầy la sai khiến?

Tôi nhìn Kỷ Nghiêm, phát hiện ra tuy anh ta đang mặc quần áo bệnh nhân nhưng khí thế vẫn ngời ngời như trước. Thu lại ánh mắt mình, tôi bắt đầu lơ đãng gọt vỏ cam.

Kỷ Nghiêm bất chợt cất tiếng hỏi: “Các cậu coi trọng buổi hội diễn như thế này, không biết lần này chủ tịch Nhan nằm viện có ảnh hưởng gì đến việc tập luyện không đây?”

Lúc này Trần Tử Dật nói chen vào: “Khanh Khanh đã quyết định ngày mai ra viện rồi.”

Kỷ Nghiêm hỏi lại: “Nhanh thế sao?”

“Ngày hội diễn chuẩn bị đến nơi rồi, thế nên em chỉ có thể cố gắng nhanh hết sức. Có điều Kỷ Nghiêm à, bệnh của anh không nhẹ đâu, chỉ e là phải nghỉ ngơi một thời gian mới được.” – Nhan Khanh Khanh cười nói.

Kỷ Nghiêm mỉm cười rộng lượng, liếc nhìn tôi: “Không sao, bên cạnh anh còn có người khác nữa mà.”

Nhan Khanh Khanh hơi sững lại, ánh mắt chuyển lên người tôi với vẻ không thể nào tin.

Trần Tử Dật cũng nhìn tôi.

Bị người khác nhìn chằm chằm một cách không thêm che giấu thế này khiến toàn thân tôi không thoải mái. Thế nhưng tôi mặc kệ, tiếp tục cúi đầu lặng lẽ gọt vỏ cam rồi tách riêng từng múi cam ra.

Trần Tử Dật đột nhiên nhẹ giọng thì thầm tựa như buột miệng: “Không ngờ em mà cũng có mặt này...”

Ánh nắng tinh nghịch rọi vào lớp kính cửa sổ phòng bệnh, để lại đảnh sau cả một mảng vàng lấp lánh.

Chàng trai anh tuấn bảnh bao cất giọng nói mê người bằng giọng điệu thân quen, trong không khí ngập tràn một mùi hương bạc hà ngọt ngào mát rượi

Tôi bỗng dưng có cảm giác rằng, Trần Tử Dật trước mặt này sẽ không bao giờ gọi tôi là “cô ngốc” nữa.

Nửa năm không gặp, những kí ức chôn sâu trong lòng dễ dàng bị khơi lên. Trái tim tôi chợt bay về buổi chiều đầu thu ấy.

Sở dĩ Trần Tử Dật xuất hiện trong cuộc đời tôi, đó là vì năm học lớp bảy trường chúng tôi có tổ chức thi đấu bóng rổ với trường trực thuộc. La Lịch Lệ lôi tôi đi cổ vũ cho anh trai nó, giữa cả đám con trai cao to vạm vỡ, La Lịch Lệ chỉ tay vào một người nói: “Thái Thái, nhìn kìa, hot boy trường trực thuộc cũng đến nữa này!”

“Đâu? Đâu?” Tôi vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp ngay cú bỏ bóng từ xa của Trần Tử Dật, trái bóng rơi gọn vào trong rổ sau khi bay một đường cong đẹp mê li. Đám con gái khắp sân rú lên inh ỏi.

Anh chàng trên sân bóng dáng người cao ráo, khoác trên mình bộ đồng phục thi đấu màu xanh da trời. Từ góc độ của tôi chỉ có thể trông thấy một bên người anh ấy. Dưới ánh nắng lung linh, cặp mắt anh hẹp dài, sống mũi thẳng tắp, mỗi khi anh mỉm cười, đôi mắt ấy như hút hết ánh mặt trời, trở nên long lanh rực rỡ.

Sau khi trận đấu kết thúc, La Lịch Lệ kéo tôi sang chào hỏi anh trai của nó.

Tôi nghe thấy anh chàng kia nói: “Tôi là Trần Tử Dật.” Giọng nói trầm trầm nhưng dễ nghe đến lạ lùng.

Dáo dác nhìn quanh, tôi phát hiện phần lớn đám nữ sinh cũng đang nhìn về phía này với ánh mắt đắm đuối si mê.

Bầu trời cao xanh vời vợi, tâm trạng của tôi cũng tuyệt vời hết như bầu không bát ngát này. Tôi chủ động bắt chuyện với anh ta: “Chào anh, em là Điền Thái Thái.” Tôi nhìn Trần Tử Dật, cười tíu tít hết như một đóa hoa hướng dương làm đỏm dưới ánh mặt trời.

Anh chàng hơi sững lại rồi cũng cười đáp lại tôi. Sau đó chúng tôi cùng nhau đi uống nước. Có người gọi anh ta: “Trần Tử Dật, về thôi” Anh mỉm cười gật đầu, quay người lại lấy từ trong túi ra một vật gì đó ném cho tôi. Tôi vô thức bắt lấy, nhìn kĩ thì hóa ra là một phong kẹo cao su Doublemint bạc hà. Chưa kịp hiểu ra chuyện gì, Trần Tử Dật đã vẫy tay ra hiệu cho tôi: “Hẹn gặp lại em, Thái Thái.”

Nhìn theo bóng lưng tảo trong ánh mặt trời của Trần Tử Dật, tôi bóc phong kẹo cao su ra, miếng kẹo kẹp giữa những ngón tay trông vuông vắn ngon lành, tôi nhét luôn vào miệng, mùi hương bạc hà mát lạnh cay cay hòa tan đến tận trong tim.

Câu chuyện này có một khởi đầu đẹp để biết nhường nào. Vậy mà nó lại phát triển theo chiều hướng mà không ai lường nổi. Tôi không ngờ mình cũng có ngày thi đậu được vào lớp chọn của trường trực thuộc, còn Trần Tử Dật lại chuyển sang trường số 1 vì Nhan Khanh Khanh.

Hai người từng gần nhau đến thế, vậy mà cuối cùng lại bước qua nhau như hai kẻ qua đường.

Một lần nữa góc đầu lên từ trong hồi ức, tôi có chút thất thần. Kỷ Nghiêm bất chợt đưa tay nhón một múi cam từ trong tay tôi đưa lên miệng, nói: “Em đang nghĩ gì thế?”

Tôi không dám nhìn mặt Trần Tử Dật, bởi tôi sợ mình sẽ không tìm được để cho nước mắt tuôn rơi. Tôi ghé sát bên tai Kỷ Nghiêm khẽ nói: “Hội trưởng, vở kịch nói của trường hôm nay cần phải tập, em về trước có được không?”

Kỷ Nghiêm hỏi: “Hôm nay không phải là thứ bảy sao?”

Tôi gật đầu: “Nhưng mà chẳng còn nhiều thời gian nữa, em muốn tranh thủ thời gian luyện tập thêm.”

Anh ta ngẫm nghĩ rồi đáp: “Vậy được, em về đi.”

Tôi xách cặp lồng chuẩn bị bước ra ngoài thì Nhan Khanh Khanh nói: “Trần Tử Dật đang rảnh đấy, để anh ấy tiễn cậu nhé.”

Tôi quay đầu lại phát hiện ra Trần Tử Dật cũng đang nhìn mình, vẫn đôi mắt sáng ngời lấp lánh như trong kí ức. Anh ta mỉm cười với tôi, nói: “Đi thôi.” Rồi anh ta cùng tôi bước ra ngoài phòng bệnh.

Quãng đường từ phòng bệnh ra cổng viện cũng khá dài, suốt dọc đường chúng tôi im lặng. Khi lên thang máy, chúng tôi lần lượt từng người một bước vào trong. Không gian ngổ hẹp chỉ có hai người, bầu không khí gượng gạo khiến tôi chợt thấy không sao thở nổi.

Trần Tử Dật ấn nút thang máy, không nhìn tôi mà bỗng dưng thấp giọng: “Sao hai người lại thành một cặp thế?” Giọng nói nghe mơ hồ như ảo ảnh khiến người ta đoán không ra rốt cuộc anh ta đang nghĩ cái gì.

Tôi nghĩ đến việc Trần Tử Dật trông thấy bộ dạng xun xoe nịnh bợ lấy lòng hội trưởng của tôi lúc vừa rồi, lòng thấy xấu hổ vô cùng. Tôi lạnh lùng hừ một tiếng: “Đúng như những gì anh nhìn thấy đó, anh ấy là hội trưởng, còn em là tay chân sai vặt ...”

Trần Tử Dật quay sang nhìn tôi: “Thái Thái, thực ra ...”

Lồng ngực tôi thất lại, cả trái tim nhói đau mà chẳng hiểu vì sao.

“Đỉnh!” Cửa thang máy mở ra. Tôi vội vã bước ra ngoài mà không đợi anh ta nói hết. Tôi đi thẳng không dám ngoái đầu: “A, đến rồi, em đi trước nhé.”

Và cứ thế tôi bỏ chạy như bay.

Chạy một mạch đến điểm dừng xe bus, không thèm nhìn tuyến xe, tôi nhảy bừa lên ngay chiếc xe vừa trờ tới.

Cho đến khi xe lăn bánh vun vút lao nhanh về phía trước tôi mới thở phào nhẹ nhõm, ngoái đầu nhìn lại.

Thế giới này mới nhỏ bé làm sao, một thành phố lại càng nhỏ bé. Vì thế tôi đã không tránh được ngày tái ngộ Trần Tử Dật.

Anh ấy đã tìm được người con gái mà mình yêu mến, tôi cũng đã có cuộc sống riêng, tuy rằng cuộc sống ấy không được thuận buồm xuôi gió như tôi tưởng tượng nhưng ít nhất thì tôi cũng đã sống một cách chân thực trên đời. Vậy mà giờ đây Trần Tử Dật lại một lần nữa bước chân vào sinh mệnh của tôi, để lại một vết thương sâu hoắm rồi khiến tôi bỏ chạy trong thảm hại.

Trên xe bus chỉ có lác đác mấy người, một mình tôi ngồi trên hàng ghế cuối mặc cho gió thổi, mắt nhìn những cửa hàng lớn nhỏ cùng dòng người muôn hình muôn vẻ lướt qua khung cửa sổ. Hồi tưởng lại ánh mắt Trần Tử Dật ngoái nhìn tôi khi nãy, ánh mắt dịu dàng và tràn ngập chờ mong khiến trái tim tôi run rẩy không sao kìm chế được.

Hồi ức rõ ràng quá, rõ đến mức khiến tôi không còn đường chạy trốn. Nhưng đau nhất lại không phải là bởi bị tổn thương, những tổn thương kia chỉ ngăn ngui trong giây lát, sự ngọt ngào mới tàn nhẫn hơn gấp bội lần.

Những ngày tháng đó đúng là chúng tôi đã rất hay qua lại với nhau. Tôi thường xuyên theo La Lịch Lệ đến trường anh trai nói rồi nhân cơ hội này đi xem Trần Tử Dật chơi bóng rổ. Sau khi đội bóng giải lao, tôi liền đi theo bọn họ đi ăn.

Đằng sau trường trực thuộc có một quán ăn vặt cực kì nổi tiếng, mì ngui, bánh trứng, mực nướng, canh cay nóng ...tất cả mọi món đều đã bị chúng tôi càn quét.

Cả một đám người nói cười hỉ hả đi trên đường phố sô nổi vô cùng, sức sống của tuổi thanh xuân tràn trề không gì ngăn cản nổi. Đến cả người qua đường cũng chú ý đến chúng tôi, không kìm được phải ngoái đầu nhìn.

Tôi là một đứa nghiện đồ cay điển hình, từ đằng xa nhìn thấy mấy hàng bán thịt dê xiên thơm nức, tôi lập tức tách khỏi đội ngũ nói với La Lịch Lệ: “Tớ đi mua thịt dê xiên, đợi một lát sẽ quay lại ngay.” Nói rồi tôi tung tăng chạy đến cội nguồn của mùi hương mê người đó.

Lúc Trần Tử Dật đi đến cạnh tôi, tôi đã hơi sững lại. Anh ta nói: “Anh đi với em nhé.” Nụ cười trên mặt Trần Tử Dật phản chiếu ánh tịch dương, giây phút ấy cả thế giới của tôi cũng theo nụ cười của anh mà trở nên vô cùng rạng rỡ.

Thịt dê được xiên vào que gỗ nhỏ rồi phết mỡ lên, giở qua giở lại trên bếp than củi đỏ hồng, mỡ nhỏ xuống viên than lách tách. Trần Tử Dật trả tiền rồi nhận lấy xiên thịt từ tay người bán hàng rong, đưa cho tôi từng xiên một. Tôi vừa đi vừa ăn, thỉnh thoảng lại hít hà mấy cái, đưa tay lên quạt miệng, môi đỏ ửng lên bởi tác dụng của ớt cay — mùi vị ngon lành của thức ăn khiến tôi mặc kệ luôn hình tượng.

Lúc hai đứa đứng đợi đèn xanh đèn đỏ bên đường cái, Trần Tử Dật trêu tôi: “Em có phải là con gái không đấy?” Anh nhìn tôi cười hiền, “Anh chưa từng thấy cô bé nào như em, trước mặt con trai mà chẳng chú ý đến hình tượng chút nào.”

Ăn hết xiên thịt nướng cuối cùng, tôi cãi lại: “Em có phải bạn gái anh đâu, việc gì phải chú ý đến hình tượng chứ!” Một chàng trai ưu tú như anh ấy, chắc chắn là đã từng có rất nhiều bạn gái ... tôi quay đầu sang một bên che giấu đi chút hụt hẫng trong lòng.

Đèn xanh sáng lên cực kì đúng lúc, tôi nhấc chân định bước thì Trần Tử Dật lại đột nhiên dừng lại, kéo tay tôi, hai mắt nhìn tôi không chớp. Đôi mắt anh đen láy và sâu thẳm, khóe miệng nhếch lên một đường cong thật dễ coi. Tựa như nghe ra ý hờn ghen trong câu nói của tôi, anh cười hỏi: “Em thích anh có phải không?”

Tôi xem chút nữa đã vấp ngã, còn anh ta thì vẫn cười ung dung như cũ.

Tôi không nói gì, ngẩng đầu hít một hơi thật sâu. Tôi bình tĩnh lại từ trong cú shock, nhìn thẳng vào mắt anh nói liêu: “Nếu đúng thế thì sao?”

Anh không cười nữa mà nghiêm túc đáp: “Thế thì chi bằng ... em làm bạn gái anh đi.”

Tim tôi đập thình thịch liên hồi, giây phút ấy cả người tôi cứ ngẩn ngơ đờ đẫn.

Chỉ cần đứng bên cạnh Trần Tử Dật, tự đáy lòng tôi lại trỗi lên cảm giác vui vẻ không gì ngăn cản nổi. Chỉ cần ở bên anh ấy, nơi nào cũng trở thành thiên đường được hết — tôi nghĩ có lẽ đây chính là niềm hạnh phúc của những người đang yêu.

Gió ngoài kia mạnh quá, gió thổi vào mắt tôi đau rất. Dần tỉnh lại từ trong hồi ức xa xôi, nhớ đến biết bao nỗi ám ức bấy lâu nay, nước mắt tôi lại trào ra không gì ngăn lại được. Đường như tôi đã trút hết tất cả những giọt nước mắt cất giấu suốt nửa năm nay.

Cứ khóc mãi, cuối cùng không ngờ tôi đã ngủ thiếp đi bên cửa sổ.

Tiếng chuông điện thoại đánh thức tôi, khẽ dụi đôi mắt sưng húp, tôi bật máy lên nhìn. Là tin nhắn của Kỷ Nghiêm gửi đến. Anh ta nói: “Anh còn có chút việc nên tối nay sẽ xuất viện. Ngày mai em không cần đến nữa.”

Tôi ngẩn người nhưng rồi lại thở phào nhẹ nhõm. Bầu không khí trong phòng bệnh lúc này thực sự khiến người ta không sao thở nổi.

Tôi trốn tọt trong nhà, tự mình liếm láp vết thương. Sáng thứ hai vừa mới đến trường thì Kỷ Nghiêm đã thông báo gọi tôi lên phòng họp. Uể oải đẩy cánh cửa phòng họp, tôi thấy ngay Kỷ Nghiêm đang đứng tựa lưng bên cửa sổ. Nghe thấy tiếng đẩy cửa, anh ta lặng lẽ quay mặt lại nhìn.

Anh chàng này quả thực đẹp trai đến mức không còn lẽ trời gì nữa! Tôi chợt thấy tim mình đập rộn lên, hai má đỏ bừng, miệng lưỡi khô rang. Tôi vội vàng lắp bắp: “Hội trưởng, có chuyện gì vậy ạ?”

Kỷ Nghiêm bước đến trước máy tính gõ mấy cái rồi nói với tôi: “Mật mã và tên tài khoản “Nông trại thần tiên” của anh ở trong file này, thời gian tới anh có cuộc thi nên không có thời gian, em quản lý luôn đi.”

Nhìn cái tài khoản siêu cao cấp mà tôi ngày đêm mong ngóng đó, hai mắt tôi sáng rực lên, những đám mây đen mới rồi còn che phủ trên đầu cũng theo đó mà tan đi mất hút. Hai mắt tôi tỏa sáng như sao: “Hội trưởng, anh cứ yên tâm chuẩn bị cho kỳ thi, những chuyện khác anh không cần bận tâm đâu ạ.”

Kỷ Nghiêm nhìn tôi, đưa tay xoa đầu tôi, giọng nói trở nên dịu dàng hiếm thấy: “Em ấy à, nếu mà thực sự khiến anh yên tâm được đã tốt.”

Lúc tôi ngược lên nhìn thì Kỷ Nghiêm đã quay lưng bước ra ngoài. Nhìn bóng lưng dài thẳng tắp điển trai của anh ta, lòng tôi bỗng dâng lên một cảm giác gì lạ lắm, hình như có thứ gì đó ấm áp đáng lan tỏa trong tim. Lẽ nào ở bên Kỷ ác ma lâu ngày, tôi bắt đầu thấy thích cuộc sống bị ngược đãi và hành hạ?

Những nghi vấn ấy càng trở lên mãnh liệt hơn sau khi tôi đăng nhập tài khoản “Nông trại thần tiên”. Tôi ngạc nhiên phát hiện ra không ngờ trong thanh bạn bè của Kỷ Nghiêm lại có một ID tên là CaiCai, ID đó chính là của tôi.

Trong đầu tôi có một ý nghĩ mơ hồ hỗn độn nhưng tôi không dám nghĩ nhiều về nó; một thứ tình cảm chợt trào dâng trong lòng – hình như là thứ tình cảm mà tôi trước giờ vẫn luôn sợ hãi nhưng đồng thời cũng vất vả kiếm tìm ...

Ngẩng đầu nhìn trời – bầu trời cao trong vời vời, nó chơi vơi hết tâm trạng tôi lúc này.

Mặc kệ, dù sao thì Kỷ Nghiêm cũng đã đưa tài khoản và mật mã cho tôi, dạo gần đây anh ta cũng chẳng có thời gian mà lên mạng, thế thì chẳng tội gì mà tôi không biến trang trại của anh ta thành “Nông trại tư nhân của Thái Thái”, tiện thể chữ kí cũng đổi luôn thành “Ồ trên địa bàn của ta, người sẽ phải nghe lệnh ta.”

Lúc nhận được tin nhắn của La Lịch Lệ, tôi thấy sốc chẳng khác nào sét đánh giữa ngày xanh. Nó nói: “Thái Thái, ngày mai thi chạy 800 mét, cậu có quên không đấy?”

Tôi đông cứng tại chỗ ngay tức khắc.

Kỷ Nghiêm quay đầu sang chau mày hỏi: “Sao thế?”

Mãi lâu sau tôi mới tỉnh táo lại, sắc mặt tái xanh, đôi môi run rẩy. Tôi tức tưởi kêu than: “Hội trưởng, chiều mai tiết hai em phải thi chạy tám trăm mét.”

“Ừm.”

“Em chưa từng qua được môn chạy tám trăm mét bao giờ.”

“Ừm.”

“Nếu không thi đỗ là em sẽ không tốt nghiệp được đâu.”

“Ừm.”

Tôi khấp khểnh nhìn anh ta: “Hội trưởng, ngày mai anh xin nghỉ phép giúp em có được không ạ?”

Anh ta ngẫm nghĩ rồi đáp: “Chắc là không khó.”

Tôi xông lên ôm cứng lấy anh ta, hai mắt rưng rưng vì cảm động: “Cảm ơn hội trưởng!”

Anh ta lạnh lùng liếc tôi một cái, hờ hững nói: “Không cần cảm ơn, bởi vì anh sẽ không giúp em đâu.”

Mặc kệ tôi có năn nỉ ỉ ôi thế nào, anh ta vẫn nhất quyết không chịu mềm lòng. Tôi đành bỏ cuộc, cúi đầu thiếu não ra về.

Chiều thứ tư, giờ thể dục đối với tôi mà nói chẳng khác nào ngày tận thế — thực ra thì kể từ hồi cấp hai, năm nào tôi cũng là đứa về đích cuối cùng trong các cuộc chạy thi tám trăm mét.

Trên đường chạy trải cao su đỏ rực, gió thổi nóng rất bên tai, sau khi tiếng còi xuất phát vang lên, cả một đám học sinh nhao lên cầm đầu cầm cổ chạy. Tôi cũng nghiêng rằng chạy theo.

Lần nào chạy tám trăm mét tôi cũng bị đau bụng, hoa mắt chóng mặt, chạy được vài vòng là bị rớt xuống cuối hàng. Cô nàng lớp phó thể dục cầm đồng hồ bấm giờ quát lên một tiếng: “Điền Thái Thái, cậu đã bị rớt lại phía sau nửa vòng rồi. Chạy nhanh lên một chút nào.” Cô bạn lớp phó thể dục là người giữ kỉ lục chạy năm mươi mét và tám trăm mét nữ toàn tỉnh, học sinh năng khiếu thể dục thể thao nổi tiếng khắp trường. So với cô ấy, tôi thua kém một trời một vực.

Hai tay ôm bụng, tôi chẳng còn lòng dạ nào quan tâm xem mình đã bị rớt lại bao xa, tôi cảm thấy đích đến xa xôi như không bao giờ chạm đến được.

Lúc tôi chạy vòng cuối cùng thì gần như tất cả mọi người đều đã đến đích. Tôi thực sự không thể cố thêm được nữa, miệng thở hổn hển, nếu bảo đang chạy thì chẳng thà nói là đi bộ nghe còn hợp lí hơn. Tôi không còn chút hi vọng nào vào việc vượt qua kì thi này nữa.

Lúc sắp đến đích thì từ phía sân bóng rổ vang lên tiếng nói: “Nhóc con Thái Thái cố lên!” Tôi ngóc đầu nhìn, thì ra là mấy gã bên đội bóng rổ. Tôi liều mạng nặn ra một nụ cười với họ, sau đó hình như nghe loáng thoáng thấy các anh ấy nói: “Sao cô nhóc em lớp dưới của Dương Dương lại cười dữ tợn thế nhỉ?”

Tôi thực sự chỉ muốn ngã lăn ra ngất cho xong!

Mất thấy vạch đích ở ngay phía trước, tôi hạ quyết tâm chạy một mạch đến cùng.

Không biết ai đó hô lên một câu: “Kỷ Nghiêm lớp 12/1 đi đến phía này kìa!” Cô nàng lớp phó thể dục cùng đám con gái đứng bên bắt đầu lên cơn mê trai.

Lúc tôi thất thế chạy đến khúc cua thì thấy Kỷ Nghiêm đang đứng nói chuyện rôm rả với cô nàng lớp phó thể dục, anh ta mặc chiếc áo T-shirt đồng phục trắng tinh, hai tay đút túi quần đồng phục xanh lam.

Tôi thở hổn hển chạy qua vạch đích, ngã vật bên lan can nói: “Chạy xong rồi, cuối cùng cũng chạy xong rồi.”

Lớp phó thể dục không thèm để ý đến tôi, vẫn tiếp tục nói chuyện với Kỷ Nghiêm.

Tôi thực sự không còn một chút hơi sức nào nữa, đành ngồi sụp xuống bậc thang đợi bọn họ nói chuyện xong.

Chẳng bao lâu sau đã nghe thấy tiếng Kỷ Nghiêm: “Anh còn phải đến phòng giáo vụ một lát, thế nhé, Olympic thành phố lần sau nhớ cố gắng nha.” Trước khi đi, Kỷ Nghiêm liếc nhìn tôi một cái đầy ý vị.

Lần này quả thực là mất hết không còn chút thể diện nào! Mặt tôi đỏ bừng lên, tôi ngoẹo đầu sang bên cạnh giả vờ như không trông thấy gì cả, trong bụng thầm mắng anh ta một trận nên hồn.

Cô bạn lớp phó thể dục đôi mắt tiến Kỷ Nghiêm đi khỏi, mãi một lúc lâu sau mới chú ý thấy tôi đang ngồi bên cạnh, liền nói: “Điền Thái Thái, cậu chạy xong rồi à? Sao chẳng nói chẳng rằng gì thế?”

Miệng tôi giật giật, tôi chậm rãi phải hít đứng lên, ầm ực nói: “Tớ nói rồi còn gì, nhưng vừa nãy cậu nói chuyện nên ...”

Cô bạn lớp phó thể dục thoáng ngẩn người rồi vội vàng đánh một dấu móc lên trên sổ điểm, ngượng ngùng nói: “Tớ nghe thấy rồi, được rồi, qua rồi nhé.”

Tôi mừng như mở cờ trong bụng, không ngờ cô nàng lớp phó thể dục này cũng mê trai đến thế, trông thấy Kỷ Nghiêm là chỉ biết quần lầy nói chuyện, quên cả tính giờ, cho tôi qua một cách dễ dàng thuận lợi thế này nữa chứ! Không ngờ Kỷ Nghiêm chỉ mới tùy tiện ghé qua một lát thôi đã giúp tôi qua trót lọt. Tôi ngừng ngay việc xỉ vả anh ta lại, ôm lấy lan can cười sung sướng.

La Lịch Lệ bước đến vỗ vai tôi: “Cậu đứng một mình ở chỗ này cười ngu cái gì thế?”

Tôi kích động nói: “Tớ qua được bài thi chạy tám trăm mét rồi.” Đây là lần đầu tiên đấy nhé!

La Lịch Lệ chẳng thêm quan tâm đến điều này, nó bắt đầu lân la hỏi chuyện: “Nghe nói hội trưởng hội học sinh Kỷ Nghiêm đến sân vận động khiến cho đám con gái lớp mình nháo hết cả lên. Anh ta không có tiết thể dục, tự dưng đến lớp mình làm cái gì chứ?”

Tôi cũng không hiểu nổi: “Tớ biết sao được, anh ta nói là đi đến phòng giáo vụ.”

La Lịch Lệ lắc đầu: “Không đúng, phòng giáo vụ ở ngay trước tòa nhà lớp học, hoàn toàn ngược hướng với sân vận động mà.”

Nghe La Lịch Lệ nói thế, tôi không khỏi hiếu kì nhìn về hướng Kỷ Nghiêm rời đi. Tìm tôi bỗng dưng thót lại. Kì lạ quá, một người thanh cao như anh ta sao tự dưng chạy đến bắt chuyện với lớp phó thể dục của lớp tôi làm gì? Lẽ nào anh ta cố tình đến để cứu tôi? Ý nghĩ này vừa mới nhen lên liền bị tôi lắc đầu phủ quyết ngay lập tức — Kỷ Nghiêm làm sao có thể làm chuyện đó vì tôi chứ?

La Lịch Lệ đưa tay lên chống cằm, mơ mơ màng màng như đang hồi ức lại một điều gì đó, đột nhiên nó cất tiếng hỏi tôi: “Sao tớ cứ thấy anh chàng Kỷ Nghiêm này quen mặt thế nhỉ?”

Tôi nói: “Anh cậu học trường trực thuộc, ngày trước cậu sang đây chơi suốt còn gì, trông thấy anh ta thì có gì lạ chứ?”

La Lịch Lệ bất chợt vỗ trán mình, kéo tôi lại nói bằng giọng hóa ra là thế: “Thái Thái, tớ biết vì sao tớ thấy anh ta quen mặt rồi. Lần trước ở quán Karaoke, cậu uống say rồi hình như đâm vào anh ta đấy.”

Tôi sém chút nữa thì ngã lặn từ trên bậc thềm xuống dưới, cuống quýt nói: “Đừng đùa! Mấy ngày sau hôm say xin đó Kỷ Nghiêm liền đến nhà tớ dạy gia sư, anh ta chưa từng nhắc đến chuyện này ... không thể là anh ta được.”

La Lịch Lệ lập tức im bặt, sau khi nhìn tôi một lúc lâu nó mới nở một nụ cười cực kì quái dị: “Thôi được rồi, cứ coi như tớ chưa nói gì đi. Sau này cậu đừng có trách tớ không nhắc trước đấy.”

Tâm trạng vui vẻ khiến tôi mau chóng quên bẵng đi chuyện vừa rồi, tôi đặc ý nói: “Không nhắc tớ cái gì cơ? Tớ vừa mới qua bài thi chạy tám trăm mét đấy, phải đi ăn mừng mới được! Nào đi thôi, tớ mời cậu ăn kem!”

Từ trên đỉnh đầu chúng tôi truyền xuống những tiếng vù vù phân phật, tôi ngược lên nhìn bầu trời xanh ngắt vô biên, một chiếc máy bay bay qua từ phía bắc để lại đằng sau một vệt trắng cong cong. Cứ nghĩ đến chuyện lúc này Kỷ Nghiêm chắc cũng đang đứng ở chỗ nào đó trong sân trường lặng lẽ ngược nhìn cùng một bầu trời trong vắt giống như mình, khóe miệng tôi bất giác nở một nụ cười thật khê.

Mọi chuyện có vẻ đều cực kì thuận lợi, tôi vẫn chạy tất tả qua lại giữa hội học sinh và lớp học, thỉnh thoảng đi ăn với Dương Dương, canh me cái tài khoản siêu cấp Kỷ Nghiêm cho tôi, ngày nào cũng trộm rau đúng giờ, sét đánh cũng không xê dịch. Cuộc sống của tôi càng ngày càng trở nên thoải mái.

Thời gian này Kỷ Nghiêm bận bịu chuẩn bị thi cử nên nhân vật nam chính của vở kịch nói chưa xuất hiện lần nào. Tiết mục văn nghệ tuần sau phải diễn rồi, tôi viện cớ nói: “Vào thời khắc mấu chốt và quan trọng

này, vở kịch cần được giao ột người chuyên nghiệp hơn chỉ đạo.” Thế là tôi đã thành công đùn đẩy việc tập kịch cho trưởng câu lạc bộ văn nghệ, còn mình thì ôm điện thoại đứng bên chôm rau.

Giờ giải lao, tôi đang rình bé Rau của một tài khoản nợ thì chợt nghe thấy tiếng những người xung quanh bàn tán.

Một cô nàng nói: “Nghe đồn chủ tịch câu lạc bộ văn nghệ trường trung học số I sắp chuyển sang trường mình.”

Cô bạn khác thốt lên kinh ngạc: “Cậu nói Nhan Khanh Khanh á? Cô ta là một nhân vật đình đám lắm đấy, trường số I mà cũng chịu buông tay vào thời khắc mấu chốt này sao?”

Cô nàng vừa rồi nói tiếp: “Không muốn buông cũng phải buông thôi, hiệu trưởng trường mình là chú của Nhan Khanh Khanh, chỉ cần nói một câu là xong chuyện rồi mà.”

“Có chuyện này nữa á? Thế tại sao cô ta lại học trường đó chứ?”

Cô bạn nợ buôn dưa càng lúc càng hăng: “Cậu không biết đấy thôi, thực ra hồi cấp hai cô ta học ở trường trực thuộc. Bạn tớ bảo hồi đó Nhan Khanh Khanh thích Kỷ Nghiêm mãi, nhưng lúc tỏ tình lại bị từ chối nên sau này mới chuyển sang học trường số I.”

“Sức hấp dẫn của hội trưởng quả không tầm thường, bố là giảng viên đại học nổi tiếng, kỳ thi nào cũng đứng nhất toàn khối, đã thế còn đẹp trai ngời ngời ... Mỗi khi nhìn anh ấy tớ cứ có cảm giác lâng lâng choáng váng.”

Hai cô nàng thở than một chặp rồi đột nhiên một người bật hỏi: “Nhưng mà Nhan Khanh Khanh đã đi rồi, bây giờ còn quay lại làm gì chứ?”

“Thế cũng phải hỏi, tình cũ khó quên chứ còn sao!”

Lại một tiếng thở dài thườn thượt vang lên: “Ôi, kể ra thì hai người họ cũng xứng đôi vừa lứa lắm ... nhưng mà tớ chưa thấy hội trưởng gần gũi với đứa con gái nào bao giờ.”

“Ai bảo không có, Điền Thái Thái đấy còn gì.”

Tay tôi run bắn, hai tai dựng đứng lên nghe ngóng.

“Điền Thái Thái chẳng phải là học trò của hội trưởng hay sao? Ai mà không biết cô ta đi cửa sau vào hội học sinh! Cái mã đó, cậu nghĩ hội trưởng yêu cô ta được chắc?”

Từ trong câu chuyện của hai người đó, tôi rút ra một câu trả lời khẳng định — cho dù có trối tôi và Kỷ Nghiêm lại với nhau chắc cũng chẳng ai tin tôi và anh ta tạo nên được scandal tình ái nào.

Lòng tôi chợt thấy trống trải và hụt hẫng. Thì ra lúc trước Trần Tử Dật bỏ rơi tôi để trở về bên Nhan Khanh Khanh chính vì Kỷ Nghiêm đã đá cô ta ... trai tài gái sắc, cộng thêm một nữ nhân vật phụ tầm thường như tôi ... thì ra cuộc sống còn nhạt nhẽo hơn cả mấy bộ phim truyền hình chiếu trên ti vi lúc tám giờ.

Mãi mê dỏng tai lên hóng chuyện, tôi quên cả việc hái trộm bé Rau. Đến khi tôi tỉnh lại thì cả vườn rau đã bị người khác nhanh mắt nhanh tay ngắt mất.

Tôi rú lên ai oán: “A!!!!”

Mấy cô nàng đang buôn chuyện lập tức phát hiện ra tiếng quỷ khóc sói tru của tôi, vội vã nói lảng sang chuyện khác, một trong số đó nhìn tôi với vẻ mặt kì quái hỏi: “Thái Thái, sắc mặt cậu kém quá, chỗ nào không được khỏe à?”

Tôi nhìn họ, lắc đầu: “Không”

Giờ tôi mới thực sự hiểu tại sao Dương Dương lại nói Kỷ Nghiêm xuất hiện ở chỗ nào, chỗ đó luôn có nữ sinh ngất xỉu. Bây giờ điều này gần như đã trở thành môn học bắt buộc hằng ngày của tất cả những cô nàng mê trai.

Nhờ tài hòa và trí tuệ vượt xa hẳn người thường, Kỷ Nghiêm mới có thể đứng ở vị trí cao như vậy, được trường đại học danh tiếng nước ngoài cấp học bổng ăn học toàn phần. Hiếm có nữa là ngoài năng lực ra, anh ta còn sở hữu vẻ ngoài điển trai sáng láng. Vì thế thường xuyên có những nữ sinh ngằm đợi ở những chỗ anh ta sắp đi qua, giả vờ như tình cờ gặp mặt.

Có tài năng đã không đơn giản rồi, có tướng mạo lại càng không dễ, thế mà chàng hội trưởng hội học sinh được trăm ngàn người ái mộ lại chẳng hề động lòng trước các kiểu mỹ nữ xung quanh. Điều này khiến tôi tò mò lắm, rốt cuộc thì phải một cô gái thế nào mới xứng với chàng tài tử số một của trường trực thuộc? Lúc tôi còn đang đắn đo suy nghĩ vấn đề này, thầy chủ nhiệm dẫn học sinh mới chuyển trường vào trong lớp.

Tuy trước đó đã nghe tin cô ta sắp chuyển sang, nhưng giờ phút này nhìn Nhan Khanh Khanh đứng trong lớp học, tôi vẫn thấy ngạc nhiên ghê lắm: ánh nắng mặt trời rọi xuống cô gái mặc áo trắng váy xanh, mái tóc đen dài mềm mại làm tôn lên làn da trắng nõn như bạch ngọc, khuôn mặt thanh tú, ánh mắt trong trẻo và bình tĩnh.

Khuôn mặt tinh xảo đến mức khiến người ta ghen tị ấy quay sang nhìn tôi và ngừng lại một giây, khóe miệng khẽ nở nụ cười quyến rũ. Ánh mắt Nhan Khanh Khanh nhanh chóng chuyển sang nhìn khắp phòng học, cô ta đồng dạng tự tin giới thiệu bản thân: “Chào các bạn, mình là Nhan Khanh Khanh, mình hi vọng sẽ nhanh chóng hòa nhập với tập thể ưu tú này, cùng nhau học tập và tiến bộ.” Giọng nói của cô ta vẫn ngọt ngào và dễ thương như thế, lời nói ra nghe cực kì êm tai, cả lớp ai cũng vỗ tay hoan nghênh nhiệt liệt, đương nhiên ngoại trừ một người – đó chính là tôi.

Kể ra thì tôi cũng là một đứa biết thân biết phận. Có những người tôi trêu không nổi, đánh không lại, tôi chuẩn là được chứ gì? Thế mà lúc này nhìn Nhan Khanh Khanh cười quyến rũ, tôi chợt hiểu ra một điều: có những người bạn không hề muốn trêu chọc tôi, nhưng họ lại cứ xuất hiện trước mắt bạn, mà bạn không sao dứt mình ra được.

Nhớ đến những lời bàn tán của đám nữ sinh trong hội trường hôm trước, tôi lại thấy lòng bứt rứt khó chịu lắm. Cô có xinh đẹp khí chất đến mấy thì cũng làm ăn gì được chứ? Ngoài mặt không buông được Kỷ Nghiêm, vậy mà cuối cùng vẫn quần lầy Trần Tử Dật đấy thôi? Để cô gặp được Kỷ ác ma, sau đó bị anh ta từ chối – đây chính là sự trừng phạt của mặt trăng dành cho cô!

Tôi rảo bước đi đến hội trường, trong đầu tưởng tượng ra cảnh Kỷ Nghiêm tàn nhẫn từ chối Nhan Khanh Khanh, khóe miệng bất giác nở nụ cười xảo trá, Tôi đang cười thì cửa cánh gà bật mở, bộ mặt cười đến mức méo mó của tôi đông cứng lại ngay lập tức.

Trên vũ đài, ánh đèn trắng bạc rọi thẳng xuống hai con người ưu tú. Nhan Khanh Khanh đắm đuối nhìn Kỷ Nghiêm tình thâm vô hạn, rồi cô ta bặm môi quay lưng bỏ đi. Đôi chân dài thon thả bước đi nhẹ nhàng uyển chuyển, chiếc váy đồng phục phất phơ theo bước chân cô ta, dáng người tha thướt khiến người ta xao xuyến. Kỷ Nghiêm nhìn theo bóng lưng Nhan Khanh Khanh, vẻ mặt chăm chú và nghiêm túc.

Dưới ánh đèn sáng lóa, tôi ngẩn ngơ nhìn hai người bọn họ, lòng rối bời. Có câu nói chợt vang lên trong đầu tôi — kể ra thì hai người họ cũng xứng đôi vừa lứa lắm. Mỗi lần Nhan Khanh Khanh xuất hiện đều gây ảnh hưởng lớn đến tôi, có điều lần này nổi xốt xa không liên quan gì đến Trần Tử Dật. Giờ tôi mới thực sự cảm thấy cơn đau tê tái ẩn sâu trong lòng.

“Thấy tủi lắm đúng không?” Chợt có tiếng nói vang lên sau lưng tôi.

Tôi quay ngoắt lại, phát hiện ra Triển Tư Dương đang đứng khoanh tay trước ngực nhìn hai người trên bục. Anh ta cười nhạt nói: “Nhan Khanh Khanh nhập vai thật đấy, em tủi thân cũng chả có gì lạ.”

Tôi kinh ngạc hỏi: “Nhập vai ư? Nhập vai cái gì chứ?”

Triển Tư Dương cười khê: “Lúc này hội trưởng gọi Nhan Khanh Khanh đến, đưa kịch bản cho cô ta xem, hình như còn mời cô ta diễn nữa. Em xem, đang diễn thử kia kìa. Ồ đúng rồi, kịch bản này là do em viết đúng không? Cô ta đang thử diễn vai bà hoàng hậu độc ác, giờ đang diễn đến đoạn kết của vở kịch — bị kịch chia li.”

Tôi vẫn còn đang đắm chìm trong lời nói của Dương Dương nên không để ý. Ngoài cửa sổ, gió thổi tung bay những lọn tóc buông xuống cổ tôi. Cách mấy hàng ghế, tôi ngược lên đón lấy ánh mắt Kỷ Nghiêm, thoáng

sững lại nhưng không hề né tránh. Anh ta nghiêng người nhìn tôi, dáng vẻ ung dung nhàn nhã, đôi mắt đen láy sáng lấp lánh như những vì sao trên bầu trời đêm.

“Anh đang nhìn gì đấy?” Nhan Khanh Khanh bước đến nhẹ nhàng hỏi, nhìn theo ánh mắt Kỷ Nghiêm.

Ánh mắt Kỷ Nghiêm dịu lại, anh ta vẫy tay với tôi: “Thái Thái, lại đây.”

Về mặt Nhan Khanh Khanh lập tức trở nên cực kì mất tự nhiên, có điều cô ta nhanh chóng khôi phục lại thái độ bình tĩnh không chút gợn sóng thường ngày, tươi cười chào tôi: “Thái Thái, cậu đến rồi à?” Dáng vẻ chẳng khác nào cô ta là nhân vật nữ chính vậy.

Tôi bước đến, ngoác miệng cười tán dương cô ta mà thực ra là khẩu thị tâm phi: “Trùng hợp quá, đúng là nhân sinh hà xứ bất tương phùng! Kịch bản của tớ vào tay cậu không ngờ lại diễn xuất tuyệt thế, thật đáng khâm phục!”

“Kịch bản này là do cậu viết ư?” Về ngạc nhiên thoáng qua trên mặt Nhan Khanh Khanh.

Tôi đắc ý nói: “Đúng thế, có vấn đề gì sao?”

Cô ta nghiêm túc suy nghĩ một hồi, nói: “Sáng tạo rất mới mẻ, có điều kết cục quá buồn. Nếu thêm một chút yếu tố hài kịch thì khả năng được công nhận sẽ cao hơn.”

Không đợi tôi phản bác, Kỷ Nghiêm bỏ qua luôn sự tồn tại của tôi, anh ta chen vào hỏi Nhan Khanh Khanh: “Ý kiến của em là ...”

Nhan Khanh Khanh sáng mắt lên: “Tốt nhất nên sửa thế này: tuy mù dè ghê đuổi công chúa Bạch Tuyết ra khỏi lâu đài, nhưng rồi thấy đức vua buồn rầu đau khổ, bà ta không nỡ nhìn người mình yêu lo lắng nên cuối cùng vẫn tìm công chúa Bạch Tuyết về, giành được tình yêu của đức vua. Em nghĩ mọi người ai cũng sẽ hài lòng với kết cục này.”

Những người xung quanh ai cũng hứng thú với ý kiến của Nhan Khanh Khanh.

Kỷ Nghiêm gật đầu quay sang nhìn tôi hỏi: “Thái Thái, em thấy thế nào?”

Nếu như không có sự uy hiếp của Kỷ ác ma, tôi tuyệt đối sẽ không để mình có cơ hội đứng đối mặt với con bé đó. Lúc này tôi đứng yên tại chỗ, ánh mắt lóe lên, hai tay buông bên hông nắm chặt lại thành nắm đấm. Tôi từ tốn nói: “Em không đồng ý. Với loại đàn ông mà trong lòng luôn cất giữ hình ảnh của người con gái khác như thế không đáng tin chút nào. Cho dù sau này mù dè ghê có tìm được công chúa Bạch Tuyết thì cũng sẽ không hạnh phúc.”

Nhan Khanh Khanh dường như bị câu nói của tôi chọc cười, cô ta cố nín để chỉ phát ra một tiếng cười thật khẽ, đoạn nói: “Thái Thái, cậu ngây thơ quá, thời buổi này không còn một bị kịch nữa đâu, nhất là trong các cuộc thi, cái mà ban giám khảo đòi hỏi chính là tinh thần tích cực cầu tiến.” Ánh mắt lóe sáng, cô ta quay sang nhìn Kỷ Nghiêm, đầu hơi ngước lên bình thản nói: “Kỷ Nghiêm, anh nghĩ vở bị kịch này sẽ chiến thắng tiết mục nhảy Nobody mà đám nam sinh trường số 1 đóng giả nhóm nhạc Hàn Quốc Wonder Girls chứ?”

“Con trai giả gái nhảy Nobody á?” Triển Tư Dương nghi hoặc nhìn Kỷ Nghiêm, rồi sau đó nhếch miệng cười như sự tỉnh: “Đúng là một tin gây sốc đấy.”

Tôi lúc ấy quên luôn cả tức, đầu óc bắt đầu tưởng tượng ra cảnh một đám tuyệt sắc mỹ nam lắc lư uốn éo theo tiếng nhạc bốc lửa trên sân khấu. Nghĩ đến hình ảnh kích tình ấy mà mặt tôi đỏ bừng lên, tim đập loạn xạ — không ngờ đến cả tôi cũng bắt đầu mong chờ được xem tiết mục của trường số I rồi.

“Điền Thái Thái, anh cảnh cáo em, dẹp hết những thứ vớ vẩn linh tinh ra khỏi đầu óc của mình ngay.” Kỷ Nghiêm lạnh lùng liếc nhìn tôi.

Anh ta mặc kệ không thèm quan tâm tôi phản ứng ra sao, tiếp tục hòa nhã ân cần nói chuyện với Nhan Khanh Khanh: “Anh thấy kiến nghị của em được đấy. Thời gian cũng không còn nhiều, chi bằng để Khanh Khanh phụ trách tập dượt nhé.”

Tôi hơi sững lại, hai chữ “Khanh Khanh” ám muội kia kiến toàn thân tôi run rẩy.

Tôi trừng mắt nhìn Kỷ Nghiêm, nhưng anh ta lại hoàn toàn coi tôi như không khí.

Nhan Khanh Khanh cũng không khách sáo: “Được ạ. Nhưng mà em có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Kỷ Nghiêm nhướn mày.

Nhan Khanh Khanh đảo mắt nhìn tôi nói: “Để em diễn vai nữ chính.”

Tôi đứng giữa Kỷ Nghiêm và Nhan Khanh Khanh nhìn hai người họ, lòng chợt nghĩ: chả hiểu sao tự nhiên lại đi theo Kỷ Nghiêm, hồ đồ ngốc nghếch sống một cuộc sống mà bản thân không thích chút nào. Rốt cuộc thì tôi ở đây làm gì vậy?

Tôi không kìm được tự hỏi mình, tôi là cái gì trong lòng Kỷ Nghiêm đây?

“Không thành vấn đề.” Kỷ Nghiêm đồng ý với điều kiện của Nhan Khanh Khanh mà không cần do dự.

Tuy rằng ngay từ đầu đã đoán trước được là sẽ có kết quả này, nhưng khi thực sự nghe câu nói đó, tôi vẫn cảm thấy đau lòng lắm.

Hơi nóng không ngừng bốc lên nơi khóe mắt, vậy mà nước mắt cứ ương bướng không chịu buông rơi. Giây phút hai người họ nhìn nhau mỉm cười, tôi bất chợt ngẩng đầu nói chêm vào một câu cực kì gây mất hứng: “Nhan Khanh Khanh, cậu vô duyên vô cớ chuyển sang trường trực thuộc như thế này, Trần Tử Dật sẽ thế nào?”

Trước mặt Kỷ Nghiêm tôi chưa từng dám nói thẳng những gì mình nghĩ, vậy mà lần này nói xong câu ấy, tôi thấy thoải mái vô cùng, mặc kệ sau này sẽ ra sao. Tôi lơ đãng ánh mắt gần như muốn giết người của Kỷ Nghiêm, nói tiếp: “Trần Tử Dật cũng ngu thật, ngu hết chỗ nói! Cái gì mà tình cảm ấu thơ, cái gì mà lặng lẽ đợi chờ chứ! Đúng là tự hạ thấp mình!”

Bốn bề lặng ngắt, sắc mặt Nhan Khanh Khanh tái nhợt, hơi thở của Kỷ Nghiêm ngày một nặng nề.

Triển Tư Dương nhận thấy tình hình bất ổn, vội vàng bước đến ngăn tôi lại, cười hòa giải: “Thái Thái, em đừng có đùa nữa, ngoan, ra ngoài chơi đi.”

Tôi cười nói với Triển Tư Dương: “Em có phải trẻ lên ba đâu.”

Nói thực lòng, hiện giờ vẻ mặt tôi bình tĩnh cực kì, trong lòng cũng vô cùng bình tĩnh.

Lòng ngực Kỷ Nghiêm nhấp nhô thật mạnh, anh ta đẩy Triển Tư Dương ra rồi lôi tôi ra khỏi hội trường dưới con mắt chú ý của tất cả mọi người.

Tôi bị anh ta kéo đi cả một đoạn dài, tay bị nắm đến nhói đau.

Tôi thở hổn hển vùng vẫy hét: “Kỷ Nghiê, anh buông em ra. Đau chết đi được, anh mau buông em ra.”

Anh ta quay phắt lại, dồn tôi vào trong góc rồi hung hăng lườm tôi: “Điền Thái Thái, rốt cuộc thì em muốn thế nào?”

Tôi bị dọa cho gốc luôn rồi, chỉ biết dờ dẩn lắc đầu.

Tôi muốn thế nào ư? Thực sự thì chính tôi cũng không biết nữa.

Tôi muốn gì quan trọng với anh ta đến thế sao? Anh ta chưa từng để ý đến cảm nhận của tôi, thế thì sao có thể quan tâm đến chuyện tôi nghĩ thế nào.

Nghĩ đến chuyện này, tôi thấy vừa buồn vừa giận. Tôi nắm lấy cổ áo anh ta, cả người hướng về phía trước. Ngược nhìn lên ánh mắt nóng bỏng của anh ta, tôi nghiêm túc hỏi: “Kỷ Nghiêm, anh cố tình tìm mọi cách giữ em lại bên cạnh anh, có thực chỉ đơn giản là muốn hành hạ em, hay là” Tôi ngừng lại một lát rồi mới nhả ra nói tiếp: “Hay là, anh thích em rồi?”

Kỷ Nghiêm nhìn tôi, không đáp.

Gió thổi đưa hàng cây ven con đường rợp bóng, sóng lá dập dờn, từng phiến lá xanh ngọc bích không ngừng xao động, vô số những đốm sáng bạc li ti lấp lánh chiếu qua kẽ lá.

Đợi mãi đợi mãi, cho đến tận khi tôi định bỏ cuộc thì rốt cuộc anh ta mới chịu trả lời: “Trước giờ anh vẫn đợi em mở miệng hỏi anh, nhưng tại sao lại là lúc này?”

Ánh mắt anh ta lạnh lẽo nhìn tôi, khóe miệng nở nụ cười khiến người ta run rẩy.

Tôi đã chọc giận anh ta không chỉ một lần, thế nhưng chưa lần nào khiến tim tôi đau đớn đến mức muốn vỡ vụn ra như hôm nay cả.

Anh ta ghé đầu lại dần từng tiếng bên tai tôi: “Em hãy nhìn lại bộ dạng mình hiện giờ đi? Có khác gì một oản phụ bị bỏ rơi không? Em lấy tư cách gì để hỏi anh câu đó?”

7. Chương 7

Tôi không biết sức nặng của một lời nói trầm trọng đến mức nào, giờ tôi chỉ thấy chúng làm trái tim tôi tổn thương tan nát. Ngày đó Trần Tử Dật đã phủ định toàn bộ tình cảm của tôi chỉ bằng một câu ngắn ngủi, còn giờ đây một câu “Em lấy tư cách gì” của Kỷ Nghiêm đã phủ định cả con người tôi.

Ở bên cạnh Kỷ ác ma lâu như vậy rồi, tôi cứ tưởng mình đã tôi luyện nên một nội tâm cực kỳ mạnh mẽ, giống như dũng sĩ Herman vô địch không sợ gì đao kiếm, dù lời lẽ có ác độc đến đâu tôi cũng sẽ chẳng mấy may ảnh hưởng. Vậy mà khi Kỷ Nghiêm thốt lên năm chữ đó, trái tim tôi cứ như bị xé thành nhiều mảnh, đau đến tái tê. Cơ đau ập đến bao trùm lên tất cả.

Có thứ chất lỏng nóng ran trào ra khỏi khóe mắt tôi, thế nhưng lòng tự tôn mách bảo tôi rằng: mày không được khóc!

Đẩy Kỷ Nghiêm ra, tôi chợt phát hiện một điều rằng: không phải bởi tôi quá yếu ớt, mà là bất kể tôi có mạnh mẽ đến đâu cũng không sao địch nổi một câu nói nhẹ tênh hay một ánh mắt lạnh lùng của Kỷ Nghiêm. Cơ giận dồn lên đến đỉnh đầu tan biến hết trong nháy mắt, tôi vội gấp quy hàng, bỏ chạy trong thất bại khi mà một câu phản bác cũng không thốt lên lời.

Mặt mày thiếu não chạy về lớp học, tôi uể oải bò rạp xuống mặt bàn.

La Lịch Lệ ngồi xuống trước mặt tôi trêu chọc: “Sao thế, lại gây ra tai vạ gì à?”

Ngóc đầu lên, tôi rầu rĩ nhìn La Lịch Lệ: “La Lịch Lệ, rốt cuộc thì trong lòng cậu tớ là một đứa thế nào?”

Cô nàng nghĩ ngợi một hồi rồi đáp: “Ngoại trừ việc cậu đôi lúc gây tai vạ, xử lí mọi chuyện có chút bốc đồng, thỉnh thoảng lại hay mắc lỗi ngu ra thì xét trên tổng thể, cậu vẫn là một đứa tích cực cầu tiến.” Thấy sắc mặt tôi mỗi lúc một khó coi, La Lịch Lệ ngừng vọc hỏi: “Chẳng lẽ cậu với Kỷ Nghiêm cãi nhau rồi à?”

Câu nói đó đã triệt để kích thích tôi, tôi không giấu nữa, đem tất cả những chuyện xảy ra gần đây kể tỉ mỉ cho La Lịch Lệ, cuối cùng hỏi nó: “Cậu nói xem tớ nên làm gì bây giờ?”

La Lịch Lệ im lặng một lúc, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng. Nó nói bằng giọng cực kỳ nghiêm chỉnh: “Chuyện này cậu không thể thỏa hiệp, nếu cậu cúi đầu thì sau này sẽ không có cơ hội ngóc đầu lên nữa đâu.”

Tôi đứng dậy, đặt tay lên vai La Lịch Lệ, trong bụng sục sôi một bầu nhiệt huyết: “Lịch Lệ, cậu yên tâm, tớ tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp đâu.”

Không thỏa hiệp! Dựa vào cái gì mà bắt tôi thỏa hiệp chứ? Chẳng lẽ tôi sai sao? Tôi dóc lòng dóc sức viết nên kịch bản, thế mà chỉ vì một câu nói của Nhan Khanh Khanh đã bắt tôi phải sửa, vai diễn tôi tập luyện bấy lâu nay, chỉ vì một câu nói của Kỷ Nghiêm mà bảo tôi dâng cho kẻ khác sao? Tôi vất vả ngược xuôi lẽ nào chỉ để làm hòn đá lót đường cho Nhan Khanh Khanh? Thế có công bằng không cơ chứ?

Dồn tôi đến nước này, nếu tôi còn lùi bước nữa thì chẳng khác nào một con ngốc!

Ba ngày liền tôi không bước chân vào hội học sinh một bước, tan học tôi không đi đâu hết, chỉ bò xoài trên bàn mở điện thoại lên ăn trộm rau. Buổi tối tôi lập thêm tài khoản phụ kiếm kinh nghiệm, đổi status của “Nông trại thần tiên” mà Kỷ Nghiêm cho tôi thành “Đất này bị xâm lược, đang bãi công.”

Tài khoản “nông trại thần tiên” lên cấp nhanh vùn vụt, quãng thâm quanh mắt tôi cũng ngày một đậm hơn. Khi cấp độ của tôi vượt qua La Lịch Lệ, nó đã gào lên ganh tị: “Thái Thái, cậu định buông thả bản thân mình đến khi nào nữa?”

Tôi vừa bấm điện thoại vừa trả lời nó: “Tớ buông thả bản thân bao giờ hả? Mấy hôm nay tớ chôm được không ít đồ, sướng phát điên lên được đây này. Cậu thấy chưa, giờ cấp độ của tớ đã vượt qua cậu rồi! Trong tay tớ còn có” Cái tên Kỷ Nghiêm mắc kẹt trong cổ họng của tôi, cố gắng thế nào cũng không sao nói được. Ăn trộm được bao nhiêu là rau quả, nhìn anh ta xếp cao chót vót hạng đầu, thế mà đến cả click vào xem một chút thôi tôi cũng không dám.

Thấy tôi bỗng dưng im bật, La Lịch Lệ phát hiện ra có chút bất thường, nó đột nhiên mở miệng hỏi tôi: “Thái Thái, có phải cậu đã thích Kỷ Nghiêm rồi không?”

Tay tôi khựng lại bên trên bàn phím, chậm rãi ngóc đầu lên cười gượng gạo: “Ha ha ha ha. Tớ thích Kỷ Nghiêm ư? Không thể nào! Tớ với anh ta cách nhau xa lắm! Cậu không thấy bộ dạng sợ sệt khúm núm của tớ mỗi khi ở gần anh ta sao? Đừng nói là thích, chỉ cần cậu nhắc đến hai chữ đó thôi cũng đủ khiến tớ sồn hết da gà rồi.”

La Lịch Lệ nhìn tôi đầy ý vị: “Tớ cũng chỉ tiện miệng nói thế thôi, cậu việc gì phải ra sức phân bua thế?”

Tôi ngẩn người, môi mấp máy: “Thế à? Chắc tại tớ nghĩ nhiều quá thôi ...” Tôi đang định giải thích thêm thì chợt nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Nhân tiện tôi liền đổi chủ đề, cười ha ha viện cớ: “Tớ nghe điện thoại đã.” Bước ra khỏi lớp, tôi thở phào một hơi rồi nhấn nút nghe: “A lô, ai đấy ạ?”

Đầu dây kia trầm mặc một thoáng rồi mới khẽ đáp lời: “Là anh.”

Giây phút nghe thấy giọng nói này, tôi suýt nữa đã ngã lăn ra đất. La Lịch Lệ đi theo ra ngoài, cô nàng đang dùng ánh mắt xăm soi nhìn tôi. Tôi bật ông nghe háng lên một tiếng, đi ra chỗ khác. Tựa lưng lên lan can bên ngoài lớp học, tôi lúng búng: “Hội ... hội trưởng.”

“Ừm.” Giọng nói anh ta ở đầu kia lạnh hắt xuống, “Mấy hôm nay em đều không đến hội học sinh.” Giọng nói của anh ta khiến tôi hơi run rẩy.

Tôi gật đầu, lại nhớ ra anh ta không nhìn thấy, vội vàng thấp giọng: “Vâng.”

“Tại sao không đến?”

Tôi hơi giận rồi đấy: hôm ở hội trưởng anh chuyển vai diễn của tôi cho người khác trước mặt bao nhiêu người như thế, rồi chẳng hiểu tại sao lại lôi tôi ra ngoài xĩa xói một hồi, giờ lại giả như chưa từng có chuyện gì xảy ra, hỏi tôi tại sao không đến? Anh đừng mơ tôi quay lại đó mặc cho anh sai khiến trách móc nữa!

Tôi chống tay lên lan can, đáp: “Ồ ... thì ... em rất bận.”

Anh ta nghi hoặc hỏi: “Em rất bận sao?”

Tôi móc trong túi ra một cây kẹo mút, vừa bóc giấy kẹo vừa nói: “Vâng, cuối tháng thi giữa kì rồi, không bận mà được à? Với cả em có phải là hội trưởng đâu, cũng không cần quanh quẩn ở hội học sinh từ sáng tới chiều làm gì cả.”

Đầu dây kia im lặng một lúc lâu, tôi chỉ nghe thấy tiếng anh ta hít thở.

Không thể không công nhận một điều rằng tôi vô cùng để bụng chuyện Nhan Khanh Khanh cướp mất vai nữ chính của tôi. Tuy trước kia khi diễn tập tôi không hề chăm chỉ đến mức quên ăn quên ngủ, nhưng thế cũng không có nghĩa là anh ta được quyền đem hết thành quả tôi thức đêm thức hôm viết ra tặng cho người khác!

Tôi hít sâu một hơi, lấy hết can đảm nói: “Nếu như anh thấy em quá đáng thì cứ việc đuổi em ra khỏi hội học sinh, dù sao thì em ở đó làm chuyện gì cũng chẳng được ai công nhận cả, chỉ tổ làm lỡ việc của mọi người.”

Một giây sau khi thỏa mãn tâm lí muốn báo thù, tôi liền bắt đầu thấy sợ. Bởi vì bên kia đầu dây, tôi nghe thấy tiếng hô hấp mỗi lúc một dồn dập, tôi thậm chí còn đánh hơi thấy mùi nguy hiểm qua điện thoại.

Giọng nói đầy giận dữ của Kỷ Nghiêm cuối cùng cũng vang lên: “Em bận nhỉ. Bận đến mức không có thời gian đứng tựa lan can ăn kẹo mút đúng không, Điền Thái Thái!” Lúc anh ta quát tên tôi gần như là đang nghiêng răng nghiêng lợi.

Tôi bị dọa cho suýt nữa đã đánh rơi điện thoại xuống đất — sao anh ta biết tôi đang cầm kẹo mút trong tay? Tôi nhìn quanh hành lang một lượt trước sau cũng không thấy có bóng dáng Kỷ Nghiêm đâu cả ... chưa kịp hoàn hồn thì đã nghe thấy tiếng Kỷ Nghiêm trong điện thoại lạnh lẽo vang lên: “Nhìn xuống dưới.”

Tôi máy móc nhào người qua lan can nhìn xuống, trở mắt tức thì — Kỷ Nghiêm đang cầm điện thoại ngẩng đầu nhìn tôi không động độ, đôi mắt như tóa lửa.

Anh ta rít từng tiếng một qua kẽ răng: “Anh cho em hai mươi giây, bây giờ, ngay lập tức đến trước mặt anh.” Nói xong anh ta liền cúp máy.

Tôi chột dạ chạy đến trước mặt Kỷ Nghiêm. Nhìn bộ mặt xanh lè của anh ta, tôi rụt rè khúm núm hỏi: “Hội trưởng, sao ... sao anh lại ở đây?”

Anh ta hừ một tiếng, dướn mày nói: “Diễn xuất giỏi lắm! Kịch bản chính tay em viết cũng không thấy em diễn tốt thế này!”

Câu nói của anh ta khứa đúng nỗi đau của tôi, ngọn lửa mới rồi còn bùng bùng bốc cháy, đục phải khuôn mặt băng đóng ngàn năm của anh ta liền tắt ngúm trong nháy mắt. Tôi âm ỉ cúi đầu chua chát nói: “Lúc đầu em đã nói là mình không diễn được, anh cứ bắt em đóng vai hoàng hậu. Giờ Nhan Khanh Khanh đến rồi, anh liền đá văng em đi. Đừng nói với em là anh đã dấn dúi với cô ta từ hồi còn nằm viện nhé, chứ nếu không tại sao cô ta vừa tới anh đã phủ nhận hết mọi cố gắng của em?”

Kỷ Nghiêm thoáng ngẩn người không nói tiếng nào, chỉ nheo mắt nhìn tôi.

Nói ra rồi tôi liền trở nên kích động, những lời dè nén trong lòng bấy lâu nay trào ra như nước vỡ đê: “Anh thông minh lợi hại thế này, em hoàn toàn không phải là đối thủ của anh ... nếu đã như vậy, tại sao lúc đó anh lại nhận lời, chỉ cần em đóng vai hoàng hậu thì anh sẽ đồng ý diễn đức vua? Chẳng lẽ anh đã sớm liệu được rằng cuối cùng Nhan Khanh Khanh mới là người cùng anh đứng trên bục diễn? Uống công em đã ngốc nghếch mong chờ được đứng đó với anh.”

Cảm xúc của tôi hơi mất kiểm soát rồi, tất cả mọi lời nói gần như là buột miệng, lại còn nói với giọng dầm chua thế nữa, chẳng giống đang kể lể bất bình chút nào, rõ ràng là đang nổi cơn ghen ... phát hiện này khiến chính bản thân tôi cũng lấy làm quái lạ.

Tôi trừng mắt nhìn Kỷ Nghiêm, trong lòng vẫn thấy khó chịu lắm, khó chịu đến mức gần như nghẹt thở. Mặc dù vậy tôi vẫn nói cho hết những điều muốn nói: “Kỷ Nghiêm, trước kia em cực kì ức chế, rất cuộc thì chuyện anh và em là thế nào đây? Cho đến khi Nhan Khanh Khanh xuất hiện em mới nhận ra, giữa hai chúng ta vốn chẳng là gì hết!”

Tôi không rõ cảm giác của mình về anh ta rốt cuộc là gì, giờ tôi chỉ có thể nghĩ đến chuyện bỏ chạy ngay lập tức.

Ánh nắng chói chang cùng bóng cây đổ dài lên mặt Kỷ Nghiêm khiến cho khuôn mặt vốn đã trắng trẻo thanh tú của anh ta càng thêm sáng sủa. Anh ta dường như một lần nữa nắm bắt được chút tâm tư nhỏ bé đó của tôi, nhìn tôi không chớp rồi từ tốn nói: “Thì ra em tức giận vì chuyện đó.”

Nhìn vẻ mặt biến đổi không ngừng của anh ta, tôi bước lùi một bước trong vô thức. Lùi xong rồi lại thăm mắng bản thân mình kém cỏi quá đi. Mấu chốt nhất của việc cãi nhau là gì chứ? Đương nhiên là khí thế rồi! Từ trước đến nay tôi chẳng khác nào một cô con dâu âm ỉ, chẳng mấy khi cốt khí được một lần, sao có thể chùn bước được? Thế là tôi liền bước lên hai bước.

Về mặt Kỷ Nghiêm cực kì điềm tĩnh, anh ta cúi xuống nhìn tôi, thật lâu sau mới thông thả nói: “Điền Thái Thái, em càng ngày càng giỏi đấy! Trước kia anh thấy em ngốc, không ngờ em cũng con mắt nhìn sự việc khá là độc lập, quả là mắt anh quá đi.”

Ngữ khí của anh ta nghe thì bình tĩnh không một gợn sóng, thế nhưng lời lẽ nói ra lại khiến tôi thấy lạnh như băng.

Tốt xấu gì tôi cũng là đứa được huấn luyện ra từ thói độc mồm độc miệng của anh ta, tôi mặc kệ: “Dù sao thì mọi chuyện cũng đã định rồi, hai người diễn kịch hay mượn cớ tỏ tình thì cũng có liên quan gì đến em đâu, anh với Nhan Khanh Khanh...”

“Em đi theo anh!”

Tôi còn chưa nói hết câu đã bị anh ta cắt ngang, kéo tay tôi đi một mạch về phía hội trường.

Tôi sững sờ hỏi lại: “Anh định đưa em đến đó làm gì?”

Anh ta không thèm quay đầu lại: “Đưa em đi xem đội kịch diễn tập.”

Tôi bậm môi nói: “Em không đi.”

“Em dám!” Kỷ Nghiêm ngoái đầu lườm tôi một cái.

Lần này tôi cũng chẳng chịu lép vế: “Em dám đấy, cùng lắm thì em tung hê hết là được chứ gì! Đi hay không là quyền của em.”

Tay anh ta kẹp chặt cổ tay tôi mạnh đến mức như muốn bóp nó nát ra từng mảnh, lực tay tiết lộ cơn giận dữ khó mà che giấu nổi bên dưới vẻ ngoài bình tĩnh kia. Tôi tức điên người, tay kia ra sức véo cánh tay anh ta. Anh ta liền tóm cả hai tay tôi lại lôi tôi xềnh xệch đến hội trường.

Cánh cửa bị anh ta đẩy toang ra, tôi nhìn thấy mọi người đang chăm chú tập luyện trên sân khấu, đó chính là kịch bản mà tôi viết, lời thoại thân quen vang lên mồn một từng câu từng chữ bên tai. Nhóm đó đang tập cảnh hoàng hậu vì yêu sinh hận, sau khi dùng tảo độc hại chết công chúa Bạch Tuyết đã bị đức vua đuổi khỏi lâu đài. Lúc diễn đến cao trào, tình cảm của nữ chính cực kì đúng mức, còn biểu cảm của nam chính cũng nhập vai vô cùng. Mọi thứ nhìn có vẻ hài hòa lắm ... nhưng mà ... tôi quay sang nhìn Kỷ Nghiêm, hình như nhân vật nam chính bạc tình nhất trong vở kịch lúc ấy đang đứng ngay cạnh tôi thì phải?

Tại sao người bạn diễn cùng Nhan Khanh Khanh trên sân khấu lại là Triển Tư Dương? Tôi ngơ ngác nhìn những thứ đang diễn ra trước mắt mình, ngẩn ngơ một lúc lâu mới há hốc miệng kinh ngạc hỏi: “Tại sao diễn viên nam chính lại biến thành Triển Tư Dương rồi?”

Kỷ Nghiêm liếc nhìn tôi nói: “Đồ ngốc, chẳng phải em vừa rồi còn tự cho tin lắm sao? Em không nghĩ rằng nếu như em không diễn nữa thì anh còn cần thực hiện lời hứa trước đó làm gì?”

Tôi nhìn anh ta chớp mắt, mãi một lúc lâu sau mới hiểu ra ý tứ trong lời anh ta nói: “Nếu anh không diễn đức vua nữa, sao không nói rõ với em từ trước?”

Kỷ Nghiêm ghé sát tai tôi, khề khàng phả ra một làn hơi nóng: “Chẳng phải ngay từ đầu trong lòng em đã chắc mẩm anh và Nhan Khanh Khanh đó ... có gì với nhau sao?” Mặt tôi lập tức đỏ bừng lên như một trái cà chua chín.

Kỷ Nghiêm giả vờ như không thấy, mở miệng nói: “Vốn dĩ phải đề tên em lên mục biên kịch của vở kịch lần này, nhưng mà em đã muốn đi nên đành ...” Kỷ Nghiêm đứng trước mặt tôi lúc này chẳng khác nào một con hồ li vừa mới đạt được mưu mô, nụ cười cực kì xảo trá.

Tôi bỗng thấy ức chế vô cùng, nhưng ngoài mặt vẫn phải tỉnh bơ như không có chuyện gì hết. Tôi ho khan một tiếng: “Về việc em muốn ra đi ấy hả... em thấy đây hoàn toàn là một sự hiểu nhầm. Hội trường, anh cứ việc coi những lời em nói trước đây như rơm rác ấy.”

Con người trước mặt lạnh lùng hừ một tiếng: “Sao? Không muốn đi nữa à?”

Tôi vội vã nở nụ cười nịnh bợ: “Hội trường, sự việc lần này là do em quá nông nổi, em ghen tị với Nhan Khanh Khanh được cùng tỏa sáng với hội trưởng trên sân khấu, em đã bị lòng đố kị làm mờ mắt, vì thế nên mới không biết sống chết nói ra những lời đó, cuối cùng khiến cho chính bản thân mình lâm vào tình cảnh khốn đốn này. Nhưng mà em thực sự không muốn đi đâu!” Tôi chớp chớp mắt thối thuờng nhìn anh ta.

Cũng không biết là tôi đã nói trúng câu nào mà khiến cho Kỷ Nghiêm vui vẻ lắm, anh ta cười nói: “Ừm. Anh biết rồi.”

Thấy bầu không khí dịu đi rõ rệt, tôi thở phào một hơi. Kịch bản này là thành quả gian khổ mà tôi đã mổ cò từng chữ một, tuy không biết tại sao Kỷ Nghiêm lại chấp nhận yêu cầu của Nhan Khanh Khanh, nhưng nếu đã không phải nhắm vào tôi thì chỉ cần Kỷ Nghiêm có thể khiến tôi rút lại lời nói muốn đi, có nói thêm mấy câu tự tát vào mặt mình tôi cũng chẳng thấy có vấn đề gì.

Kỷ Nghiêm liếc nhìn đồng hồ rồi nói: “Anh còn có việc, em cứ ở lại đây giám sát việc diễn tập nhé.”

Tôi gật đầu: “Hội trưởng, em xin hứa sẽ nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ anh giao phó.”

Sực nhớ ra điều gì đó, anh ta chỉ tay vào điện thoại của tôi: “Tài khoản đó ...”

Tôi ngẩn người mất một lúc mới hiểu ra anh ta nói đến tài khoản cao cấp trò “Nông trại thần tiên”: “Ồ ... sao ạ?”

Anh ta do dự một chút rồi xua tay nói: “Không có gì, dạo này em lại thức khuya ăn trộm rau đúng không? Đừng có bê trễ việc diễn tập đấy.”

Tôi chột dạ cúi đầu: “Ừm, em hiểu ạ.”

“Thái Thái.” Anh ta bắt chợt gọi tên tôi.

“Dạ.”

“Quay lại là tốt rồi.”

Lúc tôi ngẩng đầu lên thì bóng Kỷ Nghiêm đã rời khỏi hội trường mất hút.

Ngơ ngác nhìn cánh cửa lớn màu đỏ tươi đang khép lại, tôi nghĩ: Kỷ Nghiêm đưa tôi đến đây chẳng lẽ là vì muốn giải thích với tôi, diễn viên nam chính lần này không phải là anh ấy? Còn anh ấy vẫn giữ lời hứa với tôi? Chẳng hiểu mô tê gì cả.

Ngày thường Kỷ Nghiêm luôn giữ thái độ chẳng để ai vào mắt, xa lánh mọi người, chẳng mấy khi đối tính một lần lại thành ra dịu dàng như thế, đúng là muốn lấy mạng người ta đây mà ...

Tôi quá mải mê suy nghĩ, vì thế không hề hay biết Triển Tư Dương xuất hiện bên cạnh khi nào.

Anh ta vỗ vai tôi: “Thái Thái, làm gì mà ngẩn ngơ ra thế?”

Tôi dờ dẫm quay đầu sang hỏi lại: “Dương Dương, anh nói xem, hội trưởng để Nhan Khanh Khanh đến đây rốt cuộc là muốn làm gì?”

Triển Tư Dương bật cười: “Em nghĩ hội trưởng thích Nhan Khanh Khanh thật nên mới để cô ta diễn vai nữ chính sao?”

Tôi đảo mắt một hồi mà vẫn không nghĩ ra nguyên nhân nào khác: “Không phải thế thì là vì sao chứ?”

Triển Tư Dương nhìn tôi hỏi: “Em có biết hồi học cấp hai Nhan Khanh Khanh thích hội trưởng không?”

Tôi gật đầu, háo hức chờ đợi anh ta nói tiếp.

Anh chàng nở nụ cười xảo quyệt, thông thả kể: “Thực ra không phải hội trưởng gọi cô ta đến đâu, là tự Nhan Khanh Khanh nằng nặc đòi vào.”

Tôi chau mày, lòng chợt thấy vô cùng khó chịu: “Không phải cô ta đã có bạn trai rồi sao?”

Triển Tư Dương nói: “Trước đây Nhan Khanh Khanh cũng là một nhân vật có tiếng tăm của trường trực thuộc, lại là cháu gái của hiệu trưởng, một người thanh cao như thế bị Kỷ Nghiêm từ chối, chắc chắn là sẽ không cam lòng, vì thế ...” Anh chàng cười mấy tiếng rồi nói tiếp: “Nếu nói hội trưởng đã làm gì thì cũng chỉ là hơi ám thị chút chút với cô ta thôi. Nhan Khanh Khanh đúng là không chịu được khích bác, chưa gì đã để lộ tiết mục của trường số 1 ra rồi.”

Tôi ngẩn người, xâu chuỗi những gì Triển Tư Dương mới kể rồi suy nghĩ mãi mới hiểu ra: “Ý anh là Kỷ Nghiêm cố ý để Nhan Khanh Khanh thấy mập mờ, để cô ta tự mình đuổi theo, rồi lúc đó em bị cơn giận làm mờ mắt đã rất phối hợp diễn một vở kịch khiến cô ta để lộ tiết mục của trường số 1 ra ngoài?”

Triển Tư Dương cười tít mắt khen tôi: “Được, cũng khá thông minh đấy chứ, nhắc một cái là hiểu ngay.”

Hiểu nhầm được xóa bỏ, bầu trời bỗng dưng trở nên trong vắt, sự thực đã chứng minh con tim thuần khiết của tôi chưa phải chịu bất kì một thương tổn lớn nào. Đúng ra thì Kỷ Nghiêm vốn dĩ chẳng cần giải thích gì với tôi, anh ấy cũng chẳng thêm nhờ ai giải thích. Thế mà anh ấy vẫn dẫn tôi đến đây, tuy chưa từng chính miệng nói ra nhưng anh ấy đã làm đến mức ấy rồi, tôi còn nói được gì nữa chứ?

Có ai đó đã nói rằng, Khi thượng đế đóng sầm một cánh cửa trước mặt bạn, thì người sẽ mở cho bạn một cánh cửa khác, trái tim tôi giờ đã hóa thành một cơn gió mát, dường như có một cánh cửa nhỏ đang bị tôi chậm rãi thổi toang.

Tâm trạng thoải mái nên trên đường trở về lớp học tôi cứ cười mãi không ngừng.

Đúng lúc đó thì La Lịch Lệ từ trong lớp đi ra, nó vừa vẫy tay với tôi vừa nói: “Sao thế, mới được một lát đã bị Kỷ Nghiêm xử lí rồi à?”

Tôi lườm nó, tức tối nói: “Bị anh ta xử lí cái gì hả?”

La Lịch Lệ dừng bước, nghi hoặc nhìn tôi, ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ là cậu đã xử lí Kỷ Nghiêm?”

Tôi nhào lên bịt miệng La Lịch Lệ rồi dáo dác nhìn quanh, thấp giọng nói: “Cậu nói linh tinh cái gì đấy? Nhờ bị Kỷ Nghiêm nghe được thì tớ chết chắc rồi.”

Gạt tay tôi ra, La Lịch Lệ nguýt tôi một cái: “Đồ kém cỏi! Ai vừa mới nói là sẽ không thỏa hiệp hả?”

Tôi thở dài: “Lịch Lệ, không phải tại ý chí của tớ không đủ kiên định mà là hỏa lực của quân địch quá mạnh, tớ không đỡ nổi.”

La Lịch Lệ ghé sát lại gần tôi hỏi một câu nhạy cảm: “Kỷ Nghiêm vừa mới lôi cậu đi đâu thế?”

Tôi nghĩ một lát rồi đáp: “Nếu như tớ nói anh ta đến tìm tớ chỉ để bàn bạc chuyện của hội học sinh, cậu có tin không?”

La Lịch Lệ khinh bỉ nhìn tôi, phì một hơi ra khỏi mũi không chút khách sáo: “Đầu óc cậu bị úng nước à? Anh ta không ngu thế đâu.”

Đầu óc bị úng nước ư? Tôi tức điên người, lửa giận bốc lên ngàn ngạt, đem hết những chuyện vừa rồi khai ra sạch sẽ: “Đầu óc tớ làm sao mà bị úng nước hả? Nếu óc tớ úng nước thì tại sao Kỷ Nghiêm còn muốn tớ hiểu sự thực về chuyện Nhan Khanh Khanh? Chẳng có gì mờ ám hết! Anh ta chỉ muốn biết tiết mục của trường số 1 là gì.”

Đợi tôi nổ đóa xong, La Lịch Lệ mới buông một câu sét đánh: “Thì ra là thế ... Thái Thái, Kỷ Nghiêm thích cậu rồi.”

Một lời nói ra như sấm đánh bên tai, tôi thấy mình như vừa mới ăn một cái tát trời giáng, cơn giận cũng bị đè cho dẹp lép...

Kỷ Nghiêm thích tôi ư?

Kỷ Nghiêm thích tôi!

Cuối cùng thì tôi cũng hiểu ra tiếng sấm vừa rồi có nghĩa là gì ...

Tôi đã bị sét đánh cho không còn tỉnh táo nữa...

Ngẩn ngơ cả nửa ngày tôi mới hốt hoảng nói với La Lịch Lệ: “Tớ thà bị úng não như lời cậu nói còn hơn.”

La Lịch Lệ liếc nhìn tôi: “Bộ dạng cậu thế này, chắc không phải vẫn còn tơ tưởng đến Trần Tử Dật đấy chứ?”

Tôi im lặng.

Cái tên ấy dường như tôi có cố gắng đến đâu cũng không thể nào quên được, mỗi khi nhắc đến trái tim tôi lại nhói đau.

La Lịch Lệ chợt hỏi: “Thái Thái, cậu có biết trên người cậu mang theo tinh thần gì không?”

“Tinh thần gì cơ?”

“Ồ, là tính thần chưa đến Hoàng Hà chưa nản chí. Tớ nhắc nhở cậu và cũng muốn nói cho cậu biết rằng làm người thì phải biết tiến lên phía trước. Những chuyện đã qua đã trở thành lịch sử cả rồi, nếu như cậu quá nặng lòng với một mối tình đã hết thì dù quang cảnh trước mắt có đẹp đến mấy cũng không thể nào lọt vào mắt cậu được đâu.”

Tôi phủ nhận: “Tớ không nản chí khi nào chứ? Trái tim tớ đã chết ngay khi Trần Tử Dật nói chia tay rồi.”

La Lịch Lệ dừng lại yên lặng nhìn về phía trước, rồi bất thành linh hô khẽ: “Trần Tử Dật đến kìa.”

Nghe thấy cái tên này, tôi đứng sững tại chỗ như tượng gỗ.

La Lịch Lệ vỗ vai tôi: “Được rồi, mấy lời đó cậu cứ đi mà nói thẳng với anh ta ấy.” Nói xong, nó ngoái đầu liếc nhìn Trần Tử Dật rồi quay lại nháy mắt với tôi: “Thái Thái, tớ đến canteen chiếm chỗ trước đây, đợi cậu ở đó nhé.” Rồi nó bỏ đi luôn.

Khi ánh mắt tôi một lần nữa dừng lại trên bóng hình thân quen ấy, tôi dường như quên luôn hô hấp, chỉ biết ngây ngốc đứng yên.

Bầu trời cao trong xanh không một gợn mây, từng tia nắng rơi qua tán cây chiếu lên thân hình cao ráo và thẳng tắp, lung linh tỏa sáng.

Anh ta đang đeo head phone nghe gì đó, thong thả bước lại gần. Vẫn là phong thái tự tin phơi phới ấy, vẫn khuôn mặt anh tuấn động lòng người, đường nét trên mặt dường như càng thêm sắc nét.

Tôi đã từng trốn sau lưng anh, kiễng chân lên lên lấy đi chiếc tai nghe. Bị anh phát hiện rồi khẽ quẹt tay lên mũi tôi mấy cái. Một giây sau đó là nụ hôn ngọt ngào đặt xuống môi tôi, bầu không khí ngập tràn mùi hương bạc hà mát dịu.

Nhận thấy ánh mắt tôi, Trần Tử Dật gỡ tai nghe xuống, ngược đầu lên. Ánh mắt anh lấp lánh, khuôn mặt nở nụ cười nhẹ nhàng, anh ta gật đầu với tôi.

“Thái Thái.” Giọng nói của anh vẫn dịu dàng hết như ngày trước, đôi mắt cười lấp lánh ánh hào quang.

Thế nhưng tôi có thể nghe ra tiếng thở dài cực khẽ đi kèm theo tiếng nói....

Bầu không khí có phần gượng gạo.

Sau một thoáng trầm mặc, tôi cười nói: “Trần Tử Dật, trùng hợp quá, không ngờ lại gặp anh ở đây.”

Nụ cười trên mặt Trần Tử Dật nhạt đi đôi chút: “Thái Thái, tay em làm sao thế?”

Tôi cúi xuống nhìn cổ tay mình, không khỏi ngẩn người. Chỗ vừa nãy bị Kỷ Nghiêm nắm lưu lại một vết bầm đỏ tấy. Thực ra dấu vết cũng không rõ lắm, đến cả La Lịch Lệ cũng không phát hiện ra, thế mà Trần Tử Dật mới nhìn thoáng qua đã thấy. Cũng giống như tôi, chỉ cần liếc nhìn là nhận ra ngay khuôn mặt anh hốc hác đi nhiều, vàng trán cao ẩn hiện vẻ ưu tư.

Tôi cúi đầu cười khẽ: “Không có gì, đùa nghịch với bạn nên bị bầm chút ấy mà. Thực sự không việc gì đâu, anh không nói em còn không có cảm giác gì ấy chứ.”

Anh ta chau mày nói: “Sao lúc nào em cũng sơ suất như vậy?”

Ngẩng đầu lên, tôi bắt gặp đôi mắt đen sâu thẳm của Trần Tử Dật.

Tim chợt run lên mà chẳng hiểu vì sao, tôi hoảng hốt đưa mắt nhìn về phía khác, lắp liếm nói: “Sao anh lại đến đây?”

Thực ra Trần Tử Dật không nói thì tôi cũng có thể đoán ra — Nhan Khanh Khanh chuyển trường, anh ta đến tìm bạn gái là chuyện dĩ nhiên không cần bàn cãi. Nhưng tim tôi vẫn thấy nhói đau.

Trần Tử Dật không trả lời ngay, ánh mắt anh ta lướt qua cánh tay tôi một lượt rồi mới dùng dằng nói: “Thái Thái, anh đến là để gặp em.”

Gặp tôi ư? Tôi nhìn người con trai đã từng hứa hẹn sẽ cùng tôi thi vào trường trực thuộc nhưng rồi lại thất tín này. Giờ đây, tôi thực sự không thể nghĩ ra một lí do nào khiến bản thân tin được anh ta đến tìm tôi.

Nếu như bắt buộc phải có một lí do, lí do đó tôi không dám nghĩ và cũng không có đủ dũng khí để nghĩ — những nỗi đau trong quá khứ vẫn còn mồn một trước mắt tôi, miệng vết thương vẫn còn nguyên đó khiến tôi không dám đụng chạm tới.

Anh ta nhìn tôi đắm đắm, giây phút ấy thời gian như ngừng lại.

Trước kia khi tôi ở bên Trần Tử Dật, cảm giác tuyệt vời chẳng khác nào rơi vào chĩnh mật, ngọt ngào đến mê mẩn. Còn bây giờ anh ta tựa như một món đồ nguy hiểm, đụng vào là nổ.

Không chịu đựng nổi không khí gượng gạo này thêm nữa, tôi đi thẳng vấn đề: “Nếu như anh đến để hỏi về chuyện của Nhan Khanh Khanh, em thấy anh nên đi tìm cô ấy hỏi thẳng thì hơn. Giờ cô ấy chắc là vẫn còn đang tập kịch trong hội trường. Trường trực thuộc anh rành hơn em, không cần em phải chỉ đường cho anh đấy chứ?” Nếu như ngày đó anh đã quyết định bỏ rơi tôi để đi theo đuổi nữ thần trong trái tim mình, vậy thì trước mặt tôi đừng có trưng bộ dạng lung lay dao động này ra nữa.

Ánh mắt Trần Tử Dật có phần trống rỗng, anh ta hỏi khẽ: “Rành lắm, rành đến mức không sao quên nổi, cũng không thể buông rơi ...”

Tôi cảm thấy vẻ mặt mình sầm xuống. Nguyên nhân khiến tôi không dám nghĩ kia lại vọt ra rồi, thoát ần thoát hiện, tựa như đang ở ngay trước mắt.

Khuôn mặt Trần Tử Dật như bừng sáng dưới ánh mặt trời, khiến mắt tôi chói lòa không sao mở nổi.

Tôi chỉ nghe thấy giọng nói trầm trầm của anh ta truyền tới: “Anh và Khanh Khanh ở cùng một khu nhà, cùng lớn lên bên nhau từ bé. Từ khi hiểu chuyện cô ấy đã là giấc mộng của anh, vì thế khi nghe cô ấy khóc trong điện thoại, anh đã bất chấp tất cả để đến bên cô ấy...”

Từng lời nói của Trần Tử Dật giống như những mũi kim đâm lên người tôi, khiến tôi đau tê tái. Tôi chẳng chút khách sáo cắt ngang lời anh ta: “Anh kể cho em những chuyện này để làm gì?”

Anh ta nhìn tôi, ngập ngừng giây lát rồi mới chậm rãi mở lời: “Thế nhưng khi anh đuổi theo đến bên cạnh Khanh Khanh, anh mới phát hiện ra rằng mọi chuyện đã không còn như cũ nữa, tất cả đã khác rồi. Thái Thái, trong đầu anh lúc nào cũng hiện lên hình ảnh của em. Lúc đầu anh cứ ngỡ đó là bởi anh áy náy ... sau đó Khanh Khanh nói với anh, thực ra giữa anh và cô ấy không hề có tình yêu. Bọn anh quá hiểu nhau, hiểu đến mức nhầm tưởng đó là tình yêu. Lúc đó anh mới hiểu ra rằng anh thực sự thích em mất rồi.”

Tôi nhìn anh ta, khoảng thời gian nửa năm qua hiện lên trong đầu tôi tựa như một cuốn phim bị kịch. Lúc này, ánh nắng mặt trời giữa trưa chiếu xuống khiến tôi gần như muốn ngất.

Trần Tử Dật vẫn tiếp tục từ tốn nói: “Tình cảm không có ranh giới gì cả. Anh không biết từ lúc nào tình cảm mình dành cho em bắt đầu vượt ra ngoài tầm tưởng tượng của anh. Chỉ những lúc bên em anh mới thấy thỏa mãn, thứ tình cảm phát ra từ nội tâm ấy trước đây anh chưa từng gặp phải. Thế nhưng anh lại ngốc nghếch buông cánh tay em.” Thở dài một tiếng, khuôn mặt Trần Tử Dật lộ vẻ bi thương cực độ, ngữ khí cũng không còn bình tĩnh nữa: “Hôm đó gặp lại em trong bệnh viện, thấy em nhú mày, giả bộ đáng thương, làm nũng vì người đó, cuối cùng anh mới được nếm trải nỗi cay đắng chôn sâu trong tim. Trước kia khi Khanh Khanh nói thích Kỷ Nghiêm, anh cũng chỉ thấy hơi hụt hẫng, nhưng khi thấy em ở bên cạnh Kỷ Nghiêm, anh mới nhận ra rằng mình đang đổ kị...”

Nước mắt tôi lăn chã tuôn rơi, anh chợt sững sờ, lặng im không nói nữa.

Tôi không muốn khóc, trước mặt anh tôi luôn mong mình sẽ biểu hiện thật kiên cường. Nhưng lòng tôi buồn lắm, buồn đến mức không sao gượng được.

Trước mặt La Lịch Lệ tôi có thể đồng dạng hào hùng tuyên bố trái tim mình đã chết, nhưng bị kịch nhất chính là cho đến giờ tôi vẫn không có cách nào ép mình tiêu tan hi vọng về Trần Tử Dật.

Trần Tử Dật sững lại, nắm chặt tay tôi nói: “Thái Thái, anh thích em, thích em lắm lắm. Đây là sự thật, chúng ta hãy vứt bỏ hết những chuyện đã qua, quên hết tất cả những điều không vui đó, làm lại từ đầu, có được không?”

Tôi nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, đứng lặng nhìn anh.

Mọi chuyện sao có thể đơn giản như những gì anh ta nói được?

Tôi cúi đầu nói khẽ: “Trần Tử Dật, cho đến giờ em vẫn không thể nào quên được những ngày tháng đẹp đẽ trước kia của chúng ta, nhưng em sợ phải nhớ lại, bởi vì chỉ cần nghĩ đến chúng là em lại nhớ đến cảnh anh đuổi theo Nhan Khanh Khanh đi mất.”

Trần Tử Dật xót xa ôm tôi vào lòng, nhẹ nhàng dỗ dành: “Thái Thái, anh xin lỗi, anh xin lỗi! Anh hứa với em anh sẽ không thể nữa, anh thề sau này sẽ không bao giờ tái phạm. Tha thứ cho anh, tha thứ cho anh một lần này thôi có được không?”

Mùi hương quen thuộc bao bọc lấy tôi nhưng lại khiến tôi thấy lạ lắm vô cùng. Tôi nhắm mắt đẩy anh ta ra, bước lùi một bước. Tôi bậm môi đến khi đau nhói mới ngược nhìn lên: “Xin lỗi, em không làm được.”

Sau một hồi im lặng, sắc mặt Trần Tử Dật mới bình tĩnh lại: “Một giờ rồi, anh phải về trường đây. Em đi ăn cơm đi.” Trước khi quay lưng ra về, anh ta nhìn tôi chăm chú: “Thái Thái, anh không ép buộc em, bởi vì anh có đủ lòng kiên nhẫn để chờ đợi.”

Mất dõi theo Trần Tử Dật rời đi, tôi không biết mình đang hụt hẫng hay là vui mừng nữa. Có những người, có những chuyện vẫn còn lưu giữ trong trái tim tôi, không muốn quên đi, cũng không muốn nhớ lại. Tôi không quên được những rung cảm mà mối tình này đem đến, nhưng lại không muốn nhớ những đau khổ mà con người đó đã mang lại cho tôi. Từ trước đến nay tôi chưa từng đủ dũng khí chạm vào sợ dây kết nối đau thương và hạnh phúc đó. Đã bước sai một đoạn đường, cho dù tôi có hối hận bao lâu cũng chẳng còn ý nghĩa. Vết thương còn đó, có đắp vá thế nào thì kẽ hở vẫn còn kia. Đã sai rồi thì chấp nhận, những người, những chuyện đã qua cần bị lãng quên.

Cả buổi chiều tôi cứ ngẩn ngơ như hồn lìa khỏi xác, buổi tập kịch kết thúc rồi mà tôi vẫn cầm kịch bản ngồi đờ trên sân khấu.

Kỷ Nghiêm nghe điện thoại xong, bước đến ấn nhẹ lên đầu tôi: “Nghĩ gì mà tâm hồn treo ngược cành cây vậy?”

Tôi cười đáp: “Em đang nghĩ, giờ vở kịch của chúng ta đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi, chỉ còn thiếu gió đông nữa thôi.”

Bàn tay Kỷ Nghiêm lùa nhẹ trên mái tóc tôi, anh ta cười nói: “Không còn thiếu gì nữa đâu. Anh vừa nhận được điện thoại nói là đạo cụ diễn kịch đã được mang đến. Anh đi lấy về, em đợi một lát hẵng đi.”

Những ngón tay dịu dàng lướt qua lướt lại trên mái tóc tôi, Kỷ Nghiêm đưa ba lô cho tôi giữ rồi đi khỏi.

Một mình tôi ngồi trong hội trường, vừa đọc kịch bản đã được Nhan Khanh Khanh sửa, vừa đợi Kỷ Nghiêm.

Nói thực lòng, tuy không phục chút nào nhưng tôi không thể không thừa nhận kết cục mà cô ta sửa rất xuất sắc, không những trơn tru mà càng thêm động lòng người.

Đang say sưa xem kịch bản thì bỗng có tiếng động vang lên, tôi ngẩng đầu phát hiện Nhan Khanh Khanh đang bước đến. Dừng lại trước mặt tôi, cô ta nói thẳng: “Chẳng phải cậu thích Tử Dật sao? Tại sao anh ấy đến tìm mà cậu còn từ chối?”

Tôi ngẩn người, ngược nhìn cô ta, hỏi: “Sao cậu biết?”

Nhan Khanh Khanh tỉnh bơ nói: “Buổi trưa lúc tập xong tôi có ra khỏi hội trường, tình cờ bắt gặp một người bạn cũ. Cậu ấy bảo tôi là Trần Tử Dật vừa mới thiếu nảo ra về, còn hỏi tôi tại sao lại từ chối anh ấy, kể ra cũng trùng hợp thật, mấy hôm trước lúc Trần Tử Dật nói chia tay tôi, tôi mới biết thì ra người anh ấy thực sự thích chính là cậu ...” Cô ta ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: “Giờ mọi người đã nói rõ ràng cả rồi, tại sao cậu không thể đón nhận anh ấy? Tình cảm cậu dành cho anh ta bị lãng quên dễ thế sao?”

Tôi tức tối lườm cô ta một cái: “Chuyện của tôi không mượn cậu quan tâm. Cậu hãy lo cho bản thân mình đi đã.”

Tôi đã nói rõ đến thế rồi mà Nhan Khanh Khanh vẫn không chịu buông tha, cô ta hỏi tiếp: “Chẳng lẽ người cậu thích là Kỷ Nghiêm sao?”

Nín lặng im lìm không có nghĩa là tôi dễ bắt nạt nhé, chẳng qua là tôi không thèm biện bạch đấy thôi!

La Lịch Lệ đã từng nói: tôi là đứa dễ bị kích nhất, một khi bị kích tôi liền nhảy dựng lên bám riết không buông. Giờ nếu như tôi giải thích thêm có nghĩa là tôi đang lấp liếm. Chuyện tình cảm vốn chỉ thuộc về hai người, cho dù tôi và Trần Tử Dật đã chia tay thì mối tình đó vẫn là một hồi ức đáng để tôi gìn giữ, tôi quyết không cho phép kẻ thứ ba xuất hiện lên tiếng nghi ngờ hay chỉ trích.

Vì thế, tôi ngẩng cao đầu nhìn Nhan Khanh Khanh với ánh mắt sắc lẹm, khí thế hiên ngang: “Nếu tôi công nhận thì cậu định làm gì? Hay là cậu có ý đồ gì khác?”

Nhan Khanh Khanh giật nảy mình, đứng ngẩn ra tại chỗ.

Tôi chả buồn để ý đến cô ta nữa, vừa mới quay đầu bỏ đi thì thấy Kỷ Nghiêm đang đứng tựa bên cánh cửa hội trường, đang nhìn tôi chăm chú.

8. Chương 8

Về hồ hững của Kỷ Nghiêm vẫn giống hệt ngày thường, có điều ánh mắt lại sáng bừng kì lạ, tựa như có thể nhìn xuyên thấu đến tận cùng.

Chẳng hiểu sao khóe miệng anh ta bỗng nhếch lên thành một nụ cười mỉm hoàn toàn không che đậy, khiến toàn thân tôi chấn động.

Triển Tư Dương tay xách va li bước lên từ phía sau lưng Kỷ Nghiêm. Anh chàng cười đầy ẩn ý: “Hội trưởng, nhóc con Thái Thái nhà anh dồi dào tinh lực thế này, nhân đây đang có một đồng đồ cần chuyển, chi bằng để cô bé giúp một tay đi.”

Kỷ Nghiêm cũng bật cười: “Thế thì hãy để cô nhóc nhà tôi giúp đỡ vậy.”

Tôi trở mắt nhìn anh ta không dám tin đây là sự thật, miệng tôi giật giật nhưng không thốt lên được tiếng nào.

Anh ta bước đến cạnh tôi một cách tự nhiên, đưa cho tôi chiếc túi to tướng — bên trong đó toàn là những đạo cụ dạng rộng, trông có vẻ nhiều nhưng thực ra nhẹ bẫng.

Nhận lấy chiếc túi từ tay Kỷ Nghiêm, tôi cứ thế đứng im trở mắt nhìn những ngón tay thon dài sạch sẽ của anh ta.

Nhan Khanh Khanh là người đầu tiên tỉnh lại, cô ta đưa tay định cầm lấy chiếc túi trên tay kia của Kỷ Nghiêm.

Kỷ Nghiêm khẽ nhích cánh tay, bàn tay Nhan Khanh Khanh khựng lại giữa không trung.

Thân hình Kỷ Nghiêm cao ráo, vẻ ngoài tuấn tú, khí chất ôn văn nho nhã, tuy vậy ẩn sâu bên trong xương tủy là sự lạnh lùng xa cách khiến người khác không dám tùy ý xâm phạm. Anh ta nhìn Nhan Khanh Khanh cười áy náy: “Không cần đâu, Thái Thái cầm là được rồi.”

Nhan Khanh Khanh sững lại một lát rồi mới ngượng ngùng đưa tay xuống, liếc nhìn tôi.

Giữa con gái với nhau thường xuyên có những cuộc so đo ngầm, nhất là trước mặt chàng trai mình thích, con gái luôn muốn bộc lộ ra mặt tốt đẹp nhất của mình. Thực ra tôi và Nhan Khanh Khanh không cần phải so bì gì hết, nhưng lúc này tôi có thể cảm nhận rõ ràng trong mắt cô ta, tôi đã trở thành kẻ địch đe dọa đến mục đích của cô ta.

Triển Tư Dương đặt chiếc va li trên tay xuống nói: “Sao thế? Ngẩn ngơ ra đó làm gì? Còn bao nhiêu đồ thế này, các cậu định chuyển đến khi nào đây?”

Không khí trong hội trường dần dần dịu lại.

Nhan Khanh Khanh nghiêng chiếc eo thon nhắc chiếc va li dưới đất lên, lúc ấy Kỷ Nghiêm đã nhét cả hai chiếc túi nilon vào tay tôi. Anh ta rảnh rang dứt tay vào túi quần nhìn tôi với vẻ cao thâm khó đoán. Tôi bị anh ta nhìn cho nổi hết da gà, người run lập cập, bấy giờ anh ta mới chịu quay đi chuyển những món đồ khác.

Mấy người chúng tôi khuân hết các thứ vào trong hội trường rồi chỉnh lí lại một lượt, xong đâu đấy mới phát hiện ra là trời đã tối.

Nhan Khanh Khanh mở điện thoại lên nhìn, nói: “Ồi, tám giờ rồi.”

Kỷ Nghiêm liếc nhìn ra bên ngoài cửa sổ, thấy bầu trời xanh sẫm đã thấp thoáng bóng trăng. Anh ta vỗ tay rồi nói: “Hôm nay mọi người vất vả rồi, về nhà thôi.”

Nhan Khanh Khanh chớp ngay cơ hội: “Hội trường, chúng ta đi cùng hướng, vừa khéo có thể cùng đi một đoạn đường.” Nhan Khanh Khanh chớp chớp đôi mắt to long lanh dưới bóng đêm, khuôn mặt xinh tươi càng thêm quyến rũ. Mỗi một cái gợn tay nhắc chân của cô ta cũng đủ khiến người ta khó sinh lòng cự tuyệt.

Lòng tôi chợt chán nản nghĩ thầm: người như thế này vốn đã không cùng một đẳng cấp với tôi ...

Tôi biết điều ngoan ngoãn xách ba lô chuẩn bị ra về.

Triển Tư Dương gọi với theo: “Thái Thái, có cần anh tiễn em một đoạn không?”

Ngẫm ra thì một thân một mình đi đường tối tôi cũng hơi thấy sợ, đi cùng một tên loa phóng thanh như Triển Tư Dương chắc sẽ không phải lo chán ngắt, vì thế tôi liền mỉm cười chạy sang vỗ vai Triển Tư Dương nói: “Có chứ, Dương Dương, anh đứng là nghĩa khí.”

Kỷ Nghiêm nhìn Triển Tư Dương, buông một câu nhẹ bẫng: “Cậu không tiễn đường, để tôi tiễn cho.”

Nụ cười trên miệng tôi tức thì đông cứng.

Triển Tư Dương nhún vai, hết nhìn Nhan Khanh Khanh rồi lại quay sang nhìn tôi, bộ mặt đầy trêu chọc: “Tớ thì thế nào cũng được.”

Tôi nghe thế là biết ngay không trông hóng được gì rồi.

Thiệt tình, đường lớn rộng mở thênh thang Kỷ Nghiêm không chịu đi, cứ bắt tôi làm bóng đèn điện một trăm ngàn vôn làm gì không biết.

Ba người đi trên phố, thái độ Nhan Khanh Khanh không ngờ lại hòa nhã vô cùng: “Sao Kỷ Nghiêm lại trở thành thầy giáo của cậu thế?”

“Ồ, hồi ôn thi vào lớp chọn của trường trực thuộc, anh ấy đã dạy kèm cho tớ.”

Nhan Khanh Khanh hỏi: “Thái Thái, tại sao cậu lại muốn thi vào trường trực thuộc?”

Bước chân tôi hơi khựng lại, lòng chợt nhói đau. Thì ra những câu hỏi trước của Nhan Khanh Khanh đều nhằm mục đích tung hỏa mù, mục đích thực sự của cô ta chính là khơi lên vết sẹo của tôi.

Tôi ghét nhất cảm giác bị người khác hỏi dồn từng bước, đặc biệt khi người dồn ép tôi lại chính là Nhan Khanh Khanh. Tôi không ngu gì mà nói trước mặt cô ta tôi thi trường trực thuộc là vì Trần Tử Dật! Mặc dù cuối cùng không được ở bên anh, tôi cũng chưa từng hối hận vì lúc đó đã yêu hết mình, giờ tôi cũng không cần phải thừa nhận hay giải thích điều gì với bất kì ai hết.

Ngẩng đầu lên, tôi nhìn thẳng vào mắt Nhan Khanh Khanh, nghiêm túc nói: “Tôi đến trường trực thuộc là vì muốn theo đuổi ước mơ của mình. Ai cũng có mục tiêu phía trước, chỉ có những người không nhìn rõ được mục tiêu của mình mới dễ lỡ ước mơ.”

Nhan Khanh Khanh ngăn người nhìn về mặt kiên định của tôi, cô ta không nói thêm được câu nào nữa.

Cả chặng đường không có ai mở miệng nói thêm gì.

Đi qua đường cái là có thể trông thấy trạm gác của khu, Nhan Khanh Khanh nói: “Đến nhà em rồi.”

Kỷ Nghiêm gật đầu dãn dò thêm vài câu đại loại như “chú ý an toàn”, đoạn liếc nhìn tôi nói: “Đi thôi.”

Chưa đi được bao xa, Nhan Khanh Khanh bất chợt gọi Kỷ Nghiêm đứng lại. Nơi khoe mắt cô ta ẩn ước một nét buồn man mác, khẽ bặm môi, cô ta nói: “Kỷ Nghiêm, nhà anh có đi hướng đó đâu.”

Kỷ Nghiêm nhìn cô ta, nói bằng giọng nhẹ tênh như đây là chuyện rất đời bình thường: “Anh đưa Thái Thái về nhà.”

Nhan Khanh Khanh nhìn Kỷ Nghiêm chăm chú, chân mày khẽ nhướn lên. Cô ta không nói thêm gì nữa, ánh mắt lộ vẻ quật cường, vẫy tay chào chúng tôi: “Kỷ Nghiêm, tạm biệt nhé.” Nói rồi, vạt vẩy tung bay, cô ta quay lưng duyên dáng bước vào trong khu dân cư.

Nhìn bóng lưng Nhan Khanh Khanh đi khỏi, tôi chưa xót nghĩ: ánh mắt đó quen quá, từng có một thời tôi cũng đã lưu luyến nhìn theo bóng lưng Trần Tử Dật ra đi. Chuyện tình cảm lúc nào cũng khiến chúng ta bất lực.

Khẽ thở dài một tiếng, tôi nói: “Hội trưởng, cứ để em đi xe bus về cũng được.” Lại nghĩ từ chối thế này có phần đường đột quá, tôi bổ sung thêm một câu: “Về muộn quá mẹ em sẽ lo lắng.”

“Được, anh về cùng em.”

Tôi ngược nhìn trời, không biết nói gì thêm nữa. Mặc dù thế lòng tôi vẫn thấy mừng thầm. Nhưng tôi nghĩ không thông, bỏ qua một cô gái xinh đẹp thế kia, đầu óc Kỷ Nghiêm có khi nào bị úng nước rồi không nhỉ? Xem ra có những chuyện thực sự là không sao hiểu nổi.

Thành phố về đêm yên tĩnh hẳn. Đã qua giờ cao điểm tan học tan ca, người đi xe bus cũng không nhiều. Ngồi trên ghế bên cửa sổ, chiếc xe khẽ lắc lư, gió đêm thổi lùa qua mái tóc tôi, lướt qua hai gò má cũng đôi vành tai mát lạnh.

Từ chiều đến giờ Kỷ Nghiêm cứ nhìn tôi đắm đắm bằng một ánh mắt kì cục thế nào ấy.

Tôi cũng không thể nói ra được nó kì quái chỗ nào, nhưng chắc chắn là khác hẳn trước kia.

Định hỏi anh ta xem rốt cuộc lúc ở hội trường đã nghe thấy nhữn gì, tôi khẽ gọi: “Hội trưởng ...”

Một bên mặt Kỷ Nghiêm khuất trong bóng tối, ánh sáng bên ngoài cửa xe hắt lên những đường nét trên khuôn mặt bánh bao, thoát ẩn thoát hiện, bình tĩnh đến không một gợn sóng.

Anh ta nói: “Điền Thái Thái, em đã từ chối Trần Tử Dật sao?”

Giọng điệu của anh ta không hề biến đổi, cũng chẳng mang theo một chút cảm xúc nào, hệt như ngày thường vẫn nói với tôi ở hội học sinh: “Điền Thái Thái, em đã ghi chép hết nội dung cuộc họp rồi chứ?”

Tôi ngẩn người.

Kỷ Nghiêm hỏi: “Nếu đã thích sao lại còn từ chối.” Tôi nhớ lại lúc trước Nhan Khanh Khanh đã vội vàng chạy đến hỏi tôi: “Cậu thích Trần Tử Dật còn gì? Tại sao lại từ chối anh ấy?”

Thì ra anh ta đã nghe thấy hết.

Tôi bối rối không biết mình nên làm gì nữa, dường như tất cả những bí mật chôn sâu trong lòng tôi đều đã bị phơi bày hết trước mắt anh ta, toàn bộ con người tôi không còn gì có thể che giấu nữa. Nắm chặt bàn tay, tôi ngoảnh đầu nhìn ánh đèn loang loáng bên ngoài cửa sổ, khe khẽ nói: “... không quên ngay được, nhưng như thế không có nghĩa là không buông được. Em không muốn nhốt mình trong quá khứ, đứng yên tại chỗ không tiến bước.”

Trong cuộc đời bao giờ cũng có những nỗi đau không sao chịu nổi, đã từng có người cùng tôi cười, cùng tôi khóc, như thế là đủ. Tôi đã rơi quá nhiều nước mắt vì anh, kết cục ra sao không còn quan trọng nữa. Tôi đã từng yêu, từng đau khổ, cũng từng trở nên rụt rè cẩn trọng vì sợ bị tổn thương, tôi đã đeo lên ình chiếc mặt nạ tự vệ, cho đến khi gặp được một người khác, rồi người đó gỡ toang lớp nguy trang kia xuống.

Cơn gió cuối hè thổi nhẹ qua cửa sổ, tiếng gió rì rào bên tai.

Kỷ Nghiêm thân nhiên nói với tôi: “Thế thì cứ nhìn lên phía trước đi, vĩnh viễn đừng bao giờ quay đầu lại.”

Tôi kinh ngạc ngoảnh đầu nhìn anh ta. Kỷ Nghiêm một tay chống cằm, mắt nhìn ra cửa sổ. Khuôn mặt tuần tú giao thoa giữa ánh sáng và bóng tối, thần tình an tĩnh đến mức có phần hư ảo. Cảm giác này rốt cuộc là sao vậy? Tựa như một dòng nước ấm êm róc rách chảy qua nơi sâu thẳm nhất trong trái tim tôi.

Ngẩng mặt lên đón gió, gió thổi làm mắt tôi cay xè. Mấy lọn tóc dài tung bay trong gió, vô tình rớt xuống mu bàn tay Kỷ Nghiêm.

Kỷ Nghiêm khép tấm kính cửa sổ lại một chút rồi quay đầu lại. Giữa chốn phố phường phồn hoa, đôi mắt long lanh lấp lánh trở nên ấm áp và trong trẻo lạ kì. Anh ta chìa tay giữ chặt mấy lọn tóc phất phơ, khẽ khàng giắt chúng ra sau tai tôi. Đầu ngón tay ấm áp chạm lên vành tai tôi, thổi bùng lên đốm lửa.

Tôi cúi gằm khuôn mặt đỏ bừng: “Nhan Khanh Khanh thông minh như thế, so với cô ấy, chắc anh thấy em ngốc lắm đúng không?”

Sau khi chắc chắn lọn tóc kia không còn chạy lung tung nữa, Kỷ Nghiêm buông tay, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tuyệt đẹp và tràn đầy tự tin: “Đúng là ngốc thật.”

Bốn mắt nhìn nhau, tôi thấy được trong đôi mắt sâu thẳm của anh lấp lánh từng tia sáng.

Anh nói: “Con gái phải ngốc một chút mới đáng yêu.”

Đôi mắt đẹp sáng ngời của anh ngập tràn niềm hân hoan không gì che giấu được, vẻ dịu dàng vô tình lọt vào đáy mắt tôi, khiến trái tim tôi trào dâng từng đợt sóng.

Tôi thu hồi lại ánh mắt của mình, ngoảnh nhìn ra cửa sổ, giấu mặt vào chỗ anh không nhìn thấy được.

Chạm tay lên ngực, thì ra đây chính là cảm giác rung động đã trống vắng bấy lâu.

Dạo gần đây, “Nông trại thần tiên” lại cho ra lò một loài thực vật đặc biệt tiếp nối Bé Rau, gọi là Quả Tâm Nguyên. Cho đến nay, mới chỉ có rất ít tài khoản sở hữu loại quả này, trên trang chủ có nói: “Quả Tâm Nguyên, hạt giống thần bí của “Nông trại thần tiên”. Một ngàn năm mới nở hoa, một ngàn năm sau kết trái. Một ngàn năm mới có một hạt giống sinh ra. Tất cả những người gieo hạt giống này đều có thể viết nguyện vọng của mình trong cánh hoa, đến khi quả chín cũng là lúc nguyện vọng thành hiện thực.”

Nghe có vẻ hấp dẫn quá, tôi nổi hứng nên xem tiếp.

Phía dưới có một lời nhắn: “Những gì trên trang chủ viết toàn là nhảm nhí! Là hô hào người ta nạp tiền vào để tham gia bốc thăm trúng thưởng mới có khả năng nhận được! Đúng là lừa gạt!”

Còn có người nói: “Bỏ tiền ra đã đành, không ngờ còn thiết lập chỉ cấp 50 trở lên mới được trồng, biến thái quá đi mất!”

Đọc đến đây tôi cụt cả hứng luôn. Cần cấp 50 cơ á! Tôi vừa mới lên cấp 35 đây ... đôi mắt nhìn khắp “nông trại thần tiên”, chắc cũng chỉ có mình Kỷ Nghiêm No1 là vượt qua được ngưỡng đó.

Mất hấu háu nhìn quả Tâm Nguyên đầy đủ hoặc trên trang chủ, tôi nghĩ bụng: loại quả này không những đẹp mắt, hấp dẫn nhất là nó có thể thỏa mãn tâm nguyện của người chơi, đem lại cảm giác bí ẩn mơ hồ.

Giờ nghỉ trưa ngày thứ hai, Kỷ Nghiêm không có thói quen nghỉ trưa, anh ta yên tĩnh ngồi đọc sách trong phòng họp. Tôi nghiêm nhiên chiếm lấy máy tính thu hoạch rau, vừa liếc nhìn Kỷ Nghiêm, tính toán xem nên mở miệng thế nào để nói cho anh ta chuyện quả Tâm Nguyên, vừa click vào tài khoản của anh ta theo quán tính.

Giây phút tài khoản mở ra, tôi sửng sốt vì kinh ngạc: chính giữa mảnh đất phì nhiêu kia là một loài cây tôi chưa từng trông thấy, tạo hình kì lạ, màu sắc lộng lẫy ngay tức thì thu hút ánh mắt tôi.

Đây chẳng phải là quả Tâm Nguyên trong truyền thuyết đó sao?

Mắt tôi sáng rỡ lên nhìn cái cây không chớp, đồng thời trong bụng thầm cảm thán: Kỷ Nghiêm ơi Kỷ Nghiêm, sao anh lại thần thông quảng đại thế chứ, có bao nhiêu là hạt giống quý hiếm.

Không biết từ lúc nào Kỷ Nghiêm đã ghé sang tùy tiện nói một câu: “Em muốn có lắm đúng không?”

Tôi hít mạnh một hơi, hai mắt lập tức biến thành hình sao trời lấp lánh, đầu gật lấy gật để.

Kỷ Nghiêm díp mắt cười: “Thế thì tặng em tài khoản của anh đây, hai chúng ta trao đổi cho nhau, thế nào?”

Tôi cảm thấy hết như có một cái bánh khổng lồ vừa từ trên trời rơi xuống. Cái bánh rớt từ độ cao ngàn mét, nếu va trúng đầu tôi, không chết cũng khó tránh bị chấn thương sọ não ấy chứ! Nhưng mà cái bánh lớn quá, không động lòng mới lạ.

Tôi há hốc miệng lắp bắp hỏi: “Tại ... tại sao phải đổi ạ?”

“Không đổi thì thôi vậy.” Kỷ Nghiêm đứng dậy, quay lưng định bỏ đi.

Tôi vội bước lên níu tay anh ta lại nói: “Đổi! Đổi chứ! Em đổi! Nhưng mà hội trưởng ơi, anh nói cho em biết với, có phải em lại làm sai chuyện gì không?” Tôi khúm núm ngược nhìn anh ta — những bài học trước đã nhắc nhở tôi rằng: trên đời này không hề có bữa ăn nào miễn phí.

Kỷ Nghiêm xoa đầu tôi nói: “Em nghĩ nhiều quá rồi đấy. Anh đã bảo chỉ cần em nghe lời thì sẽ cho em tài khoản đó mà.”

Tôi trở mắt, hai mắt hấp háy nhìn lên. Một vầng sáng vàng kim giống như của các vị thần đang lơ lửng trên đỉnh đầu Kỷ Nghiêm ... Ác ma với thần linh cách nhau một sợi chỉ mỏng manh, Kỷ ác ma lập tức biến thành Kỷ đại thần hào quang lấp lánh.

Tôi đưa tay lên bưng mặt, sùng kính nói: “Cảm ơn đại thần.”

Kỷ Nghiêm nhìn tôi, ánh mắt sáng ngời. Anh ta cười khê đứng nhìn tôi đang ngây như gà gổ, nụ cười cực kì cuốn hút. Đưa tay lên nhéo khê lên khuôn mặt phúng phính của tôi, anh ta nói: “Nhóc con ngốc nghếch, sao lúc nào em cũng đáng yêu thế hả?” Hình như trong đôi mắt đẹp tựa pha lê kia đang lưu chuyển một vầng hào quang nhàn nhạt.

Kỷ Nghiêm đi rồi, phòng họp trống trơn chỉ còn lại mình tôi. Nhìn cây Tâm Nguyên với tạo hình kì lạ, tôi tò mò nghĩ: bên trong này rốt cuộc ẩn giấu điều gì?

Kỷ Nghiêm hay gọi tôi là nhóc ngốc, nhưng anh ta cũng từng nói ngốc mới đáng yêu ...

Lẽ nào đúng như những gì La Lịch Lệ nói, Kỷ Nghiêm thích tôi rồi?

Tôi vui đến nỗi suýt nữa thì nhảy cẫng lên, chợt thấy sao hôm nay càng nhìn càng thấy Kỷ Nghiêm đẹp trai ghê gớm.

Sao lại dễ tôi gặp được một chàng trai ưu tú thế này? Tôi đã từng tưởng rằng không có Trần Tử Dật, tình yêu sẽ bỏ tôi đi mất, thì ra tôi vẫn còn có thể động lòng, vẫn còn mơ mộng có ai kia chia bàn tay ấm nóng cho tôi

Tình yêu chính là như thế đó, cho dù bạn muốn trốn tránh, nó cũng sẽ tự mình tìm đến bạn.

Trong không gian vắng lặng, tiếng hít thở vang lên nghe mồn một bên tai. Bóng cây ngả nghiêng trong ánh sáng chói lòa, ánh nắng rọi vào ô cửa chiếu lên mặt tôi. Trên đó vẫn còn sót lại hơi ấm nơi đầu ngón tay Kỷ Nghiêm nhéo khê. Tôi thì thầm tự nói một mình: “Đại thần thích nhóc ngốc, nhóc ngốc cũng thích đại thần.” Khóe miệng bất giác nở nụ cười ngọt lịm.

Giờ nghỉ trưa kết thúc, từ trong phòng họp đi ra, tôi mua một cây kem, miệng lẩm nhẩm hát định quay trở về lớp học thì đột nhiên bị ai đó đánh lén sau lưng. La Lịch Lệ hét toáng lên: “Yêu quái, chạy đi đâu, mau nộp ngay cái kem trên tay, nếu không đừng hòng giữ được mạng sống.”

Tôi chả thèm ngoái lại, tuy vậy vẫn phối hợp nói: “Sư phụ, ngài cầm lấy kem đi, xin hãy tha cho tôi một mạng.” La Lịch Lệ vọt đến từ phía sau, ngoạm một miếng lên chiếc kem trên tay tôi, nói: “Nghe đồn Trần Tử Dật và Nhan Khanh Khanh chia tay nhau rồi, chuyện này cậu đã biết chưa?”

Tôi hơi ngẩn người một lát, gật đầu, vẻ mặt nhẹ tênh: “Biết rồi, hôm đó anh ta đã nói cho tớ biết.”

“Có phải anh ta vẫn còn thích cậu không?” La Lịch Lệ chưa từng có thói quen ăn nói vòng vo.

Hình như tôi cũng chẳng cần phải né tránh điều gì, thế nên tôi đã gật đầu: “Ừ.”

La Lịch Lệ nắm lấy cổ tôi, lắc đầu nói: “Thái Thái, tớ nói cho cậu biết, cậu tỉnh táo lại đi, lúc nào cần giữ vững lập trường thì không được phép dao động! Cho dù Trần Tử Dật có tốt đến mấy thì cũng chỉ là một con ngựa quay đầu, Kỷ Nghiêm mới chính là một con thiên lý mã hiếm có, cậu không được thả mỗi bất bóng, bỏ qua một con ngựa tốt không thêm, cuối cùng sẽ bị ngã thê thảm đấy.”

Bất lực quá, tôi bỗng thấy bức bối và nóng nảy, thấp giọng nói: “Tớ biết rồi, cậu không cần nói tớ cũng biết.”

Cây kem trên tay bắt đầu tan chảy, nhỏ xuống bàn tay dính nhớt.

Bất thành linh có ai đó gọi một tiếng từ phía sau lưng: “Thái Thái.”

Tôi quay đầu, chỉ thấy Nhan Khanh Khanh đang đứng đằng sau.

Dáng người Nhan Khanh Khanh mảnh khảnh và cao ráo, ngũ quan tinh tế, tính cách vui vẻ, cử chỉ không cầu nệ, một cô gái như thế này đi đến đâu cũng cực kì nổi bật.

La Lịch Lệ ghé lại hỏi tôi: “Cô ta đến tìm cậu làm gì đấy?”

Tôi nhếch miệng nói thầm: “Cậu thấy sao?” Nở nụ cười lịch sự với Nhan Khanh Khanh – tôi đã đoán ra được, cô ta tìm tôi có đến tám phần mười là vì chuyện Kỷ Nghiêm.

Nhan Khanh Khanh cũng cười đáp lại, có điều lời nói ra thì không khách khí như nụ cười trên mặt chút nào, cô ta nói: “Cô không hề thích hợp với Kỷ Nghiêm.”

La Lịch Lệ vốn đã định đi trước, nghe câu này thì chợt quay lưng lại, kéo tôi nói lớn: “Thái Thái, nắng chiều gắt quá, vào lớp cho dễ chịu. Đi nào, chúng ta về lớp hóng mát.” Nó chẳng thèm nhìn Nhan Khanh Khanh, hoàn toàn coi cô ta là người vô hình, cứ thế lôi tôi quay về lớp học.

Tôi chợt thấy buồn cười: con bé La Lịch Lệ xưa nay chưa từng chịu kém ai lời ăn tiếng nói bao giờ, nhưng lại không chịu được cảnh tôi bị người ta bắt nạt.

Giọng nói của Nhan Khanh Khanh vẫn kiên định như ban đầu: “Tôi chỉ nói cho cậu biết sự thật mà thôi. Kỷ Nghiêm cần một người có thể so vai đứng cùng anh ấy, có đứng trên cùng một độ cao thì quanh cảnh nhìn được mới giống nhau.”

Một chút chua xót nhen nhóm trong lòng, tôi chợt thấy ngưỡng mộ Nhan Khanh Khanh, ngưỡng mộ cô ta lúc nào cũng có thể thẳng thắn đối diện với tình cảm của mình.

La Lịch Lệ nói đúng, có một số thứ nhất định phải giữ vững lập trường, không phải là để cho người khác thấy, mà là để chính bản thân mình nhìn rõ.

Thở dài một tiếng, tôi quay đầu nói: “Nhan Khanh Khanh, tôi thấy chẳng có gì là không hợp cả, chỉ có thích hay không thôi. Một người khắc khoải yêu thương, đó là tình đơn phương, cả hai bên cùng thích mới là tình yêu thật sự. Nếu như người đó thích cậu, kẻ khác có ngăn cản cũng chỉ là vô ích, anh ấy vẫn sẽ thích cậu.” Tôi nhìn cô ta mường ánh mắt trong sáng chân thành, khóe miệng nở nụ cười thản nhiên, nói tiếp: “Tôi đã nhìn rõ tình cảm của mình, còn về phần cậu ... đó là chuyện của cậu, không liên quan gì đến tôi hết.”

Nhan Khanh Khanh nhìn tôi quái dị. Có lẽ cô ta không ngờ tôi lại có thể nói ra những lời sâu sắc đó. Nét mặt cô ta lạnh ngắt: “Chúng ta cứ từ từ mà xem. Con người rồi sẽ thay đổi, tôi không tin hai người khác biệt hoàn toàn về tính cách và khí chất có thể ở bên nhau lâu dài.”

“Cô đã nói đủ chưa?” La Lịch Lệ bắt đầu nổi giận.

Tôi biết con bé này sắp mất kiên nhẫn rồi, vội bước lên kéo tay nó lại, cười ha ha nói: “Thôi nào thôi nào. Chẳng phải vừa mới kêu nóng đấy sao? Chúng ta đi thôi.” Không nhìn đến Nhan Khanh Khanh nữa, tôi kéo theo La Lịch Lệ bỏ đi. Nếu như một số chuyện nhất định cần đối mặt, thế thì tại sao không thẳng thắn với bản thân hơn một chút! Ít nhất thì sau này nghĩ lại sẽ không bị nổi tiếc nuối vây kín tâm hồn.

Nháy mắt kì thi giữa kì đã đến, buổi tối một ngày trước hôm thi, tôi chong đèn thức thâu đêm, không ngờ đến lúc trời gần sáng lại không trụ được, ngủ quên đi mất. Khi tỉnh lại thì đã bảy giờ ba mươi phút, chẳng kịp ăn sáng, tôi vội vội cặp sách ù té chạy đến trường.

Trường trực thuộc cách nhà tôi không xa mấy, nhưng cũng mất mười lăm phút đi xe bus. Lúc tôi nhảy xuống xe chạy vào cổng trường, từ xa đã trông thấy một bóng người thân thuộc. Người đó đứng ngay cạnh sao đỏ, mặc áo đồng phục trắng tinh, hai chiếc cúc cao nhất mở ra để lộ chiếc cổ trắng ngần. Tay anh ta đút trong túi quần đồng phục xanh lam, dáng người cao ráo đứng dưới ánh nắng ban mai giống như một bức tranh tuyệt đẹp.

Nhìn thấy tôi, anh ta chau mày bước lên trách móc: “Sao sắc mặt kém thế này? Tối qua lại thức khuya hả?”

Tôi nhìn anh ta, ngẩn người mất nửa giây, trước tiên gật đầu rồi sau lại vội vã lắc đầu: “Hội trưởng, em thức khuya không phải vì chôm rau đậu nhá, em thức ôn bài.”

Kỷ Nghiêm chìa tay vuốt tóc tôi, nói: “Anh biết, mau vào trong đi.”

Không nói gì nhiều, chỉ một câu đơn giản thế thôi đã đủ khiến tâm trạng lo lắng của tôi nhanh chóng bình yên trở lại.

Khi tôi vào lớp thì vừa kịp lúc phát đề thi.

Ngồi xuống chỗ của mình, tôi thấy đầu choáng váng, cậu bạn ngồi trước chuyển giấy thi cho tôi, kinh ngạc hỏi: “Thái Thái, sao mặt cậu trắng bệch thế kia?”

Tôi mơ mơ màng màng lắc đầu: “Không sao, chắc tại chạy vội quá đấy mà.”

Bài thi bắt đầu, lớp học yên tĩnh hẳn, chỉ còn tiếng ngòi bút vạch trên nền giấy trắng, tiếng quạt trần trên đỉnh đầu rung nhẹ cùng với tiếng bước chân khe khẽ ngoài hành lang. Đầu tôi mỗi lúc một nặng như chì, uể oải gục xuống bàn, tôi chán nản nghĩ: đây mới là môn đầu tiên ... uống công mình thức thâu đêm học bài.

Tuy toàn thân khó chịu nhưng nhìn các bạn chăm chú làm bài ở xung quanh, tôi ngại không dám mở miệng nên đành cắn răng chịu đựng.

Đầu càng ngày càng nóng, tôi liều mạng tập trung tinh lực, mong sao nhanh chóng thi xong.

Tất cả mọi người đều đang đắm chìm trong bài thi của mình, cả thế giới hình như chỉ còn lại mình tôi ...

Thầy giám thị biên đi ngang qua cửa sổ, sau lưng không ngờ còn có cả Kỷ Nghiêm — Kỳ thi của lớp 11 vừa kết thúc, Kỷ Nghiêm không cần tham gia thi giữa kì lần này. Không ngờ anh ấy lại đi coi thi cùng thầy giám thị. Kỷ Nghiêm ở trường này quả là được trọng thị vô cùng.

Kỷ Nghiêm đứng lại trước cửa lớp tôi một lát, đảo mắt nhìn một vòng khắp lớp. Đầu tôi đang choáng váng nên cũng chẳng rõ rốt cuộc anh ta có nhìn thấy mình hay không. Anh ta quay sang nói nhỏ với thầy giáo coi thi mấy câu gì đó rồi không ngờ lại bước vào trong lớp. Thấy anh ta từng bước tiến lại gần, cả người tôi cứng đờ, vội vàng dán mặt xuống tờ giấy thi. Kỷ Nghiêm dừng lại trước bàn tôi.

Chẳng lẽ Kỷ Nghiêm cho rằng tôi đang gian lận nên mới lộ ra bộ dạng có tậ giật mình, lén lén lút lút hay sao?

Tôi nhát gan lắm, gì chứ chuyện gian lận thi cử mới nghĩ đến thôi tôi đã toát mồ hôi hột ra rồi. Còn nhớ một lần thi môn Địa Lý, có người chuyển phao cho tôi, thế mà cho đến khi tờ phao bị bóp nát trong lòng bàn tay, tôi vẫn không dám mở ra xem một tẹo. Sau khi có kết quả, không ngờ có tới mười mấy người đáp án y hệt nhau, mà lại cùng chép một đáp án sai lè nữa. Đó chính là được ghi trên tờ phao bạn khác chuyển cho tôi. Thầy giáo nổi trận lôi đình, cho tất cả những người có lời giải giống nhau 0 điểm. Tôi mừng thầm: đúng là không thể tham cái lợi nhỏ trước mắt mà hủy hoại hết toàn bộ thành quả đã cố gắng bấy lâu nay.

Tôi đang định lên tiếng giải thích thì bàn tay Kỷ Nghiêm đã đặt lên trán tôi. Giọng anh trầm thấp vang lên: “Nóng quá, quả nhiên là bị sốt rồi.” Quay đầu lại, anh ta nói với thầy giám thị: “Thưa cô, bạn Điền Thái Thái đang bị sốt, có thể cho bạn ấy hoãn thi không ạ?”

Giáo viên coi thi trong phòng là một cô giáo nhỏ nhắn, xinh xắn và văn nhả. Cô mới tốt nghiệp đại học, còn chưa gặp tình huống nàu bao giờ nên hơi bối rối. Cô bước lại, cũng đặt tay lên trán tôi, lo lắng nói: “Nóng quá, phải tiêm thuốc hạ sốt ngay mới được.”

Nghe thấy tiếng nói, thầy giám thị biên cũng bước đến, nói ngay: “Mau đưa con bé đến phòng y tế.”

“Để em công cô ấy.” Kỷ Nghiêm lập tức khom lưng xuống, nhẹ giọng hỏi tôi: “Em đứng dậy được không?” Tôi không dám nhìn mặt những bạn khác trong phòng học, chỉ biết gật đầu.

Kỷ Nghiêm công tôi ra khỏi lớp, cả lớp xôn xao bàn tán.

Thầy giám thị biên gõ bàn nói: “Trật tự, tiếp tục làm bài.”

Tôi vốn không muốn xấu hổ với bạn bè, vậy mà cuối cùng vẫn xảy ra chuyện. Giờ thì tốt rồi, tôi đã mất mặt đến tận nhà bà ngoại rồi.

Mơ mơ màng màng bò rạp trên tấm lưng ấm áp của Kỷ Nghiêm, chẳng mấy chốc tôi đã được công đến phòng y tế.

Cấp nhiệt độ ... trời ơi, 39 độ 8, gần đạt đến kỉ lục cao nhất trong lịch sử đau ốm của tôi rồi!

Sau khi tiêm thuốc hạ sốt, bác sỹ của phòng y tế hỏi han tôi một vài câu rồi nói: “Ban đêm nhiễm lạnh, cộng với việc chưa ăn sáng nên bị cảm rồi, bị hạ đường huyết nhẹ nữa.” Bác sỹ đẩy gọng kính lên, lại giáo huấn tôi thêm một chặp: “Đừng có tưởng còn trẻ mà vô trách nhiệm với sức khỏe của bản thân, ra ngoài phòng nghỉ ngồi một lát, cần truyền dịch.”

Kỷ Nghiêm dìu tôi đến ngồi trong phòng nghỉ, nói: “Anh đi mua chút đồ, em ở lại một mình không sao chứ?”

Tôi gật đầu theo phản xạ, cả người tựa lên lưng ghế.

Vừa mới cầm chai truyền dịch chưa được bao lâu thì Kỷ Nghiêm quay lại, anh thoáng giận: “Điền Thái Thái, ai cho phép em thức khuya lại còn không ăn sáng hả?” Anh ta đặt mì ăn liền và sữa vào tay tôi.

Ôm gói mì và hộp sữa trong tay, tôi thoáng ngẩn người, sửng sốt: “Ý, sao sữa lại nóng thế nhỉ?”

Kỷ Nghiêm ngồi xuống cạnh tôi, khẽ thở dài ngán ngẩm: “Anh nhờ ông chủ quầy tạp hóa hâm nóng lên một chút.”

Cúi đầu mân mê hộp sữa, trái tim tôi chợt ấm áp lạ kì.

Tôi khẽ gọi: “Kỷ Nghiêm.”

Anh vừa điều chỉnh tốc độ của chai dịch vừa “ừm” một tiếng.

“Cảm ơn anh.”

Trong căn phòng nghỉ yên tĩnh, chỉ còn tiếng chai dịch nhỏ giọt tí tách vang lên. Tôi lim dim mắt nhìn trộm Kỷ Nghiêm.

Ngón tay anh nhẹ nhàng đẩy con lăn điều khiển tốc độ chai truyền, Kỷ Nghiêm không nhìn tôi nữa, hình như vẫn còn hơi trách, nhưng giọng nói thì đã dịu xuống: “Em đứng là đồ ngốc.”

Gió từ hành lang thổi vào mát rượi, làm tung bay vạt áo đồng phục trắng tinh.

Làn gió dịu êm đem đến làn hương thơm thoang thoảng, vờn vờ quanh cánh mũi, choán ngập cả tâm hồn khiến người ta quên hít thở.

Tôi không nói gì thêm nữa, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Cơn gió dịu dàng vỗ về chân mày anh rồi luồn qua kẽ tóc tôi. Ai đó nói cho tôi biết với, rốt cuộc thì đây có phải là tình yêu không thể?

Sau kì thi giữa học kỳ, có một chủ đề mới rộ lên khắp trường. Đám con gái ai cũng đua nhau xì xầm bàn tán.

Lúc này, tôi đang đứng trong quầy tạp hóa của trường, phát hiện ra có một cô bạn vừa đi ngang qua tôi chỉ trỏ, nhỏ giọng nói với người bên cạnh: “Nhìn kia, đó chính là Điền Thái Thái lớp 10/1.”

Người bạn kia xăm soi tôi một lát rồi khinh thường nói: “Cũng đến thế mà thôi, tầm thường quá.”

Tôi trở mắt chẳng hiểu đầu đuôi ra sao nữa.

La Lịch Lệ bưng trà sữa lại, vỗ vai tôi: “Thái Thái, lần này thì cậu nổi tiếng rồi, người ta đang ghen ghét với cậu kia kìa.”

“Gi cơ?” Tôi ngẩn người nhìn La Lịch Lệ.

“Cậu không biết sao? Đạo này mọi người ai cũng nói Kỷ Nghiêm phải lòng cô em lớp dưới của Triển Tư Dương, cô em này không đơn giản à nha, ngay từ lớp sáu đã qua lại với nam hoa khôi Trần Tử Dật.”

Hạt trân châu mắc nghẹn trong cổ họng, còn trà sữa thì bị tôi phun hết ra ngoài.

Lời đồn đại quả nhiên lan truyền như gió.

Tôi ngửa mặt lên trời than thở: “Chuyện này là thế quái nào đây?”

La Lịch Lệ hít một ngụm trà sữa, nói bằng giọng chẳng hề ngạc nhiên: “Thực ra thì cũng có sai đâu.”

“Không sai chỗ nào chứ? Tổ vốn dĩ không phải là em của Triển Tư Dương, chuyện Trần Tử Dật cũng là từ xa xưa xa xưa rồi! Với cả ... với cả Kỷ Nghiêm chưa từng nói thích tớ bao giờ.” Tôi cúi đầu, giọng nói nhỏ dần.

Gió thổi qua tán lá phong phát ra những tiếng lao xao khe khẽ.

La Lịch Lệ chột lăm vào trầm mặc, lặng lẽ nhìn sân vận động phía xa. Hàng mi dài cong vút hơi run rẩy. Nó khe giọng kể: “Có những lúc thích một ai đó không nhất thiết phải nói ra lời, có thể cất giấu trong trái tim.”

Bất kì ai cũng có một quá khứ bị khóa chặt không muốn mở ra, La Lịch Lệ cũng không phải là ngoại lệ. Chỉ cần không ai gọi mở chúng ra, thời niên thiếu cuồng sẽ chìm trong dòng sông kí ức trôi đi xa xa mãi.

Vốn tưởng rằng lời đồn lan truyền mãi rồi cũng sẽ tự tiêu tan, ai ngờ nó đến tận tai thầy chủ nhiệm. Thế là một cuộc tổng chỉnh đốn tác phong kỷ luật trong trường chính thức bắt đầu.

Người đầu tiên nói chuyện với tôi là thầy phó chủ nhiệm lớp, thầy tận tình khuyên nhủ: “Điền Thái Thái, giờ em vẫn còn bé, chuyện yêu đương gì đó cứ để khi nào lên đại học hẵng hay. Bây giờ vì chuyện này mà xao nhãng học hành, mai này nhất định sẽ hối hận đấy.”

Tôi thấy buồn cười quá, người lớn lúc nào cũng nói lớn lên mới hiểu thế nào là yêu, nhưng họ không biết được rằng chúng ta trưởng thành từng ngày, đã có đủ lí trí để yêu một người, để chịu được những hân hoan cùng đau khổ mà tình yêu đem lại. Cái gọi là hối hận đó chẳng qua chỉ là những tiếc nuối từ thời niên thiếu bị họ áp đặt lên chúng ta mà thôi.

“Thưa thầy, em không hề biết những lời đồn đại kia.” Tôi trưng ra bộ mặt âm ức, vô tội và khiêm tốn lắng nghe ý kiến khiến thầy phó chủ nhiệm công cốc ra về.

Thở dài một hơi, tôi phần hận nghĩ thầm: lời ông tiếng ve chết tiệt, suýt nữa đã khiến tôi trở thành vật hi sinh cho công cuộc chỉnh đốn kỷ luật trường.

Buổi chiều, học sinh toàn trường bị bắt buộc ở lại trong lớp nghe một buổi diễn thuyết phê bình kiểm điểm. Trên loa, thầy hiệu trưởng đang cất lời kêu gọi dài lê thê, ngôn từ khấn thiết, dùng tình cảm làm lung lạc, soi sáng bằng lí trí: “Các em học sinh, nếu các em không chăm chỉ học hành, ngày nào cũng nghĩ mấy chuyện không thực tế, thế thì chẳng khác nào lãng phí đi quãng thời gian tốt đẹp nhất. Các em đang đùa với tiền đồ sáng sủa của mình”

Từ thầy hiệu trưởng cho đến giáo viên chủ nhiệm, không ai là không coi tình yêu như một con mãnh thú sống thần, thay phiên nhau lên diễn thuyết, cuối cùng người dẫn chương trình tuyên bố đại biểu hội học sinh sẽ có lời phát biểu cuối cùng.

Giọng nói trầm trầm của Kỷ Nghiêm từ từ truyền đến: “Mọi người nói xem, rốt cuộc thì tuổi thanh xuân là gì chứ?”

Tất cả mọi người sững lại, không hiểu đầu đuôi.

Giọng trầm ổn của Kỷ Nghiêm tiếp tục vang lên: “Tuổi trẻ của chúng ta đương nhiên phải do chính chúng ta nắm giữ. Bố mẹ và các thầy cô giáo đã trải đường cho chúng ta, mong chúng ta vững bước hơn, nhưng

điều đó không có nghĩa là chúng ta để mặc họ làm chủ tuổi trẻ của mình. Con đường chúng ta đi trên đó, nhân vật chính phải là chính chúng ta. Nếu như không cho chúng ta cơ hội va vấp, không cho chúng ta cơ hội mắc sai lầm, cuộc đời của chúng ta sẽ chẳng khác gì con rối...”

“Vì thế, thưa các bạn, chúng ta phải học cách tự gánh vác tất cả! Cho dù chúng ta có từng mờ mịt, nhưng chúng ta còn trẻ, chúng ta không sợ vấp ngã, không sợ tìm không thấy con đường hi vọng sau phút mịt mờ ngẩn ngui. Phải dám yêu, dám điên cuồng, chúng ta mới càng hiểu thấu thế nào là tình yêu! Trưởng thành là cả một quá trình hoàn chỉnh và liên tục, không ai có thể lớn lên nếu như nhảy cóc một giai đoạn nào, chỉ có trải qua tất cả thì chúng ta mới có ngày phá kén thành bướm...”

Giọng nói đầy kiêu hãnh của anh vang vọng khắp trường.

Khắp toàn trường bùng lên từng tràng tiếng vỗ tay nồng nhiệt.

La Lịch Lệ từ bàn dưới góc cổ lên nói với tôi: “Thái Thái, những lời này kể từ hồi thành lập trường tới nay có lẽ chưa ai dám nói ra đâu. Anh chàng nhà cậu đỉnh quá, đỉnh quá đi!”

Thầy chủ nhiệm giành lấy micro, hào hứng tổng kết vài câu rồi chấm dứt.

Tôi có thể tưởng tượng ra ánh mắt Kỷ Nghiêm khi ngẩng đầu lên, bắt giắc bật cười.

Không ngờ tôi lại gặp được chàng trai ưu tú đường này, thật sự là may mắn quá!

Ngày mai chính là sinh nhật Kỷ Nghiêm.

Cuộc sống bận rộn lạ thường, rồi những hồi ức khi ở bên cạnh Kỷ Nghiêm ... quá nhiều cảnh tượng cứ đan xen pha trộn vào nhau và hiện lên trong tâm trí tôi mồn một

Lúc đầu tôi không thèm để ý đến chúng, đó là bởi tình cảm tôi dành cho anh chỉ là kính sợ. Thế nhưng lâu ngày, tình cảm đổi thay, tôi bắt đầu không ngừng nghĩ ngợi vẩn vơ, ngây thơ mơ mộng muốn có được một lời giải đáp....

Nghĩ mãi lâu thật là lâu, tôi nhìn điện thoại di động, lòng trống trải và khó chịu vô cùng. Bỗng dưng tôi muốn nghe thấy giọng nói của Kỷ Nghiêm, cũng chẳng thèm quan tâm lúc này anh ấy đang làm gì, tôi bấm máy gọi Kỷ Nghiêm trong vô thức.

“Thái Thái, có chuyện gì không?” Giọng nói của anh ở đầu dây kia nghe có phần căng thẳng.

Tay tôi cuộn lên cuộn xuống sợi dây đeo điện thoại, hạ thấp giọng nói: “Hội trường, ngày mai là sinh nhật anh rồi, cũng nên tổ chức ăn mừng tươm tất một chút chứ nhỉ?”

Đạo gần đây, hàng loạt chuyện xảy ra kích thích tôi ghê lắm, nhất là những lời anh ấy phát biểu trong buổi diễn thuyết hôm qua ... có thể đáp án không quan trọng đến mức ấy đâu, nhưng cũng không thể cho qua một cách hồ đồ như thế được.

Kỷ Nghiêm “Ừm” một tiếng.

Tôi kiến nghị với ngụ ý sâu xa: “Chi bằng ngày mai sau khi tan học đến “Orange House trên con phố sau trường nhé?”

Ánh nắng ngoài kia rự rờ quá, bầu trời xanh lam đẹp như mặt biển, mấy đám mây bông bành hồ hững vất ngang chân trời.

Tôi cứ tưởng anh ấy sẽ lại lầu lầu bầu kêu ca một hồi, thế nhưng đầu dây kia chỉ trầm mặc một lát, liền đó nghe thấy tiếng Kỷ Nghiêm vang lên, giọng nói thản nhiên xen lẫn một chút vui mừng: “Được.”

Cúp máy, đêm ấy tôi ngủ ngon chưa từng có.

Sáng hôm sau tỉnh giấc, cả ngày tôi cứ mong ngóng đến cuộc hẹn sau khi tan học buổi chiều, lòng thầm nghĩ nhất định phải cho anh ấy một niềm vui bất ngờ.

Buổi trưa tôi đến đặt bánh gato ở tiệm, buổi chiều sau khi tan học, tôi tự tay dùng kem màu dâu tây phun lên mặt bơ kem trắng nõn của chiếc bánh gato dòng chữ “Nhóc ngọc chúc Kỷ đại thần sinh nhật vui vẻ”, lại còn vẽ thêm một hình trái tim đỏ chót giữa tên hai đứa.

Chiếc bánh gato tỏa mùi hương thơm ngậy, khơi dậy một bầu không khí ngọt lịm và ấm áp.

Nhìn dòng chữ nắn nót trên mặt bánh, tôi thấy lòng mình lâng lâng.

Cầm chiếc bánh gato được gói ghém cẩn thận trên tay, tôi tung tăng chạy đến “Orange House”, không ngờ lại gặp Trần Tử Dật sau phố.

Tôi thầm nhắc nhở bản thân mình: Trần Tử Dật đã trở thành quá khứ rồi, tất cả đã qua; Kỷ Nghiêm đã nói phải nhìn về phía trước, thế thì không bao giờ được phép ngoái đầu.

Nghĩ thế nên tôi đã lên tiếng chào hỏi trước: “Trần Tử Dật, trùng hợp quá nhỉ.”

Ánh mắt Trần Tử Dật lấp lánh, thoáng ngần ngừ nói: “Anh đến tìm một người bạn.”

Tôi ngược nhìn anh: “Ồ, thế ạ.”

Trần Tử Dật gật đầu, vẻ buồn bã thoáng qua trên mặt: “Là bạn cũ ngày trước, em cũng quen đấy, có muốn đi ăn cùng không?”

Lòng khẽ thở dài, tôi nói: “Không ạ, có một số chuyện, một số người, đã qua rồi thì cứ để nó qua đi thôi.” Câu này tôi nói cho chính bản thân mình, cũng là nói cho Trần Tử Dật nghe.

Anh lặng lẽ nhìn hộp bánh tôi xách trên tay, cười gượng, nói: “Giấu ở trong lòng, quên sao được.” Câu nói vắn vẽ quá, tôi nghe không hiểu, nhưng tôi biết ánh sáng lóe lên trong mắt anh đại biểu điều gì, tôi chỉ biết lặng thinh.

May mà lúc ấy chuông điện thoại reo lên, đúng là tiếng chuông cứu hỏa!

Là Kỷ Nghiêm gọi đến, tôi liếc nhìn Trần Tử Dật, quay lưng đi nghe điện thoại.

Tôi còn chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy tiếng Kỷ Nghiêm: “Thái Thái, hôm nay anh bận, không đi được.”

Tôi sững lại, dẫu môi hậm hực: “Nhưng hôm nay là sinh nhật anh mà, chúng ta đã hẹn trước là sẽ tổ chức ăn mừng.”

Anh ta chỉ nói: “Để lần sau đi.”

“Đồ chết tiệt!” Tôi gào lên, tức tốc cúp máy không nghe nữa.

Làm gì có ai lỡ hẹn trong buổi sinh nhật của chính mình! Thế mà còn mặt mũi nói để lần sau nữa? Tôi tức tối giậm chân huỳnh huých.

Tiếng chuông lại một lần nữa reo lên.

Đang phân vân không biết có nghe máy hay không thì một bàn tay bất thành linh vươn tới.

Trần Tử Dật giằng lấy điện thoại của tôi, ôm ghì lấy tôi từ phía sau lưng, đầu cúi xuống ghé sát tai tôi nói: “Thái Thái, anh yêu em. Chúng ta hãy bắt đầu lại từ đầu, được không?”

Toàn bộ sức lực của tôi tan biến đi trong chớp mắt.

La Lịch Lệ bảo yêu là không cần phải nói ra lời, thế nhưng tất cả mọi tình cảm cho dù hóa thành ngàn vạn lời cũng không sao vượt qua nổi ba chữ đó...

Tình yêu vốn đã chẳng phức tạp gì, hết lần này đến lần khác chỉ là lặp đi lặp lại ba chữ đó mà thôi ...

Anh yêu em ...

Ngọn lửa trong tim tôi bùng cháy, nóng ran.

Đột nhiên cả người Trần Tử Dật như đông cứng lại, cất tiếng nói đã hơi biến điệu: “Kỷ Nghiêm!”

Ngoái đầu nhìn, tôi phát hiện ra Nhan Khanh Khanh đang nắm tay đứng cạnh Kỷ Nghiêm nhìn chúng tôi.

Bốn người chúng tôi chính là ví dụ điển hình cho câu thành ngữ “oan gia ngõ hẹp”.

9. Chương 9

Ánh mắt Kỷ Nghiêm dừng lại trên mặt tôi rồi lại từ từ chuyển sang cánh tay đang ôm ghì lấy tôi của Trần Tử Dật. Ánh mắt nhìn thẳng không thêm che giấu.

Tôi muốn lên tiếng nói, nhưng ba chữ “trùng hợp quá” mắc nghẹn trong cổ họng không sao nói nên lời. Anh ấy chưa bao giờ nói với tôi rằng tôi là gì của anh ấy, giữa chúng tôi cho dù có thêm ai khác nữa thì cũng chẳng ai nợ nần ai, vậy mà chẳng hiểu sao tôi vẫn thấy có tật giết mình. Cúi đầu xuống, tôi nhìn Nhan Khanh Khanh đang ôm cứng lấy cánh tay Kỷ Nghiêm không chịu buông ra, lòng chợt thấy buồn ghê gớm.

Cảnh tượng trước mắt bị xé toang thành vô vàn mảnh vụn, Kỷ Nghiêm hút sâu một hơi, ánh mắt lạnh lẽo như băng tuyết ngàn năm, tôi bất giác giẫy giụa rút tay ra khỏi vòng tay ôm của Trần Tử Dật. Hai tay buông thõng xuống nắm chặt lại thành nắm đấm.

Tôi cố gắng không chế cảm xúc của mình, tiếng Kỷ Nghiêm chợt vang lên: “Điền Thái Thái, em lại đây.” Tôi núp sau lưng Trần Tử Dật trong vô thức.

Ánh mắt Trần Tử Dật trở nên âm trầm, anh ta quay sang nhìn Kỷ Nghiêm, gật đầu nói: “Kỷ Nghiêm, tôi và Thái Thái ...”

Kỷ Nghiêm thậm chí còn không cười xã giao lấy một cái, anh ta đứng im nhìn tôi chăm chú: “Lại đây.”

Lúc này, Nhan Khanh Khanh đang kiên nhẫn kéo tay Kỷ Nghiêm, ánh mắt tha thiết pha chút khẩn cầu: “Kỷ Nghiêm, đừng như thế có được không?”

Kỷ Nghiêm mặc kệ cô ta, dường như anh không hề quan tâm đến mọi thứ quanh mình, vẫn lạnh lùng ngạo nghễ nhìn tôi.

Đủ loại tâm tình pha trộn trong lòng tôi, có phẫn nộ, có đổ kị, có bi thương ... vậy mà cuối cùng khi đối mặt với ánh mắt Kỷ Nghiêm, tất cả hóa thành sợ hãi. Tôi sợ anh ta sẽ xông lên, thế như anh ta chỉ đứng yên bất động: “Điền Thái Thái, anh hỏi em lần cuối, em có lại đây không?”

Nhìn Nhan Khanh Khanh kéo tay Kỷ Nghiêm lần cuối, tôi cúi đầu: “Hội trưởng, anh muốn em lại chỗ anh, nhưng anh lấy tư cách gì để yêu cầu em điều đó?”

Sắc mặt Kỷ Nghiêm mỗi lúc một kém, có điều tôi vẫn tiếp tục nói: “Thực ra em biết kể từ hôm anh hỏi em ‘lấy tư cách gì’, em đã không nói được gì rồi. Nhan Khanh Khanh cũng từng nhắc nhở em, nói rằng em không thể đứng cùng độ cao với anh, thế nhưng em vẫn không biết tự lượng sức mình, muốn thử. Cho nên em bị rơi từ trên cao xuống là đáng kiếp.” Nói xong, tôi chợt sở hãi khi cảm thấy Kỷ Nghiêm giống như một con điều bay mỗi lúc một cao, còn sợ dây vốn dễ đứt kia thì không phải tôi muốn nắm chắc là nắm được.

Giống như đã chịu đựng đến cực điểm, ánh mắt Kỷ Nghiêm hung hăng liếc qua Nhan Khanh Khanh rồi dừng lại ở tôi: “Điền Thái Thái, em định coi thường bản thân mình đến mức nào nữa hả?”

Tôi nhắm chặt mắt rồi lại mở ra, những giọt nước mắt cố kìm nén này giờ lúc này lặng lẽ lăn dài trên gò má: “Kỷ Nghiêm, anh hỏi em rằng mình coi thường bản thân mình đến mức độ nào, tại sao anh không tự hỏi chính bản thân mình ấy, rốt cuộc thì anh đã từng thật lòng thích em dù chỉ một chút xíu thôi không?”

Im lặng một lúc lâu, giọng nói của Kỷ Nghiêm bỗng nhiên dịu lại: “Cho đến giờ em vẫn chưa hiểu rõ vấn đề sao?” Ánh mắt anh lóe lên điều gì đó tôi không hiểu nổi. Tim tôi quặn đau tê tái. Có lẽ bởi tôi là đứa nông cạn nên không thể hiểu được thế nào là dụng tâm trải nghiệm tình yêu, tôi chỉ nhìn thấy vỏ ngoài của sự việc mà thôi.

Nhìn chiếc bánh sinh nhật trên tay, tôi chưa xót nghĩ: sự thực là Kỷ Nghiêm đã chối bỏ cuộc hẹn của chúng tôi, ở bên cạnh Nhan Khanh Khanh. Tôi thua rồi, à không, tôi quên mất, ngay cả tư cách nói chuyện yêu đương với anh tôi cũng không có nữa, tôi đã bại trận mà không cần chiến.

Cảm giác đau đớn như cửa vào tâm can, cánh tay Trần Tử Dật lại một lần nữa siết chặt tay tôi, tay kia đặt lên đầu tôi nhẹ giọng dỗ dành: “Thái Thái, đừng khóc, em như thế này anh cũng buồn lắm.” Cảm giác thân quen này chạm đến nơi đau đớn nhất trong trái tim tôi, hệt như ngày xưa khi vấp ngã vậy. Trần Tử

Dật ôm tôi trong lòng, dịu dàng nhỏ nhẹ dỗ dành tôi. Sức lực toàn thân như bị tan biến hết, tôi ngã người trong lòng ngực ấm áp của Trần Tử Dật.

Ánh mắt Kỷ Nghiêm bừng bừng lửa giận, nhìn chăm chăm vào Trần Tử Dật. Tôi ngẩn ngơ nhìn Kỷ Nghiêm, phảng phất như đang trong giấc mộng.

Tôi nhìn Kỷ Nghiêm, rụt rè lên tiếng: “Hội trưởng, hôm nay là sinh nhật anh, chúc anh sinh vui vẻ....” Khẽ nín gấu áo Trần Tử Dật, tôi chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi cái nơi khiến tôi nghẹt thở này.

Một giây sau, cánh tay tôi bị ai đó tóm chặt. Ngoái đầu nhìn, tôi sợ hãi trốn mắt nhìn Kỷ Nghiêm. Không ngờ anh ta lại xông sang thật, dứt khoát kéo tôi ra. Tôi cứ tưởng anh ta sẽ hờ hững cho qua, thì ra một người tình tình trầm ổn bình tĩnh như Kỷ Nghiêm cũng có lúc mất kiểm soát thế này.

Trần Tử Dật cũng sững sờ, đến tận khi Kỷ Nghiêm kéo tôi đi mấy bước mới hoàn hồn lại, vội vã bước lên phía trước ngăn cản Kỷ Nghiêm.

Kỷ Nghiêm không hề có ý định buông tay, anh ta nhìn Trần Tử Dật nói: “Đây là chuyện của tôi và cô ấy.”

Trần Tử Dật cũng không định nhún nhường: “Cậu không thấy rằng mình quá cưỡng ép à? Bất kể là chuyện gì, cậu chỉ làm theo cách mà bản thân mình nhận định, cậu chưa từng hỏi qua Thái Thái xem rốt cuộc cô ấy có muốn không, có thể chấp nhận không?”

Kỷ Nghiêm khựng lại, nhìn tôi, trầm mặc hồi lâu rồi nghiêm túc hỏi: “Thái Thái, anh chỉ hỏi em đúng một lần, cũng là lần cuối cùng, em có muốn đi cùng với anh không?” Giọng nói của anh dịu dàng chưa từng có, ánh mắt gần như khẩn cầu. Một Kỷ Nghiêm khác thường như thế này khiến tim tôi quặn thắt. Cố hết sức áp chế cơn tim đập loạn như muốn thoát ra khỏi ngực, lại nhìn sang Trần Tử Dật đang đầy vẻ chờ mong, tôi bậm môi lắc đầu nói với Trần Tử Dật: “Trần Tử Dật, đưa em đi thôi.”

Tôi mệt lắm, không còn sức lực để đoán xem rốt cuộc Kỷ Nghiêm thực lòng ở chỗ nào. Yêu là yêu, không yêu đành chịu. Có lẽ từ trước đến giờ tôi vẫn luôn chờ đợi ba chữ kia trong vô thức.

Không có bất an, cũng chẳng cần suy đoán.

Chỉ có một câu thôi: anh yêu em!

Mọi đáp án đều nằm cả trong ba chữ Trần Tử Dật nói với tôi khi nãy. Trái tim căng cứng của tôi như được nói lòng ra, cả người tôi bỗng chốc nhẹ nhõm hẳn đi trong nháy mắt.

Sắc mặt Kỷ Nghiêm không còn vẻ trầm tĩnh thường ngày nữa, đôi mắt đen sâu thẳm gợn lên những làn sóng biến ảo khó dò, ánh mắt như vỡ tan. Tôi không nhìn rõ lắm bởi điều đó chỉ thoáng qua trong nháy mắt, anh ta khôi phục lại dáng vẻ ngày thường ngay lập tức.

Nhan Khanh Khanh bước lên một bước định bụng khuyên can, Kỷ Nghiêm lạnh nhạt trừng mắt nhìn cô ta, nói: “Tránh ra.” Rồi ánh mắt anh ta lại dừng ở mặt tôi.

Hờ hững, âm ỉ và kiêu hãnh.

Anh ta buông lỏng cánh tay tôi từng chút một, quay lưng bỏ đi như chưa từng quen biết.

Nhan Khanh Khanh bật cười tự giễu, ra sức gọi với theo: “Kỷ Nghiêm, đủ rồi, em chịu đựng đủ rồi. Em sẽ không đau lòng vì anh nữa, cũng sẽ không làm bất cứ chuyện gì vì anh nữa.” Phát tiết xong, Nhan Khanh Khanh quay lại nhìn tôi và Trần Tử Dật, nụ cười trên mặt cô ta cay đắng đến khó tả. Cười mà nước mắt tuôn rơi, cô ta nói: “Chúc mừng hai người, cuối cùng thì những người yêu nhau đã được thành đôi.” Rồi cô ta chìa tay vẫy taxi, bỏ đi mất hút.

Tôi nhìn theo bóng lưng Kỷ Nghiêm đã đi khuất phía xa, trên cánh tay vẫn còn lưu giữ hơi ấm nóng bỏng mà lòng bàn tay anh để lại. Ngẩn ngơ bước lên mấy bước, những ngón tay của Trần Tử Dật lại một lần nữa đan xen cùng tay tôi, hơi ấm trên đầu ngón tay khiến tôi ngỡ ngàng như vừa tỉnh mộng.

Rồi nụ hôn anh đặt lên má, lông mi và trán tôi nhẹ như chuồn chuồn chạm nước, cuối cùng nụ hôn dừng lại nơi nước mắt tuôn rơi, anh dịu dàng nói: “Thái Thái, lần này anh hứa với em, anh sẽ không lạc lối nữa, cũng sẽ không bỏ em lại một mình. Chúng ta cứ như thế này mãi nhé, được không?”

“Trần Tử Dật ...” Tôi đáp lại anh bằng một cái siết tay thật chặt. Anh nhìn tôi cười khê, vẫn là Trần Tử Dật mà tôi hằng quen thuộc, một Trần Tử Dật khiến tôi yêu say đắm, nhưng lại tựa như không phải.

Tôi biết nếu như mình bước tiếp một bước này sẽ không thể quay trở lại nữa rồi.

Cũng giống hết như lần này Kỷ Nghiêm buông tay tôi ra rồi thì sẽ không nắm lấy nữa đâu.

Chẳng phải có câu gương vỡ lại lành đó sao? Đây chắc là kết cục đại đoàn viên mới đúng. Nhưng khi một vở kịch hạ màn, sau bao nhiêu là ồn ào náo nhiệt, cuối cùng chấm dứt, tắt đèn, chỉ còn lại nỗi buồn vô hạn mà thôi.

“Cậu thấy như thế này vui lắm hay sao?” Ngày hôm sau khi ngồi trong lớp học, La Lịch Lệ đứng trước mặt hỏi tôi.

Ngẩng đầu nhìn nó, tôi đáp: “Đương nhiên vui chứ. Tổ đang vui lắm đây này có biết không hả? Có trời mới biết tổ đã từng thích Trần Tử Dật đến mức nào, giờ anh ấy đã quay trở lại, cảm giác tìm lại được sau khi mất thật khiến người ta sung sướng!”

La Lịch Lệ nhìn tôi cười: “Cậu kích động như thế làm gì? Tổ mới hỏi có một câu cậu đã tuôn ra cả lố. Cậu đang kể chuyện cho tổ nghe hay là cố thuyết phục bản thân mình vậy.”

Tôi trừng mắt hậm hực nói: “Cậu có ý gì hả? Tổ việc gì phải giả vờ chứ?”

La Lịch Lệ lắc đầu: “Cậu đã bảo đó chỉ là đã từng thích thôi chứ có phải hiện tại đâu. Tổ hỏi cậu một câu thôi, rốt cuộc thì cậu đã làm rõ được người mình thích hiện giờ là ai chưa hả.”

Tôi ngẩn người, nhớ đến bóng lưng Kỷ Nghiêm đi khỏi, ánh mắt lênh đênh một hồi mới cùi gằm mặt nói: “Đương nhiên là rõ chứ.”

La Lịch Lệ nói: “Hôm đó khi Nhan Khanh Khanh chặn Kỷ Nghiêm ngoài cổng trường, tổ đã biết ngay là sẽ có chuyện mà. Nếu cậu cứ đưa ra quyết định khi chưa làm rõ tình hình thế này sớm muộn gì cũng hối hận thôi.”

“Chẳng lẽ còn chưa đủ rõ ràng sao? Tổ hào hứng tổ chức mừng sinh nhật cho anh ta, cuối cùng thành ra mừng huyệt, anh ta thì sướng rồi, đứng trên phố chàng chàng thiếp thiếp với Nhan Khanh Khanh, đến một cái có thôi cũng chẳng thém cho tổ.” Lời nói của La Lịch Lệ làm bùng lên cơn giận trong lòng tôi, tôi đứng dậy kiên quyết nói: “Tổ không hối hận! Tại sao phải hối hận chứ? Những kẻ đã làm tổn thương tổ mới cần hối hận! Kẻ không biết trân trọng những gì trước mắt mới là đồ ngu ngốc, cả đời này đừng mơ tổ quay đầu lại.”

La Lịch Lệ nhìn tôi với ánh mắt hoàn toàn thấu hiểu, nó khinh bỉ cười: “Thế bây giờ cậu với Trần Tử Dật lại về bên nhau là thế nào đây?”

Tôi sững người, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôi tự an ủi bản thân mình: dù sao thì Trần Tử Dật cũng không thể tính là đã phản bội tôi. Ít nhất, khi ra đi anh ấy cũng nói cho tôi biết nguyên nhân rồi mới đến bên người khác, chẳng giống như ai kia, đập thẳng một gậy xuống đầu tôi rồi mà vẫn còn làm ra vẻ kéo quân đi hỏi tội.

Ngồi xuống ghế, tôi mặc kệ La Lịch Lệ: “Không nói với cậu nữa, dù sao thì bây giờ tổ đang sống tốt lắm.”

La Lịch Lệ bĩu môi: “Giờ cậu sống sung sướng rồi, nhưng mà cuộc họp thường kì của hội học sinh ngày mai vẫn mở thì phải, để xem đến lúc đó cậu còn sung sướng được nữa không.”

Nhắc đến cuộc họp thường kì của hội học sinh, tôi lập tức thấy đau hết cả đầu. Cứ nghĩ đến việc ngày mai phải chạm mặt Kỷ Nghiêm, trái tim tôi lại nẩy lên như đang chiên giòn trong vạc dầu sôi vậy. Tôi chỉ biết gào lên: “Tổ ném trái trăm ngàn cay đắng, khó khăn lắm mới ngóc đầu lên được. Mới được mấy ngày, sao cậu cứ cố tình khơi lên nỗi đau của tổ thế? Cho tổ đắc chí cười thêm một lúc nữa không được à?”

Nó nói thẳng luôn: “Chỉ sợ cậu cười rồi biến thành khóc lúc nào không biết ấy.”

Tôi chau mày: “Có ai ăn nói như cậu không hả? Trần Tử Dật là một người kém cỏi thế sao? Tốt xấu gì thì đó cũng là một con đường thẳng tắp ngập tràn ánh nắng, với cả anh ấy đã nói rằng sẽ không lạc lối nữa. Tốt chán so với việc bảo tổ đâm đầu vào một con đường đầy chông gai không biết có đi nổi đến đích không.”

La Lịch Lệ neho mắt nhìn tôi sầm soi: “Thái Thái, cậu trở nên nhát gan từ khi nào thế?”

Tôi hỏi nó: “Sao lại bảo tớ nhát gan?”

La Lịch Lệ thông thả nói: “Nếu như chuyện này gặp phải Điền Thái Thái một năm trước, cho dù con đường trước mặt có tràn ngập chông gai, cho dù có vấp ngã đến sứt đầu mẻ trán thì cậu vẫn sẽ đâm đầu đi tiếp.”

Tôi chợt thấy nản lòng như một trái bóng xì hơi, ngán ngẩm đổ rạp xuống mặt bàn. Tôi thấp giọng hậm hực: “Tớ ngốc thế á?”

“Không phải ngốc, mà là cố chấp.”

Câu nói của nó khiến tôi nín thình luôn, hơi nước giăng đầy trên mắt, sống mũi cay xè. La Lịch Lệ đẩy cuốn sách lên trên mặt tôi, thần nhiên nói như không có chuyện gì xảy ra: “Đã chọn lựa rồi thì cứ cố gắng mà đi tiếp. Buồn khổ gì cứ nói hết ra, đừng cố sống cố chết đâm đầu vào ngõ cụt. Nếu như thực sự không đi tiếp được nữa thì thử ngoái đầu lại nhìn xem, nói không chừng người đó vẫn còn đứng đợi cậu ở khúc quanh nào đó.”

Tôi biết, tuy La Lịch Lệ không đồng tình với lựa chọn của tôi nhưng nó vẫn hết lòng ủng hộ tôi. Nhắm mắt lại, mùi hương giấy mực phả vào hai cánh mũi, nỗi buồn dâng kín trong lòng khiến tôi như nghẹn lại. Thật lâu sau mới nghe thấy tiếng khóc rầm rức của chính bản thân mình.

Nếu như đã không còn đường lui nữa thì chỉ có thể tiến lên phía trước thôi. Tôi và Trần Tử Dật đã ở bên nhau hơn một năm rồi, không phải là không có tình cảm, cho dù người ở khúc quanh không còn đó nữa thì con đường vẫn nằm kia. Cuộc sống vẫn tiếp diễn từng ngày, tôi phải dũng cảm tiến lên phía trước.

Lúc tan học Trần Tử Dật đến đón tôi. Từ xa đã trông thấy bóng lưng anh cao lớn và thẳng tắp, nụ cười rạng rỡ, tay dắt túi quần nghiêng mình nhìn tôi. Trông anh nổi bật quá khiến đám nữ sinh đi qua ngoái đầu trầm trồ mãi, còn bản thân anh thì hoàn toàn không để ý.

Nhìn Trần Tử Dật, tôi chợt thấy hình ảnh này quen quá, trước kia anh ấy cũng thế, đi vòng từ trường anh sang trường tôi đón tôi tan học rồi dắt tay tôi cùng về.

Có chiếc xe băng qua người tôi, tôi dừng bước đứng từ xa nhìn Trần Tử Dật. Chàng trai trước mặt vẫn khô ngô như cũ, ánh mắt khi đợi tôi lúc nào cũng nhìn xuống như đang lâm vào suy tư. Tôi nghĩ có một số thứ vẫn chưa hề thay đổi.

Cũng giống như ngày trước, anh cũng từng đợi tôi như thế.

Nhưng khi tôi bước lại gần anh, giây phút anh ngược mắt nhìn tôi, ánh mắt anh đầy vẻ phức tạp và khó hiểu, anh chậm rãi lên tiếng: “Thái Thái, em đến rồi à.”

Tôi thoáng thất thần trong phút chốc, dường như chàng trai có nụ cười rạng rỡ như nắng sớm, ánh mắt trong veo kia đã không còn như xưa nữa.

Hai người đứng giữa cổng trường tấp nập người qua lại, một gợn sóng khẽ lăn tăn xao động trong lòng tôi.

Trần Tử Dật lên tiếng trước, phá tan im lặng: “Em đang nghĩ gì thế?”

Tôi giấu giếm cảm xúc của mình, giả vờ tức giận, cố tình xì mặt nói với anh: “Anh đứng ngoài cổng khoe mẽ thế này, định cố tình trêu ong ghẹo bướm đúng không?”

Anh nhìn tôi chăm chú, ngập ngừng một lát rồi mới nói: “Chuyện này mà em cũng biết á?”

Lòng tôi thấy chua xót quá, tôi hậm hực: “Trường trực thuộc mỹ nữ như mây, có phải anh đang hối hận vì đã không ở lại trường học tiếp không?”

Trần Tử Dật liếc nhìn đám con gái xung quanh đang nhìn trộm mình, nhướn mày nói: “Ha ha, đúng là hối hận lắm.”

Tôi lườm anh một cái: “Anh thừa nhận thật à.”

Trần Tử Dật phì cười, cặp chân mày cong lên, đôi mắt sáng bừng lấp lánh tựa như những vì sao trên trời, bên trong đó phản chiếu hình ảnh của tôi. Cười một lát, anh chợt thở dài, lồng ngực khẽ phập phồng, xoa

đầu tôi anh nói: “Nhóc con, anh hối hận lắm. Em nghịch ngợm thế này, anh thực sự hối hận vì đã không ở bên em.” Nói rồi, anh dặt tay tôi một cách tự nhiên.

Tay tôi run lên như điện giật, cánh tay tê dại. Câu nói đó của Trần Tử Dật vừa mới cất lên, cả thế giới dường như bắt đầu xoay chuyển. Tôi mở lớn mắt nhìn anh, trái tim theo đó mà xao xuyến lạ kì, tôi e dè hỏi: “Anh nói gì cơ?”

Ánh mắt anh nhìn tôi như muốn hút tôi vào trong không gian sâu thẳm đó, khiến tôi thấy đầu vầng vất. Thế nhưng giọng nói của anh vẫn vang lên mồn một bên tai: “Thái Thái, anh đã đi một đoạn đường vòng, trên quãng đường đó, anh không nhìn thấu được tình cảm của mình, suýt nữa đã vứt bỏ đi thứ quan trọng nhất. May mà vòng vo mãi anh vẫn tìm về được.”

Dưới ánh mắt nhìn của những người qua lại, hai con người mới đây thôi còn thân nhiên bên nhau bỗng chốc trở nên mất tự nhiên. Tôi vô thức ngược nhìn trời. Trời cao quá, một màu xanh lam thuần khiết sáng tươi, mặc dù đã sắp hoàng hôn nhưng bầu trời vẫn còn xanh ngắt. Một màu xanh vời vời không lẫn một áng mây. Kí ức của tôi nhen lên từng chút từng chút một, tôi bỗng dưng thấy sợ.

Thực ra không phải bởi tôi nhát gan, đây chỉ là một hình thức tự bảo vệ mình. Tôi đã từng bị tổn thương, thế nên tôi sợ những tổn thương trong kí ức sẽ không ngừng lặp lại.

Trần Tử Dật lặng im không nói, anh tề nhị mặc tôi với những tâm sự của mình. Những lúc như thế này rốt cuộc thì tôi nên nói gì đây? Phải đối diện với quan hệ này ra sao nữa? Lòng bàn tay tôi ướt mồ hôi ướt nhẹp từ lúc nào không hay, may mà lúc ấy có cơn gió thổi qua mát lạnh, phảng phất mang theo một làn hương hoa thơm ngát khiến lòng người ngáy ngất.

Tôi ngoảnh nhìn, ngạc nhiên phát hiện thì ra hoa quế trong vườn trường đã trở bông. Gió thổi đưa hương hoa phiêu tán. Tôi chỉ vào một cây quế trong vườn nói: “Trần Tử Dật, anh còn nhớ cây quế kia không? Lúc đó em nhờ anh ngắt một cành, anh đã nhảy lên vin, em đứng dưới tán cây cổ vũ. Cuối cùng không ngờ anh cao quá, nhảy lên nhảy xuống động tĩnh lớn đến mức suýt nữa đã bị thầy giám thị bắt quả tang.”

Lần đó hai chúng tôi đúng là xui xẻo. Trần Tử Dật vừa mới nhón tay “rắc” một cái, đắc thủ đến nơi rồi lại bị thầy giám thị đi ngang qua phát hiện ra, thầy quát: “Các em là học sinh lớp nào? Nhà trường đã nhấn mạnh nhiều lần rồi, nghiêm cấm hái hoa.” Trần Tử Dật nhanh mắt nhanh tay kéo tôi chạy đi mất hút.

Kí ức giống như một cuốn phim đen trắng xa xưa bị tua thật chậm, trong đó có gương mặt tươi cười rạng rỡ của tôi, hai đứa nắm tay nhau nói cười đùa nghịch trong làn hương hoa quế thơm nồng. Chúng tôi chạy mãi chạy mãi, hơi thở thanh xuân tản mát khắp xung quanh, tiếng cười lạnh lớt như chuông bạc ngân vang mãi trong sân trường ngập nắng.

Trần Tử Dật nhìn tôi, anh biết rõ tôi đang nghĩ gì, dường như anh cũng đang cùng tôi hồi tưởng lại. Chợt anh véo nhẹ lên má tôi, cười nói: “Em còn mặt mũi kể ra nữa, em ấy, lắm trò ma quái.”

Hai đứa bật cười, những chuyện không vui lúc này tan biến đi trong nháy mắt.

Tôi ngược nhìn Trần Tử Dật, chàng trai trước mặt này có ánh mắt ngỗ ngược bất kham, sống mũi cao thẳng tắp, dáng vẻ khi cười tuấn tú mê người. Tôi nghĩ, cho dù đã trải qua thương tổn, nhưng có những thứ không bao giờ thay đổi.

Có đám nữ sinh đi ngang qua, tôi nghe loáng thoáng thấy tiếng họ xì xầm: “Kia chẳng phải là Trần Tử Dật ngày trước học trường trực thuộc sao?”

“Đúng rồi, ấy, sao Điền Thái Thái của hội học sinh lại đứng bên cạnh anh ấy vậy?” Giờ tôi mới biết thì ra mình cũng là người nổi tiếng.

“Gì cơ? Chẳng phải nghe đồn cô ta đang hẹn hò với Kỷ Nghiêm cơ mà? Sao tự nhiên lại quay sang thân mật với Trần Tử Dật?”

“Con nhỏ Điền Thái Thái đó đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong được.” Lại một tràng những tiếng rì rầm bàn tán.

Trần Tử Dật không quan tâm những người khác nghĩ gì, anh vẫn hỏi như chẳng có chuyện gì xảy ra: “Thế sự khó lường, không ngờ khi em học trường trực thuộc thì anh lại chuyển sang trường khác.”

Tôi ngẩn người, cúi đầu hờ hững nói: “Ở đâu cũng thế thôi mà.” Lòng thấy thoáng buồn, tôi từng dốc lòng dốc sức thi vào trường trực thuộc chỉ vì muốn được ở gần Trần Tử Dật, giờ thì ngay cả mục đích ban đầu ấy cũng trở nên mơ hồ không rõ.

Trần Tử Dật hỏi: “Thái Thái, em có hối hận vì đã thi vào trường trực thuộc không?” Anh nghiêng đầu nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng thân thương đến thế.

Tôi nhìn anh đáp: “Chẳng có gì là hối hận hay không hối hận cả. Bất cứ ai cũng có lựa chọn của riêng mình.” Những lời này đều là thật lòng, cho dù tôi không học trường trực thuộc thì nhiều chuyện cũng vẫn sẽ diễn ra như thế, giống như việc cuối cùng tôi đã chọn lựa trường này, còn khi đó Trần Tử Dật lại chọn ra đi theo đuổi tình yêu. Ai cũng có lựa chọn riêng, nếu như đã hạ quyết tâm, cần phải chịu trách nhiệm với lựa chọn của mình.

Anh nhìn tôi lạ lẫm, tôi nhìn lại anh, thật lâu sau Trần Tử Dật vuốt tóc tôi cười âu yếm. Mớ tóc mai che khuất tầm nhìn, đến khi tôi hất chúng sang bên để nhìn cho rõ, chợt thấy phía đối diện có người đang bước đến. Nụ cười của tôi tắt ngấm giữa đám đông tập nập người qua lại.

Thực ra thì không thể coi đây là sự trùng hợp được, khuôn viên trường trực thuộc không lớn cũng chẳng bé. Ngày nào tôi cũng gặp Triển Tư Dương ngoài sân bóng nhưng lại không đụng mặt Kỷ Nghiêm bao giờ. Thế mà lần này, khi tôi nắm tay một chàng trai khác, chúng tôi lại tình cờ chạm mặt nhau.

Chiếc áo khoác ngoài của bộ đồng phục xanh lam được Kỷ Nghiêm vắt hờ trên tay, ba lô đeo lệch một bên vai, rõ ràng là vừa mới bước ra từ lớp học. Khuôn mặt anh vẫn tuấn tú bất phàm như cũ. Khi chúng tôi phát hiện ra nhau, khoảng cách đôi bên thực ra đã rất gần. Ánh mắt Kỷ Nghiêm quét qua tôi tựa như chưa từng quen biết.

Nhìn bước chân anh mỗi lúc một gần, trái tim tôi cũng đập dồn lên theo từng nhịp bước, mỗi bước chân giống như dẫm thật mạnh lên trái tim tôi. Nghĩ kỹ lại thì thực ra khối mười với khối mười một vốn chẳng phải là hàng xóm. Một bên ở tầng hai, bên kia ở tầng năm, cách nhau biết bao nhiêu là bậc thang, nếu như Kỷ Nghiêm không gọi tôi đến hội học sinh, cơ hội gặp mặt của chúng tôi là vô cùng nhỏ bé.

Lúc anh ta sắp bước đến trước mặt tôi, trái tim tôi dường như đang khát khao điều gì đó nhưng lại không dám mơ tưởng hào huyền. Tôi chỉ biết cúi gằm mặt xuống nhìn anh lướt qua vai mình, vậy mà trong vô thức tôi vẫn cất tiếng kêu khe khẽ: “Hội trưởng.” Tiếng nói bé xíu đến mức ngay bản thân tôi cũng không nghe rõ.

Kỷ Nghiêm đứng đó không quay đầu lại, dừng một chút, cuối cùng anh vẫn cất bước bỏ đi không chút phân vân. Anh quay lưng về phía tôi, đi xa, xa mãi.

Hết thấy chỉ diễn ra trong nháy mắt, thì ra phớt lờ một người lại đơn giản đến thế. Hờ hững dừng đứng, giống như những chuyện xảy ra trước kia đều đã trở nên không đáng kể, đến cả mấy câu hàn huyên khách sáo thôi cũng không cần thiết nữa.

Ngày hôm ấy hoa quế nở rộ khắp vườn, gió thổi cuốn theo muôn vàn cánh hoa rơi rớt xuống, bầu trời ngập tràn những cánh hoa bay lượn che mờ ánh mắt tôi, trái tim tôi chùng xuống theo từng nhịp chân anh bước.

Một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy tay tôi, giữ chặt cổ tay tôi đang vãn về mớ tóc. Trần Tử Dật hỏi: “Thái Thái, em đang nghĩ gì thế?” Lúc ấy tôi mới phát hiện ra nụ cười của mình cứng ngắc đến mức nào. Khựng lại trong giây lát, tôi lắc đầu cố tỏ ra vui vẻ nói: “Em đang nghĩ, hay là chúng ta hoàn thành hết những việc còn dang dở đi. Lần này đến lượt anh cổ vũ cho em, em đi hái hoa quế. Em không tin lần này vẫn xui xẻo gặp phải thầy tổng giám thị đâu. Anh thấy thế nào?”

Trần Tử Dật ngơ ngác nhìn tôi lâu thật là lâu. Rồi anh bất chợt bật cười, vừa cười vừa quệt khe mũi tôi: “Nhóc ngốc.” Anh không cười nữa, siết chặt bàn tay đang nắm lấy tay tôi, khe thở dài: “Nhưng mà, sao anh lại phải lòng cô nhóc ngốc này được nhỉ?”

Sức mạnh của những ngón tay anh khiến tôi sực tỉnh từ trong giấc mộng. Nhìn Trần Tử Dật, tôi cố gượng cười, đáp lại anh bằng cách siết lấy tay anh. Tôi còn mong mỗi gì hơn nữa? Anh ấy chính là Trần Tử Dật của tôi, chính là người mỉm cười nắm tay tôi sải bước, từ rất lâu về trước tôi đã từng mong mỗi có ngày được nắm tay anh đi mãi đến tận cùng, giờ đây cuối cùng thì anh ấy đã trở lại bên tôi, hạnh phúc chẳng

phải là có được sau khi đánh mất hay sao? Nhưng mà, có phải đằng sau hạnh phúc luôn luôn kèm theo sự ưu phiền?

Sau hôm đó, để tránh cục diện cứng nhắc này tôi đã cố tình viện cớ không đến hội học sinh. Kết cục khiến ột kẻ xưa nay luôn ăn to nói lớn như Dương Dương phải chạy đến tìm tôi hỏi: “Thái Thái, nghe nói dạo này em đang gần gũi với một anh chàng trường khác đúng không. Sao thế, em với hội trưởng chia tay nhau rồi à?”

“Đâu có!” Nhìn ánh mắt đầy ngờ vực của Dương Dương, tôi nói: “Ngay từ đầu em với hội trưởng đã chẳng có gì rồi.”

Anh chàng ngờ vực nhìn tôi: “Không có gì sao? Nhưng mà hai người lúc nào cũng dính lấy nhau như hình với bóng ấy, hội trưởng canh em sát sao thế cơ mà.”

Khóe miệng tôi giật giật, rốt cuộc thì điều gì đã khiến mọi người nhầm tưởng Kỷ Nghiêm theo dõi tôi rất sát sao? Rõ ràng là anh ta giầy vò hành hạ tôi mới đúng. Tôi nhấn mạnh: “Thực sự là không có gì mà.”

Dương Dương còn muốn hỏi thêm, thế nhưng cô bạn ủy viên tuyên truyền đã đến, cũng nhìn tôi với ánh mắt sầm soi, có điều ánh mắt đó thêm mấy phần khinh bỉ. Cô ta trao tập tài liệu mới in xong cho tôi nói: “Đây là kịch bản mới nhất, hội trưởng đích thân sửa đổi. Anh ấy bảo tôi đem đến cho cậu xem, xem xong cậu tự đi nộp lại cho hội trưởng.”

Tôi biết ngay là không trốn được mà. Nhưng tôi không ngờ rằng Kỷ Nghiêm chẳng thèm gặp mặt tôi nữa, lòng thoáng nhói đau, tôi nói: “Cậu tìm người khác được không, bây giờ tôi đang bận.”

Ai ngờ câu nói của tôi lại kích trúng nỗi bất mãn của cô nàng ủy viên tuyên truyền, cô ta lạnh lùng nhìn tôi: “Điền Thái Thái, nói thực lòng, tôi thấy cậu chẳng hề xứng với hội trưởng chút nào. Không ngờ loại người như cậu mà còn đứng núi này trông núi nọ, mấy hôm nay cậu không đến, buổi diễn tập cuối cùng cũng bỏ luôn, hôm nay có tí việc con con cậu cũng không làm, cậu ở lại hội học sinh làm gì hả?”

Tôi bị cô ta mắng cho tối tăm mặt mũi, không sao tha thứ cho bản thân mình được, chỉ biết chột dạ cúi gằm mặt xuống, Triển Tư Dương lắc đầu nhận lấy tập giấy in: “Vừa hay anh có chuyện cần tìm hội trưởng, lát nữa anh mang sang cho.”

Cô bạn ủy viên tuyên truyền không nói thêm gì nữa, sau khi lườm tôi một cái, cô ta quay đầu bỏ đi.

Đầu óc tôi bắt đầu hỗn loạn, không biết đặt tay vào đâu cho đúng nữa, tôi ấp úng: “Dương Dương, có phải anh cũng nhìn em với con mắt đó hay không?”

Triển Tư Dương vỗ vai tôi an ủi: “Chuyện tình cảm người khác thấy sao không quan trọng, quan trọng là phải thành thật với chính bản thân mình.”

Trước kia tôi thường xuyên trách móc Kỷ Nghiêm hay bắt nạt tôi, tại sao không thể hòa nhã với tôi như thái độ với những người khác, thế nhưng cho đến tận bây giờ tôi mới hiểu, sự hòa nhã này chẳng khác nào xa cách. Bề ngoài tưởng chừng nhẹ nhàng ấm áp, thực ra lại chính là thái độ đứng đưng không phải chuyện của mình. Việc đã đến nước này, rốt cuộc thì tôi đã trở thành một trong những người được anh đối xử công bằng đúng như ước nguyện, còn anh thì đã gạt tôi ra khỏi thế giới của anh.

Dương Dương đứng bên lo lắng hỏi: “Thái Thái, sao em lại khóc rồi, anh nói mấy câu đó không có ý gì đâu.”

Đưa tay lên lau mặt, lúc ấy tôi mới phát hiện ra nước mắt mình đã buông xuống tự lúc nào.

Giờ thì tôi đã hiểu, Kỷ Nghiêm sẽ không bao giờ quay đầu lại nữa, cũng sẽ không làm mặt giận nhưng thực ra thì đang âm thầm sẵn sóc cho tôi, sẽ không còn ai chọc cho tôi tức xì khói rồi lại dịu dàng gọi tôi là “đồ ngốc” nữa. Bởi vì giờ đây, cho dù có xuất hiện trước mặt tôi, anh ấy cũng sẽ chẳng thèm nhìn tôi nữa.

Nước mắt lau mãi không khô, tôi mặc kệ để chúng đua nhau rơi xuống.

Dương Dương lặng im không nói.

Cơn gió mát lạnh thổi khô nước mắt tôi.

Mãi một lúc lâu sau, tôi hạ quyết tâm, ngoảnh nhìn Triển Tư Dương nói: “Em muốn rút khỏi hội học sinh.”

Dương Dương ngẩn người: “Em suy nghĩ kỹ thật rồi sao?”

Tôi gật đầu, ý tôi đã quyết.

Ngày chiều hôm đó, tôi viết xong tờ đơn xin từ chức khỏi hội học sinh, đưa nó cho La Lịch Lệ: “Lịch Lệ, mang cái này cho Kỷ Nghiêm hộ tớ.”

La Lịch Lệ hỏi: “Cái gì đây?” Đọc lướt qua mấy chữ dòng đầu, nó nhìn tôi chòng chọc: “Cậu định từ chức á?”

Tôi đáp: “Ừ, tớ nghĩ kỹ rồi, cậu đừng khuyên nữa. Hội học sinh vốn dĩ đã không thích hợp với tớ, hướng hồ tình hướng bây giờ, tớ và Trần Tử Dật đã quay lại với nhau. Tớ đã chọn lựa một con đường khác, không còn bất kì chỗ đứng nào ở đó nữa.”

La Lịch Lệ nghi hoặc nhìn tôi, ném tờ đơn cho tôi, nói: “Nếu như cậu đã không còn quan tâm đến thứ gì hết nữa thì đừng có đùn đẩy cho tớ, muốn đi cậu tự đi lấy.”

Gặp lại nhau chỉ càng thêm gượng gạo thôi, hướng hồ tôi vốn chẳng có dũng khí đến đối mặt với Kỷ Nghiêm, tôi bị ai nghĩ thầm, có điều về mặt vẫn thản nhiên như cũ. Nhìn La Lịch Lệ, tôi thở dài một tiếng: “La Lịch Lệ, cho đến giờ cậu có còn nghĩ đến người mình thích trước kia nữa không?”

Tôi có thể cảm nhận rõ ràng thân hình La Lịch Lệ hơi sững lại, ánh mắt nó lóe lên một ánh nhìn phức tạp không kịp ẩn đi. Nó giật lấy tờ đơn trong tay tôi, chỉ vào tôi nói: “Điền Thái Thái, lần này cậu nợ tớ một bữa cơm, nhớ phải trả đấy.”

Nhìn bóng lưng La Lịch Lệ khuất dần, tôi thở phào một hơi. Với quá khứ, tôi chỉ muốn ghi nhớ những khoảnh khắc hạnh phúc thôi, còn về những thứ khác không muốn đề cập đến, hãy để chúng tan đi theo gió!

Giờ tan học hôm ấy, Trần Tử Dật vẫn đến đón tôi như thường lệ. Tôi nói với anh: “Trần Tử Dật, em đã rút ra khỏi hội học sinh rồi. Hôm nay vừa mới nộp đơn từ chức.” Trần Tử Dật chỉ thoáng chút ngỡ ngàng, ánh mắt anh lộ vẻ vui mừng và nhẹ nhõm. Anh dắt tay tôi, dịu dàng nói: “Ừm.”

Sau một năm trời xa cách, Trần Tử Dật lại quay trở về trong cuộc sống của tôi. Cảm giác có người dựa dẫm một lần nữa quay trở lại. Trần Tử Dật sẽ mở nắp chai nước khoáng đưa cho tôi mỗi khi tôi khát, sẽ đạp xe đi cả nửa vòng thành phố để đón tôi sau mỗi giờ tan học, sẽ gọi điện đánh thức tôi dậy, nhắc tôi ăn sáng, sẽ kiên nhẫn cùng tôi đi khắp hang cùng ngõ hẻm để tìm kiếm một quán quà vặt, sẽ kịp thời khen ngợi mấy trò ma mãnh của tôi, sẽ kiên định nói với tôi: “Sợ gì chứ, có anh mà” mỗi khi tôi bối rối.

Ở Trần Tử Dật có một thứ gì đó khiến người ta thấy yên tâm, tôi dễ dàng quen điều đó.

Mặc dù như thế, tôi vẫn rơi vào trạng thái trống trải sau niềm vui ngắn ngủi.

Sau khi rời khỏi hội học sinh, ngày nào tôi cũng tan học và về nhà với Trần Tử Dật đúng giờ, nhưng hôm nay khi đi qua bảng tin thông báo, tôi phát hiện ra hội học sinh lại bắt đầu tuyển thêm cán sự.

Ngoái đầu nhìn gian phòng họp trước kia ngày nào cũng phải đi, cách qua những tán cây rậm rạp, tôi cảm thấy nơi ấy giờ ở xa tôi lắm. Nhắm mắt lại, cuối cùng tôi cũng phải thừa nhận một điều, thực sự thì tôi không nữa...

Có quá nhiều thứ tôi không nỡ bỏ! Tự dặn mình không được nghĩ ngợi quá nhiều, tôi chạy vội ra khỏi cổng.

Trần Tử Dật dừng xe đạp ở sát cạnh tôi, tôi nhảy lên dán mặt vào lưng anh ấy. Cách một lớp áo, tôi vẫn ngửi thấy mùi hương bạc hà thoang thoảng. Tôi ôm chặt lấy anh: “Tử Dật, em thấy hụt hẫng lắm.”

Trần Tử Dật lặng im, thân hình cứng đờ trong phút chốc.

Tôi ý thức được mình vừa mới lỡ lời, vội cười nói: “Em ở trong hội học sinh lâu như thế, khó khăn lắm mới được chút thành tích, giờ bảo không làm nữa, anh nói xem sao lúc nào em cũng bỏ cuộc giữa chừng vậy.”

Trần Tử Dật nói: “Yên tâm, cho dù không có hội học sinh thì em cũng sẽ không nhàm chán đâu. Thời gian rảnh dư ra, anh có thể bù đắp cho em rồi.”

Tôi bĩu môi: “Em thấy sao anh lúc nào cũng chiều em thế?”

Trần Tử Dật cười: “Em là bà xã của anh, không chiều em thì chiều ai hả?”

Câu này rõ ràng là tỏ tình rồi còn gì ... tôi lảng lảng trước những lời ngọt ngào đường mật của anh.

Chìm đắm trong thế giới của bản thân, tôi hoàn toàn không phát hiện ra xe đang tăng tốc đi về phía trước.

Trần Tử Dật hô lên: “Thái Thái, bám chắc nhé.”

Chiếc xe đạp lao nhanh xuống dốc.

Tôi ngước nhìn bầu trời xanh vơi vợi, thả hồn bay theo gió, mặc cho gió thổi qua mái tóc màu hạt dẻ của Trần Tử Dật, luồn qua vành tai tôi.

Thấy Trần Tử Dật bất thành linh đổi hướng, tôi hỏi: “Anh đi đâu đấy?”

Trần Tử Dật đáp: “Trường trung học số 1”

Tôi ngăn người mất mấy giây, ôm chặt lưng anh hỏi: “Đến trường anh làm gì?”

Anh ngoái đầu đáp lại tôi bằng một nụ cười sáng lạn: “Xem mấy thứ kích thích tâm trạng, để em khỏi phải hụi hắng nữa.”

Tôi nổi hứng, tò mò hỏi: “Cái gì thế?”

“Em đến xem là biết ngay thôi mà.”

Trần Tử Dật cứ úp úp mở mở, tôi cũng không hỏi thêm nữa, ngậm miệng lại tựa vào lưng anh mặc cho gió thổi. Có điều tâm trạng tôi đã khá hơn trước rất nhiều.

Trường số 1 và trường trực thuộc đều là trường điểm của thành phố, thế nhưng lại cách xa cả nửa giờ xe bus. Nghĩ đến chuyện ngày nào Trần Tử Dật cũng đi đi lại lại giữa hai trường để đón tôi, tôi thấy anh ấy cũng chẳng dễ dàng gì. Nhìn vẻ mặt mỗi anh vô ý để lộ ra khi nhảy lên xe, trái tim tôi không khỏi xót xa.

“Sao, thương anh à?” Trần Tử Dật nhe răng cười. Tôi gật đầu nhìn anh, lòng ấm áp. Anh không ngờ tôi lại thừa nhận nhanh như vậy, thoáng ngăn người, nụ cười càng thêm hân hoan: “Cô nhóc ngốc, không sao, như thế này chúng ta sẽ có nhiều thời gian bên nhau hơn mà.” Tôi còn muốn khuyên anh, nhưng anh đã kéo tôi lại sát cạnh mình, nghiêm túc nói: “Ngoan nào, anh biết em quan tâm đến anh, nhưng anh cũng có thứ muốn đeo đuổi đến cùng. Đi thôi, anh dẫn em đi xem tiết mục trường anh chuẩn bị cho hội diễn văn nghệ.”

“Hả? Ý anh là tiết mục nhảy “nobody” giả gái của trường anh sao?” Mắt tôi sáng bừng, tôi hưng phấn nhìn Trần Tử Dật.

Anh bật cười trước dáng vẻ háo hức của tôi: “Anh biết ngay là em sẽ hứng thú mà.” Trước kia, tôi còn bận rộn đêm ngày lo diễn tập vở kịch nói cho hội học sinh, giờ tôi đã thành một kẻ đứng ngoài không liên quan gì nữa. Đang bận đến cực điểm, bỗng dưng nhàn hạ khiến đầu óc tôi cứ trống trải thế nào ấy, một đôi mắt sáng long lanh cứ chốc chốc lại hiện lên. Nhớ đến Kỷ Nghiêm, cảm giác hụi hắng càng thêm mãnh liệt.

Trần Tử Dật đưa tôi đến phòng thể chất của trường anh, ngay từ ngoài cửa tôi đã nghe thấy tiếng nhạc xập xình từ bên trong vọng ra. Đẩy cửa bước vào, hai mắt tôi tỏa sáng.

Đứng thẳng, ưỡn ngực, ngẩng đầu, lắc hông, xoay người, đổi vị trí ... mấy chàng trai đội mũ đen dáng người na ná nhau đang uốn éo theo tiếng nhạc, động tác không gượng gập chút nào, trông thoải mái và phóng khoáng lắm. Đã nhìn con gái nhảy “Nobody”, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy con trai nhảy bài này. Cảnh tượng hấp dẫn tốt độ khiến máu nóng trong người tôi sôi lên sùng sục. Tôi ngoái đầu nhìn Trần Tử Dật: “Quả nhiên tai nghe không bằng mắt thấy!” Trần Tử Dật dịu dàng nhìn tôi, nói: “Chỉ cần em vui là được.” Có lẽ bị ai đó áp bức quá lâu ngày, cuối cùng thì bản tính ranh mãnh trong tôi cũng không kìm lại được. Tôi đảo mắt cười gian nói: “Anh hi vọng em vui thật sao?”

Trần Tử Dật đáng thương vẫn xoa đầu tôi, chiều chuộng nói: “Đương nhiên rồi, chỉ cần em vui.”

“Thế em có một yêu cầu nhỏ này, anh đồng ý nhé?” Tôi làm bộ đáng thương, giơ ngón trỏ lên nói.

Anh mỉm cười gật đầu: “Vậy bây giờ có thể cho anh biết em muốn anh làm gì không?”

Tôi xua tay: “Yên tâm đi, em sẽ không bắt anh lên núi đao xuống biển lửa đâu.”

“Sao em biết là anh sẽ không lên núi đao xuống biển lửa vì em chứ?” Trần Tử Dật nói.

Tôi ngẩn ngơ nhìn anh, mãi một lúc lâu sau mới bật cười, chỉ tay vào đám con trai đang thay đổi bước nhảy theo điệu nhạc: “Anh có thể nhảy Nobody cho em xem không?”

Trần Tử Dật biến sắc, có vẻ ngạc nhiên lắm.

Tôi cười thâm, nhún vai: “Em đùa ấy mà.”

Thực ra tôi cũng chỉ nổi hứng nhất thời, muốn trêu anh ấy mà thôi.

Ai ngờ tôi còn chưa kịp cười thành tiếng, Trần Tử Dật đã mở miệng nhận lời: “Được.”

Lần này đến lượt tôi chết sững.

Hai chúng tôi trước giờ vẫn tránh không nhắc đến vết nứt trong lòng đó, cố giữ gìn bầu không khí ấm áp ngọt ngào.

Anh ấy lúc nào cũng dễ dàng tôi, nhường nhịn tôi, tất cả mọi yêu cầu của tôi dù vô lí đến đâu anh cũng chưa từng từ chối. Anh cố hết sức bao dung tôi khiến tôi không tìm được một điểm nào để chê trách.

Anh dung túng cho tôi với tâm thái ấy này và muốn đền bù, tựa như muốn bù đắp lại toàn bộ tình cảm anh đã thiếu tôi suốt một năm.

Trần Tử Dật đi đến bên cạnh những người đang tập nhảy, chào hỏi họ một tiếng, có vẻ như quen thân lắm. Tôi không lấy làm lạ vì điều này, bất kể là ở trường trực thuộc hay trường số 1, Trần Tử Dật luôn luôn rất được lòng người.

Có ai đó hô lên: “Trần Tử Dật, đây là bạn gái cậu à?”

Trần Tử Dật cười trừ coi như mặc nhận, anh cúi đầu bàn bạc mấy câu với người đó.

Người kia có vẻ ngạc nhiên lắm, anh ta ngẩng đầu nheo mắt nhìn Trần Tử Dật rồi lại quan sát tôi thật kỹ, bật cười: “Từ lâu đã nghe nói Trần Tử Dật có một cô bạn gái, cưng chiều hết mực, không ngờ đúng như thế thật.” Nói rồi anh ta úp chiếc mũ đen lên đầu Trần Tử Dật, ném cho Tử Dật một chiếc áo phông đen có in dòng chữ trắng “Đội nhảy trường số 1”

Sau khi thay đồ xong, nhìn Trần Tử Dật tôi có một cảm giác gậy ông đập lưng ông.

Chỉ có thể hình dung bằng mấy chữ: thê thảm tột cùng.

Một anh chàng đẹp trai ngồi ngồi thế này, lại còn của nhà mình nữa, thế mà lại bị tôi làm cho biến thành tên ngốc.

Nhưng mà không thể không thừa nhận, cho dù có ngốc nhưng Trần Tử Dật vẫn là cực phẩm trong đám ngốc.

Âm nhạc lại một lần nữa vang lên, tiếp tục một chuỗi những động tác đứng thẳng, uốn ngực, ngẩng đầu, lắc hông, xoay người, đổi vị trí ... có điều lần này thêm một anh chàng Trần Tử Dật ở ngoài rìa. Động tác của anh ngập ngừng, lắc lư không rõ chút nào, hoàn toàn gượng gập. Tuy đứng ở mãi ngoài rìa nhưng anh lại khiến người xem cảm thấy cực kì luống cuống.

Anh chàng lúc này ưỡn áo không nhìn nổi phải dừng lại cười châm chọc: “Người anh em, không ngờ cậu cũng có ngày hôm nay đấy! Cậu nói xem, nếu tớ đem chuyện cậu nhảy truyền ra ngoài, ngày mai có khi xôn xao cả trường cũng nên.”

Trần Tử Dật đá gã ta một cái, quát: “Cút!”

Tôi ôm bụng ngồi sụp xuống nền, cười đến nổi không thẳng lưng lên được.

Trần Tử Dật quàng mũ bước đến ngồi tựa vào tôi, định véo má tôi theo thói quen.

Tôi cười ngặt nghẽo, cười ra nước mắt.

Vì cười nhiều quá nên tôi thở không ra hơi nữa, tôi tiếp tục vừa nói vừa cười: “Tiết mục của trường số 1 đúng là quá ... quá bất ngờ rồi, khác hẳn với vở kịch nói của chúng ta, anh nói xem có đúng không, hội ... trường ...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nua-vien-keo-ngot-ngao-den-dau-thuong>